eso

DRUHÝ OSTROV doktora Moreaua

Brian Aldiss

NAŠE VOJSKO
EDICE eso

eso

DRUHÝ OSTROV doktora Moreaua

Brian Aldiss

NAŠE VOJSKO
EDICE ESO

@ Brian Aldiss, 1980
Translation @ Jaroslav Veis, 1984

Klesnout pod hladinu oceánu znamená vstoupit do světa zvuků. Většinu z nich vydávají živé bytosti. Od nepaměti si předávají své nezbytné signály ve stupnici zvuků tak mohutné, že odpovídá rozměrům prostředí, v němž žijí. Ozývají se tu pronikavá, ostrá hvízdnutí i nejhlubší hučení. V tom obrovském vodním živlu neexistují uši, které by dokázaly zaregistrovat všechny ty tóny najednou.

U hladiny jsou zvuky jasné a je jich hodně. Stejně jako organismů, které je vydávají. V další vrstvě, kde plavou velké ryby, převládají hlubší tóny. Čím hlouběji, tím jsou hlubší.

Jak směrem k zatopeným údolím a horám na dně oceánu ubývá světla a zvyšuje se tlak, jsou i zvuky méně pravidelné a nabývají stejně jako okolí na pochmurnosti.

A ještě tu znějí další zvuky, které pocházejí ze zcela od jiného řádu bytí: Z neživého pláště vody bez konce se převalujícího nad ponořenými krajinami svého panství. Nevydává je žádné hrdlo a zněly již dávno předtím, než se poprvé hnul život. Proudy, vlny, příboj, potopené řeky, potopená jezera a moře, to vše je neklidnou atmosférou světa vzdáleného myslícím tvorům, jejichž existence je omezena na nechráněná území, vyčnívající nad vodami planety.

Tohle je hluboký oceán ,a rozprostírá se do všech stran tisíce mil. Pokrývá třetinu povrchu planety, větší území, než zabírá veškerá odhalená pevnina. Pozorovatel-filozof by ho mohl v protikladu k nechráněné pevnině považovat za jakési podvědomí světa. Pevnina by pak - v tomto poněkud podivném pojetí-mohla být považována za sídlo nevyrovnaného vědomí.

Po milióny let se v tomto vodním podvědomí planety nic nemínilo, vše plynulo svým řádem: Na souši, v jiném živlu, se početná vědomí jedinců vládnoucího druhu zatím dostávala do varu. Vše, co dělali, se vyznačovalo množstvím zvuků a zuřivostí. Právě se vrhali do světové války. Hrozilo jim, že v ní zničí většinu země a sami vyhynou.

Hladinou velkého oceánu pronikl hlas války jen stěží. Přesto i tady - dokonce i tady - se však daly nalézt příznaky její bolesti.

Meteority, blýskající se na nočním nebi, byly kdysi považovány za posly vážných událostí. I oceán měl své posly z cizího živlu. Jako hustý meteorický déšť dopadal kov z rozbité lodi na celé míle moře. Pod hladinou střepiny pomalu klesaly, obracely se ve vodě a odrážely stále méně denního světla. Klidně klesaly k prostorám mohutného tlaku a věčného soumraku.

Nakonec všechno, co zbylo z Ledy, spočinulo na pusté planině blízko rovníku a zmizelo v prvotním slizu; šest tisíc metru pod hladinou.

1.
Sám v Tichém oceánu

V míru by ztroskotání raketoplánu Leda v Tichém oceánu způsobila drama dost velké, aby se o něm většina světa dozvěděla ještě před obědem: V prvních válečných měsících roku 1996 by si však incidentu sotva kdo všiml, kdyby zpráva zároveň neoznamovala, že mezi nezvěstnými je i státní podsekretář.

Nemám v úmyslu okolnosti havárie podrobně rozebírat, nijak nesouvisí .s děsivým příběhem, o němž budu vyprávět:

Stačí, když řeknu; že jedinými cestujícími na palubě byl můj tajemník a já a že posádku tvořili další dva muži: James Fan Toy a José Galveston. Raketoplán se potopil v Tichém oceánu poblíž rovníku, na 2° jižní šířky a 178° východní délky. P ři pádu se můj tajemník zabil. Zpanikařil a vyskočil ven těsně před tím, než jsme narazili na hladinu, a zlomil si vaz.

Raketoplán se udržel nad vodou dost dlouho, abychom se z něj spolu s Fan Toyem a Galvestonem dostali a skočili do nafukovacího záchranného člunu.

Uniknout utonutí je jedna věc, uniknout oceánu druhá. Válka probíhala daleko na sever od nás a my jsme se octli v dosti zapomenuté části oceánu. Nezahlédli jsme žádná letadla, žádné lodi, žádnou pevninu. Plynul den po dni a nechutně dotěrné slunce o sobě nechávalo vědět od rána do večera. Stín.téměř žádný, pitné vody poskrovnu. Na každého připadaly dva hlty denně. Naše životní energie vysychala, už jsme jen apaticky leželi pod nafukovací stříškou z plastické hmoty. Přestali jsme pádlovat a ani se nepokoušeli pozorovat neměnný obzor kolem nás.

Osmý den, dřív než slunce vystoupilo dost vysoko, aby nás sežehlo, vyrazil ze sebe Fan Toy výkřik a ukázal na něco, co plulo ve vlnách. Stáli jsme, opřeni jeden o druhého, a pozorovali tu věc.

Vybavuji si ten okamžik zcela živě, včetně pachu našich těl a látky člunu, vidím nekonečný pohyb vln a obrovskou plochu vody kolem. V té vodě pomalu plul směrem k nám delfín.

„Přivádí nám pomoc," řekl Fan Toy. Když Leda znovu vstoupila do atmosféry, volali jsme rádiem SOS. Mohl to klidně být delfín patřící námořnictvu,. který nás měl dovést k nejbližší ponorce - přesně tahle naděje v nás všech vzklíčila, jen jsme ho zahlédli.

„Nebuď si tak jistý, že je na naší straně," řekl Galveston.

Ponořili jsme ruce do moře, opláchli si obličeje, pokryté puchýři, a protřeli si oči ve snaze viděl víc a jasněji.

„Jo, je to náš kluk," řekl Fan Toy, „jen se koukni, na ocasu má hvězdy a pruhy."

Zíral jsem na zvíře a rozeznával poznávací znaky, o nichž mluvil.

„Pluje dost pomalu. Možná že je zraněný," řekl jsem.

Tvor se pohyboval, jakoby se probíjel nepohodou, i když moře se jen lehce vlnilo. Mířil k nám, ale šněroval vodu jako opilec.

Galveston popadl pádlo a namířil ho proti němu. „Nelíbí se mi, jak, to zvíře vypadá. Radši ať se k nám nepřibližuje." Když se delfín přiblížil, udeřil ho.

„Nebuď blázen," řekl Fan Toy a pokusil se Galvestonovi vyrazit pádlo z rukou. Oba vyčerpaní muži se začali rvát.

Tehdy zaujalo mou pozornost něco jiného. Přiblížilo se k nám hejno létajících ryb. Od té doby, co jsme. se octli v záchranném člunu, jsme je viděli teprve podruhé. Ryby prolétaly kolem nás, a když dopadaly, řezaly vlny. Jedna z nich vyletěla stranou od ostatních a přistála na člunu.

Bylo to jídlo. Když jsem se sehnul, abych ji sebral, zachytil jsem pohledem cosi daleko na obzoru. Nepoznal jsem, co, to je - snad lodní stěžeň, blýskající se na slunci.

Zrovna jsem se skláněl, abych chytil zmítající se rybu.

Dobře, že jsem to udělal. Najednou totiž na mě padla hradba z řvoucí vody a mrštila mnou do moře.

Exploze byla strašná.

Vynořil jsem se ohluchlý a vykašlával vodu.

Moře vřelo, záchranný člun byl tentam. Stejně tak Fan Toy a Galveston.

Křičel jsem jejich jména, ale kolem mě pluly jen údy a cáry tkání, jako by se ve vodě pohupovala vlnící se červená tykadla. Oba je to rozervalo na kusy, stejně jako delfína a člun.

Jediné, co zůstalo nerozbité, byla nafukovací plastická stříška. Vyškrábal jsem se na ni, rukama vycákal vodu a jakž takž stabilně se usadil. Ještě v omámení jsem narazil na pádlo. Sluch se mi pomalu vracel - ne však moji společníci.

V každém případě jsem to byl zase já, kdo se zachránil, řekl jsem vítězoslavně sám sobě. Má víra v Boha a láska k vlasti mě zdárně provázejí všemi nebezpečími, šeptal jsem rozpraskanými rty. Nepochyboval jsem, že ztroskotání Ledy způsobila sabotáž podvratných elementů na lunární základně, namířená proti mně. Přesto jsem přežil. Tenkrát i teď.

Možná, že v tom byli namočení Fan Toy i Galveston.

V globální válce nemůže člověk důvěřovat nikomu. Zničilo je to, ale já žiju.

Měl jsem teď jen provizorní plavidlo a zpočátku jsem byl příliš otupělý, než abych dokázal pádlovat. Avšak lehký vánek uchopil přístřešek a spolu s ním unášel i mě. Vzdálenost mezi mnou a zbytky masakru se pomalu zvětšovala, což bylo jen dobré: kolem začali kroužit dva žraloci. Potom připlul další a ještě další. Brzy jsem viděl spoustu trojúhelníkových ploutví, rychle kroužících vodou plnou krve.

Bylo celkem jasné, co se vlastně přihodilo. Byl to cvičený delfín patřící námořnictvu, které ho poslalo na sebevražednou pouť. Naložili ho výbušninami, nesl možná i jadernou nálož, a byl naprogramovaný pro jeden určitý

cíl. Nepřátelská obrana ho zasáhla a zranila. Zpola beze smyslů plul dál, kdo ví, jak daleko. Když zahlédl náš člun, zamířil k němu jako domů, snad aby vyhledal pomoc. Galveston ho udeřil pádlem a díky tomu nálož explodovala.

Tuhle teorii potvrzoval i fakt, že delfín plul sám. Obyčejný zraněný delfín hledá bezpečí a pomoc u svých druhů, kteří ho, je-li třeba, doprovázejí celé stovky mil do bezpečí, kde se může zotavit. Tenhle kluk, naládovaný smrtí, musel svou pouť dovést až do konce sám.

Nedokázal jsem se na svém vratkém plavidle postavit. Mohl jsem jen sedět a rozhlížet se kolem sebe, jestli na obzoru znovu nezahlédnu ten blýskavý předmět. Ale nic jsem už nespatřil.

Spolu s nadějí mě opouštěly i síly. Sluneční paprsky nabíraly na intenzitě. Když jsem narazil na skládací vědro, posadil jsem si ho na hlavu a lehl si na záda, jak to šlo nejlíp. Pádlovat už jsem nesvedl, stejně nebylo kam.

Plynuly sekundy, minuty, hodiny. Kdo ví, co mi přitom probíhalo hlavou. Když jsem se konečně probral, byl na obzoru ostrov.

Vypadal nádherně, skvěle skutečný, mnohem víc životný než ta ubohá kapalina, čvachtající všude kolem mě! Vzrušeně jsem se postavil a můj člun se okamžitě převrhl. Znovu jsem se do něj vyškrábal a dychtivě zíral na všechno, co bylo.

Z dálky vypadala země jako velká skála s plošinou na jediném vrcholku. Něco na ní stálo, nějaká konstrukce, zřejmě ta, kterou jsem zahlédl, když jsem se ve člunu skláněl pro létající rybu. Známka lidské činnosti mě naplnila nadějí, ale i obavami. Svět byl plný automatizovaných zařízení nejrůznějších druhů od protiraketových varovných systémů k navigačním majákům. Samotná stavba ještě neznamená, že někde tady jsou také lidé. Ale i opuštěný ostrov mi byl stokrát milejší než otevřené moře. Umřít pod palmou mi najednou:připadalo jako octnout se v nebi.

Ostrov by pořád ještě daleko. Nesl mě k němu však proud a já si po chvilce spokojeně lehl na záda, vyčerpaný, ale plný nové chuti do života. Myšlenky se znovu rozutekly, v polosnu jsem prožíval složité situace spolu s lidmi, které jsem dosud neznal, ale s nimiž se co nejdřív seznámím.

Když jsem se probral, slunce zapadalo a kolem něj se táhly vznešené vrstvy mraků, oslavující konec dne. Ostrov byl zcela zjevně blíž, rozeznával jsem už i šedé stěny útesů. Podivná konstrukce se v podvečerním světle ztratila.

Pitná voda už byla dávno ta tam. Ačkoli jsem byl k smrti vyčerpaný, sevřel jsem pádlo a pokusil se zamířit křehké plavidlo k ostrovu. Myšlenka, že by mě mořský proud mohl během noci odnést stranou a že bych ráno objevil místo své spásy daleko za zádí, mě vyděsila. To by znamenalo jistou smrt. Měl jsem jedinou šanci - teď nebo nikdy.

Když přišla noc, pořád jsem ještě pádloval. Být svědkem rychlé proměny světa dne ve svět noci byl pocit velebný a zároveň budící strach. Uchvátil mě dokonce i přes mé vyčerpání a připomněl mi Boha.

Vítr, který mě dosud nesl na západ, se navečer obrátil. Člun se téměř přestal pohybovat: Vydával jsem ze sebe ve tmě všechno, co jsem mohl,

až jsem se nakonec zhroutil na dne svého plavidla a upadl do neklidného, horečnatého spánku.

Probudil jsem se ještě před úsvitem zcela prochladlý a s pocitem, že umírám. Krčil jsem se jako zmuchlaný uzlíček, v rukou pádlo, se svěšenou dolní čelistí a otevřenými vyprahlými ústy a čekal, až se zemská rotace opět jednou přičiní, aby na tuto část planety dopadalo světlo.

Otevřel jsem oči a nadzdvihl hlavu. První sluneční paprsky dopadaly na skalnaté útesy. Skály vyrůstaly přímo z vln, žádné pobřeží před nimi nebylo; Nahoře, vysoko nad vodou korunovaly útesy keře. Ještě výš kroužili ptáci. V údivu jsem na ně zíral. Můj člun se znovu pomalu pohyboval k západu, ne víc než tři sta metrů od útesů.

A ještě jedna maličkost stála zvlášť za pozornost. Na místě, které se zdálo naprosto nepřístupné, bylo do skály vytesáno obrovské písmeno.

Zapomněl jsem na. všechno ostatní: Zíral jsem na písmeno, pokoušel se pochopit, oč asi jde, ale má omámená představivost se zmohla stěží na hlubší úsudek. Prostě tu existovalo, beze smyslu stálo pevně na svých dvou nohách: velké M.

Po útesech tančily světelné odrazy; ale M zůstávalo černé. Ten, kdo ho do skály vytesal, se postaral, aby bylo vidět zdaleka, a vyplnil pukliny dehtem nebo nějakou černou hmotou.

Do mozku se mi vkrádaly myšlenky s lehce náboženským zabarvením. Slyšel jsem svůj vlastní hlas, vycházel. z mých rozpraskaných rtů: „Na počátku bylo písmeno.“ Nanicovatě jsem se zasmál. Potom jsem opět padl na dno člunu.

Když jsem se vzpamatoval natolik, abych se znovu rozhlédl, byl už dvojitý černý sloup M kus za mnou. Nejbližší útesy byly méně strmé a pokrýval je stín. Stromy byly zřetelnější. Než mi hlava znovu padla, měl jsem okamžik pocit, že jsem mezi stromy zahlédl dům. Ležel jsem a uvnitř mého těla narůstalo znovu napětí, přesvědčující mě, že musím něco udělat. Vzchopil jsem se a pokropil si hlavu a krk mořskou vodou. Sůl na rtech pálila.

Člun se nesl k jihozápadu, ke skalní stěně, dělilo nás pouhých dvě stě metrů, ne víc. Za normálních okolností by mě nenapadlo nic jednoduššího než ke břehu doplavat, ale teď jsem dokázal jediné -- přiložit ruce k ústům a začít volat o pomoc. Zápolil jsem svým hlasem s hlukem příboje a moje vyschlé hrdlo stěží sípalo.

Věděl jsem, že za necelou hodinu mě to odnese na konec ostrova a potom dál na otevřené moře. Útesy teď vypadaly méně mohutné a dál na západ nejspíš bude možné vyškrábat se na břeh. Až se tam dostanu, měl bych sklouznout do vody a svěřit se osudu a zbytku svých sil, aby mě dopravily na břeh.

Chystal jsem se k této zkoušce odvahy, když jsem si všiml, že mě někdo pozoruje. Mezi keři, pod vysokými stromy, stáli tři nebo čtyři domorodci a sledovali mě. Z téhle vzdálenosti jsem na ně dost dobře neviděl, ale přesto něco - buď v jejich obličejích nebo postoji - vyvolávalo dojem určité zvířeckosti. Stáli takřka nehybně a dívali se přes vlny na mě. Potom se keře na okamžik pohnuly a zase se uklidnily. Domorodci zmizeli.

Obrátil jsem svou pozornost na vzdálený cíp ostrova. Už se dalo rozeznat, že je tam ještě malý ostrůvek, který je od vlastního pobřeží oddělen úzkým průlivem. Bylo ovšem otázkou, zda mě proud ponese směrem od ostrova nebo těsně k němu, do průlivu mezi ním a ostrůvkem. Pokud by vyšla druhá varianta, nebylo by tak těžké dostat se na břeh.

Zrovna když jsem o tom začal uvažovat, vynořil se zpoza ostrova velký člun s hřmícím motorem. Zanechával za sebou brázdu zpěněné vody, která vytvořila mohutný klín. Člun zatáčel a mířil přímo ke mně.

Na palubě byli dva muži. Dobře jsem viděl jen jednoho, stál u kormidla. Jeho obličej byl tmavý a znovu, jako u lidí na útesu, mně čímsi připomínal zvíře.

Plavidlo, které řídil, bylo natřeno blátivě hnědou barvou. Jak se ke mně neohrabaným obloukem blížilo, zatopila voda rozrážená přídí můj přístřešek a spláchla mě z něj. Snažil jsem se udržet na hladině. Zpola utopený jsem zaslechl, jak muži ve člunu klejí, a potom mě někdo popadl za zápěstí a za ramena a beze všech cavyků vytáhl do vyloďováku, jak mezi sebou nazývali svůj člun.

Sotva jsem byl na palubě, dal se člun znovu do trhavého pohybu. Nechali mě ležet jako čerstvě uloveného tuňáka, ale na rozdíl od něj jsem jen kašlal a zvracel mořskou vodu. Když jsem se trochu sebral, ztěžka jsem se posadil. Octl jsem se tváří v.tvář tak děsuplnému obličeji, jaký jsem ještě v životě neviděl. Z té blízkosti přehlušoval jeho zvířecí výraz vše ostatní. Chtěl jsem věřit, že je to jen výplod mé horečnaté fantazie.

Pod plandající střechou koženého klobouku nebylo žádné obočí, jen velký, oteklý obličej porostlý strništěm. Dolní čelist trčela dopředu, i když brada jako taková chyběla. Mocná ústa ustupovala dozadu a jejich koutky téměř mizely pod tím absurdním kloboukem, a masité rty nebyly masité natolik, aby zakryly veliké řezáky v dolní čelisti. Nad těmito pozoruhodnými ústy trčel nos podobný rypáku zvrásněný do šklebu jako čenich hyeny, a dvě oči téměř bez víček. Tyhle oči mě teď pozorovaly a doutnaly přitom matnou červenou září. Skoro v šoku jsem ucukl, ale nedokázal jsem se od nich odpoutat.

Zrůda mě pozorovala s krajně podivným výrazem, v němž se mísila agresivita s obavami; jako by nebyla s to se rozhodnout, jestli se na mě má vrhnout, nebo mi uskočit z cesty.

Zblízka jsme se jeden na druhého zadívali, podivná dvojdomost našich pohledů však trvala jen pár okamžiků. Potom toho neobyčejného, tmavého tvora praštil jeho společník přes záda a zahučel: „Zpátky ke kormidlu, Georgi! Nech si zajít chuť!“

Černý George sebou škubl a zcela nedůstojně odskočil. Měl veliký, hřmotný trup, ohromná ramena, avšak krátké údy. Celý vězel v šedé kombinéze.

Když jsem konečně uviděl jeho společníka, byl první dojem jen nepatrně příznivější. Je to tu pěkný koutek země, pomyslel jsem si. Tenhle exemplář byl zřetelně bělošský a nijak viditelně deformovaný, ale jinak byl stejně masivní, neohrabaný a zvířecí. Měl tlustý, vodnatelný obličej s mrzoutským

výrazem opilce. Jeho. oči měly špinavě šedý odstín jako jeho kůže. Na okamžik na mě pohlédl, a potom stočil oči stranou, tak pokradmu, že mě to přivedlo do rozpaků stejně jako Georgeovo divošské civění. Naše oči se už nesetkaly.

Ale přestože všechno, co na něm bylo k vidění, ve mně vyvolávalo nepříznivý dojem (vyjma základního faktu, že mě vytáhl z moře), měl jsem pocit, že ten člověk je inteligentní, dokonce citlivý, že se jen pokouší v sobě pohřbít něco hrozného, co ví - a že právě tohle úsilí z něj udělalo takhle zhovadilého tvora.

Měl žlutohnědé, neučesané vlasy a rozevláté světlé vousy. Přes rameno mu na řemeni visela krátká puška používaná u nás běžně proti demonstrantům, v levé ruce svíral láhev.

Když viděl, že si ho prohlížím, natáhl ruku s láhví přede mě, a aniž se na mě zpříma podíval, řekl výsměšně: „Vypadáte, jako kdyby se vám šiklo něco k napití, hrdino."

„Potřebuju vodu," řekl jsem.

Spíš jsem zaskřehotal, než lidsky promluvil. Taky jeho hlas byl špatně zřetelný a měl podivný přízvuk. Trvalo nějakou chvíli, než jsem si uvědomil, že jeho rodnou řečí nebude angličtina.

„Po ránu je nejlepší palmový víno, čerstvej ročník. Udělá vám moc dobře!"

„Chci vodu."

„Jak myslíte. To ale musíte počkat až na břeh."

George teď mířil s člunem do průlivu mezi pobřežím a malým ostrůvkem. Se soustředěnou zuřivostí se hrbil nad kormidelním kolem. Viděl jsem přes něj na pás pláže. Běloch zaječel, aby jel rovně.

„Kde to jsem?" zeptal jsem se.

Obrátil se znovu ke mně. Sklouzl po mně pohledem, ale honem uhnul; zdálo se, že ho při tom rve lítost s pohrdáním.

„Vítám vás na ostrově doktora Moreaua, hrdino," řekl a zhluboka upil z láhve.

2.
Milá společnost z pobřeží

Vyloďovací člun směřoval do.úzkého průlivu mezi skalisky nalevo a ostrovem po pravici. Otevřené moře před námi svědčilo o tom, ze ač je ostrov několik kilometrů dlouhý, je podstatně užší, alespoň na západním cípu. Pláž tvořil jen úzký pás písku, lemovaný skalami a balvany a zčásti porostlý křovím. George sem dorazil širokým obloukem. Hrbil se u kormidla, čekal na další rozkazy a nedůvěřivě mě přitom pozoroval.

„Jste dost fit, abyste mohl jít pěšky?“ zeptal se mě běloch.

Můžu to zkusit,“ řekl jsem.

„Budete muset, hrdino. Tady totiž vystoupíte.A sanitky tu nemáme. Já musím ještě prohlídnout rybářské sítě a už to samotný je dost starostí. Tady George vás dovede za šéfem. Berete to?“

Aniž jsem chtěl, podezřívavě jsem se na George podíval.

„Ten vám neublíží,“ řekl běloch; „Když se vám povedlo proplout bez úhony minovými poli, pak vám neublíží ani George.“

„Jak se to tu jmenuje? Kde jsem se octnul? Jsou tu taky.-.taky další běloši? Nevím ani, jak se jmenujete vy.“

Běloch se podíval pod sebe na palubu a třel si přitom ušpiněné lodnické boty jednu o druhou.

„Měl byste si raději uvědomit, hrdino, že tady o vaši návštěvu nikdo nestál. Ostrov doktora Moreaua není zrovna zařízený na turistický ruch. Ale snad pro vás nějaké použití najdeme.“

„Mám co dělat trošku jinde,“ řekl jsem ostře. „Zrovna teď mě určitě hledá spousta lidí. Raketoplán SVAVS, kterým jsem letěl, ztroskotal kus odtud v Tichém oceánu. Jmenuju se Calvert Madle Roberts a zastávám důležité vládní místo. Ještě pořád jsem neslyšel vaše jméno.“

„Hergot, co je vám po tom! Jmenuju se Hans Maastricht a nestydím se za to. A teď padejte na břeh. Čeká mě ještě spousta práce, a jestli si nechci nadělat problémy, musím ji sfouknout.“

Obrátil se k Georgeovi, a aby zdůraznil svá slova, praštil se přes pušku, která se mu houpala na rameni. „Půjdeš s ním rovnou do štábu, rozumíš? Dovedeš ho za Pánem. Po cestě se nebudeš nikde zastavovat a nebudeš dělat žádný blbosti! Ano? A dáš pozor, aby ani ostatní nedělali blbosti. Jasný?“

George se podíval na něj, potom na mě a potom znovu na něj, a jakoby rozuměl jen zčásti, vrtěl hlavou.

„Rozumí anglicky?,“ zeptal jsem se.

„Nejlíp rozumí tomuhle“ praštil se Maastricht znovu přes pušku. „Hoď sebou, Georgi. Doveď toho chlapa na štáb. Až zkontroluju sítě, přijdu tam taky.“

„Jasný,“ řekl George, “Hoď.sebou...Doveď toho chlapa na štáb. Přídu, až zkontroluju sítě.“

„Prostě ho v pořádku doveď na štáb,“ řekl Maastricht a plácl ho po rameni.

Lamželezo skočil do mělké vody a natáhl ruku, aby mi pomohl. Říkám ruku - ale ve skutečnosti. to byla kůží pokrytá znetvořenina. Nezbylo mi než skočit dolů a prakticky mu padnout do náruče, dokonce se na okamžik opřít o jeho vyklenutý hrudník. Znovu jsem vycítil, že bojuje s něčím podobným jako já sám. Uskočil o krok dozadu a já dopadl na ruce a na kolena do mělké vody.

„Srovnejte se tam!“ zařval Maastricht a zasmál se přitom. Chytil popruh pušky, přitáhl si ji a vystřelil do vzduchu, pravděpodobně aby varoval. Pak vyloďovák obrátil do rozšiřujícího se průlivu.

George se za ním díval a potom se téměř bojácně obrátil směrem ke mně. Naše oči se střetly -- protože ,prakticky neměl krk, musel hrbit ramena, iako kdyby byl krátkozraký. Současně ke mně znovu natáhl zmrzačenou ruku. Ještě pořád jsem klečel ve vodě. V tom gestu bylo něco nesmírně bolestného. Uchopil jsem ruku a postavil se.

„Děkuju, Georgi.“

„Já George. Ty ne George?“

„Jmenuju se Calvert Roberts - jsem rád, že jsi mi pomohl.“

„Máš čtyři oudy dlouhý. Seš rád, žes mi pomohl.“ Přiložil si pracku k hlavě, jako kdyby se snažil vypořádat se s nějakými úvahami, překračujícími jeho schopnosti. „Seš rád, žes mi pomohl. Jseš rád, že ti George pomohl.“

„Ano. Mám nějak roztřesené nohy.“

Ukázal směrem k otevřenému moři. „Ty - našli ve vodě, jo?“

Bylo to, jako by se ze všech sil snažil vybavit si něco, co.se přihodilo hrozně dávno.

„Kudy se jde ke štábu, Georgi?“

„Ke štábu jo, žádný blbosti, jdeme. Po cestě se nebudeš zastavovat, nebudeš dělat žádný blbosti.“ Jeho hlas měl zvláštní zastřený zvuk. Stáli jsme na kamenité pláži, lemované směrem do vnitrozemí palmami a houštím, a mohla z toho být pěkná groteska, kdybych měl dost síly, abych tuhle situaci dokázal považovat za směšnou. George nevěděl, jestli má jít přede mnou, za mnou nebo vedle mě. Jeho zmatené pohyby prozrazovaly, že se mu do žádné z těchto možností nechce.

Rádoby přátelský tón našeho rozhovoru, je-li vůbec možné označit ho za

přátelský, v žádném případě mé obavy nijak nezmenšil. George byl nestvůrný a jeho fyzická blízkost mi byla pořád odporná. Cosi v jeho postoji vyvolávalo nedůvěru. Šakalí škleb v jeho rysech jako by po celou dobu bojoval s kančím živlem ve zbytku těla a já byl stále na vážkách, zda se neobrátí a neuteče nebo na mě naopak nezaútočí; jeho nervózní šoupavé pohyby sem a tam tyhle úvahy jen podporovaly.

„Veď mě. Půjdu za tebou, Georgi."

Pomyslel jsem si, že je na nejlepší cestě skočit pryč do křoví. Zkusil jsem to znovu.

„Dobrá. Já půjdu první a ty jdi za mnou."

Zdálo se, že se po mně vrhne.

„Ty ne vést mě!"

„Chci se dostat do štábu, Georgi. A potřebuju vodu. Není to nebezpečná cesta, že ne?"

Zavrtěl hlavou a přitom přitakával: „Jo, nebezpečná. Ne. Po cestě se nebudeš zastavovat. Nebudeš dělat žádný blbosti. Doveď ho k Pánovi."

Vykročil jsem. Okamžitě vyrazil vpřed a držel se přesně krok za mnou, a kdykoli jsem se k němu otočil, zabodla se jeho malá prasečí očka do mých. Kdybych nebyl tak vyčerpaný, mohlo mě to buď ještě víc vyděsit, nebo jsem se mohl slušně bavit.

Stav, v němž jsem byl, i společnost, v níž jsem se octl, zrovna nepovzbuzovaly k posuzování krás okolní krajiny. Přesto však na mě rázem zapůsobila jakousi tichou hrozbou. Šli jsme přes nevelké území, o něž se dělí oceán se zemí a které se vyskytuje dokonce na takových sotva znatelných drobcích země, jako byl tenhle. Přímo před námi, stály vybledlé skály a pochmurná zeleň palem a trnitých křovin. Oceán za námi se vlnil stejně jako věky předtím; listí na stromech viselo tiše, vyčkávavě, jako bych patřil k nevítaným hostům.

Potom se podrost přiblížil k rozhraní vody a souše. Mezi stromy se objevila stezka. Zamířil jsem k ní.

George se konečně rozhodl, co jsem zač, protože řekl: „Má čtyři oudy dlouhý. Máš čtyři oudy dlouhý."

„To už se lidem stává," řekl jsem příkře.

George řekl – nebo spíše zazpíval: „Čtyři oudy dlouhý – to jsou špatný touhy."

„Jak tě to napadlo?" zeptal jsem se, ale na odpověď nečekal. Odbočil jsem na stezku, on za mnou. Držel se mi těsně za patami, jen o krok pozadu. Byl to úlevný pocit, octnout se zase mezi stromy ve stínu. Po tolika dnech ve člunu byla moje chůze nejistá, avšak cítil jsem, že se mi s každým dalším krokem navracejí síly.

Hlavou mi běhala spousta starostí a protiklad mé vlastní slabosti

k bezduché síle zvířete za mnou nebyl rozhodně tou nejmenší z nich. Zmátla mě Maastrichtova slova – podle jména a přízvuku to byl zřejmě Holanďan – když mě vítal na ostrově doktora Moreaua. To jméno mi něco připomínalo, jen jsem si nedokázal vybavit co. Ostrov doktora Moreaua; souvisel snad s nějakým skandálem?

I když jsem měl pořád o čem přemýšlet, nepřestával jsem bedlivě pozorovat své okolí. Způsob, jímž Maastricht s Georgem mluvil, měl v sobě něco výhružného. Kdo nebo co nás mohlo čekat?

Tenhle pás země.toho.moc nenabízel, vyjma jednoduché kvality, že totiž byl pevninou. Skála po pravé ruce, jakoby vytvarovaná vodou během některého dřívějšího historického údobí, poskytovala útočiště spoustě živočichů, i když pravděpodobně nešlo o nic ,exotičtějšího než, o ptáky a ještěrky. Všude kolem nás vyrůstaly bambusy, ze skalních dutin i přímo ze země, kterou pokrývaly kameny a velké ulity. Byly natolik husté, že překážely v postupu, ale přece jen propouštěly sluneční paprsky na. cestu, po níž jsme šli. Čas od času problesklo skrz mřížoví listí po levé straně volné moře.

V jednom okamžiku jsem málem upadl přes obrovskou lasturu. Když odletěla stranou, zjistil jsem, že je to vybělený želví krunýř. Vypadalo to, že jdeme želvím hřbitovem, tak byla vrstva krunýřů silná, avšak nikde nebylo stopy po jediné živé želvě.

Po obou stranách cesty ležely bludné balvany, některé z nich vysoké jako my. Když jsme se mezi nimi začali prodírat; octl se mi George nepříjemně blízko za zranitelným krkem: Dva z balvanů vytvořily jakousi bránu a za ní vyhlíželo hned několik humpoláckých Georgeových domorodých soukmenovců.

Sotva jsem je zahlédl vpředu mezi křovím, zastavil jsem se, aniž jsem: chtěl.

Otočil jsem se k Georgeovi a řekl: „Proč se schovávají? Co je s nimi?“

George se zatvářil prohnaně -- bylo to trochu bojácné i zlověstné najednou -- a odpověděl: „Čtyři oudy dlouhý – to jsou špatný touhy. Čtyři oudy krátký - to sou naše hrátky,“ Rychle přitom vířil nohama prach a očima uhýbal mému pohledu.

Nemělo smysl pokoušet se s ním domluvit. Teď, když měl své bližní kolem, vypadal ještě nebezpečněji.“

„Georgi, vedeš mě přímo do štábu, jasný? Nebudeš se zastavovat; nebudeš dělat žádný blbosti, nedovolíš nikomu, aby dělal blbosti, jo? Jasný?“

Začal supět jako pes a ven z úst mu vyklouzl jazyk.

„Nemáš pušku, Cal-„ Snad se snažil vzpomenout si, jak se jmenuju, ale marně. Ten zvuk mého křestního jména vyvolal dojem přátelskosti, po níž jsem netoužil.

Vzpomněl jsem si na Maastrichta: „Pán má pušku!“

Trhnul jedním hřmotným ramenem, a s pohledem upřeným stranou zamumlal: „Ano, jasný, Pán má pušku...“

„Tak tedy jdeme!“ Postoupil jsem mezi balvany a zvolal: „Ustupte stranou! Pospícháme!“

Z okolních keřů na mě zírala ohromující sbírka obličejů. Nesly pečeť příbuznosti s Georgem, i když pokud šlo o způsob a stupeň znetvoření, jeden od druhého se výrazně lišily. Byly tu čumáky trčící vzhůru i rypáky padající dolů, ústa bez rtů i ústa se rty vroubkovanými, hladké obličeje i obličeje téměř celé porostlé chlupy a strništěm, oči hledící z otvorů bez víček i takové, které mě pozorovaly zpod těžkých, jakoby koňských víček. Všechny ty obličeje se na mě dívaly podezíravě, poškubávaly směrem ke mně nosy a všechny ve chvíli, kdy jsem na nich spočinul svým zrakem, uhnuly očima stranou.

Vzadu ve stínu co chvíli některé z těch očí zadoutnaly červenou či zelenou září, jako kdybych se octl tváří v tvář nějakým směšným pohádkovým zvířatům.

Rázem se mi. vybavily kreslené seriály malířů, jako byli Charles Le Brun nebo Thomas Rowlandson, v nichž fyziognomie mužů i žen splývala v průběhu několika proměn s fyziognomií zvířat - býků, lvů, leopardů, psů, volů a prasat. Výsledný dojem byl stejně směšný jako znepokojující. Pokročil jsem dopředu, pomalu tleskal rukama a oni mi váhavě uvolňovali cestu.

Ale pořád pokřikovali na George, který šel, těsně za mnou:

„Nemá čtyři oudy dlouhý?“

„Je z laborky?“

„A:kde je ten s flaškou?“

„Má pušku?“

Křičeli ještě spoustu dalších věcí, kterým jsem nerozuměl. Brzy mi došlo, že Georgeova výslovnost je mezi jeho přáteli zázrakem srozumitelnosti a on sám geniálním.stvořením mezi tupci. Pořád šel paličatě za mnou, a pronášel nebo spíše vyzpěvoval, většina vět tu byla napůl zpěvem.a napůl řečí: „Našel ve velký vodě. Má čtyři oudy dlouhý. Má čtyři prsty dlouhý. Néni chytrej ani silnej. Žádný zastávky, žádný blbosti. Velkej nářez ve štábu.“

Vyzpěvoval a já se potácel vedle něj. Uhýbali nebo uskakovali, abychom mohli projít – ale ruce se zmrzačenými špačky prstů, spíš tlapy nebo paznehty, po nás chňapaly a ohmatávaly.mě, když jsem je míjel.

Náhle se ke mně donesl zkažený žluklý zápach, pronikavý jako puch z tygří klece. Stromy i keře prořídly, slunce udeřilo silněji. a my se octli na okraji domorodé vesnice.

Po pravé ruce vyrůstala hned vedle prvních domů skalní stěna. Šplhaly po ní popínavé rostliny a šlahouny vína, některé z nich se zářivými květy.

Visely dolů a mezi nimi se třpytil úzký vodopád, omýval jednu skalní římsu po druhé a dole plnil malé jezírko, které se kalilo bahnem. Rozběhl jsem se ke skále a nechal požehnanou tekutinu padat na obličej, na rty, na vyprahlý jazyk, do hrdla. Nádherná chvíle! Ve skutečnosti to nebyl vodopád, jen tenký pramínek, ale celá.Niagara by mě nepotěšila víc.

Po chvíli se mi zamotala hlava a já se musel opřít o skálu a nechat vodu stékat na krk a na záda. Slyšel jsem, jak se pokradmu kolem mě shromažďují domorodci. Ale než jsem se k nim otočil, musel jsem dokončit modlitbu díkůvzdání. Byl jsem zachráněn.

Neohrabaná těla byla navlečená do týchž overalů jako George a díky tomu zůstaly mnohé nehezké výrůstky skryty mým očím. Dva nebo tři z nich měli vysoké boty, většina však byla na boso. Někteří se barbarsky ozdobili lasturami a kousky kostí ve vlasech i kolem krku. Teprve později jsem si uvědomil, že to jsou ženy tohoto báječně rozmanitého kmene.

Fascinovali mě, ale jsem si.jist, že já je fascinoval ještě mnohem víc.

„Chlemtá vodu," řekl jeden a vykročil ke mně, aniž se mi podíval do očí.

„Piju vodu, stejně jako ji musíte pít vy," řekl jsem.

Nemohl jsem se rozhodnout, zda mám být zvědavý či zda se mám bát; jestli se mám pokusit navázat konverzaci; nebo jakýkoli pokus o ni odmítnout, ale koneckonců stvoření, které vykročilo dopředu, mi připadalo stejně bezbranné jako ostatní. George vypadal jako nestoudná kombinace kance a hyeny, ale.tenhle tvor připomínal spíš psa. Měl v sobě cosi voříškovsky podlézavého, což mívají i lidé, dokonce i v příjemnějších částech světa."

„Jak se jmenuješ?" zeptal jsem se a ukázal na něj prstem, aby.věděl, že otázka patří jemu.

Ustoupil o krok dozadu. "Pán je ruka, která. morduje, Pán je hlas, co jmenuje..."

„Jak se jmenuješ?"

Poníženě ukázal na svůj vpadlý hrudník. „Jmenuješ se Bernie. Dobrej chlap, dobrej kluk."

„Jo, jsi dobrej chlap, Bernie." Zalila mě vlna slabosti a octl jsem se na pokraji hysterie. Potkat Bernieho i tady, v téhle ubohé skvrně džungle na bůhvíkým zapomenuté skále uprostřed Tichého oceánu - Bernieho, který tolik připomíná plyšového psíka - mi najednou přišlo směšné. Proč nevypadá jako bernardýn, když se musí jmenovat zrovna Bernie, pomyslel jsem si.

Bezmocně jsem se rozesmál a sesunul se po skále. Smál jsem se dál, i když jsem seděl v blátě na zemi. Nahrnuli se kolem mě, tupě hovězím způsobem si mě prohlíželi, a já si jen zakryl obličej a smál se i plakal zároveň.

Hvízdnutí jsem sotva zaslechl.

Avšak oni je slyšeli dobře. „Pán to ví! Jeho hlas zní!"

Začali nešťastně strkat jeden do druhého. Polekal jsem se, že mě podu-

pou, a zvedl jsem hlavu. Potom se někdo dal na útěk a všichni ostatní se rozběhli zběsile za ním jako stádo dobytka. Zůstal jen George a nehybně, jako kdyby si s něčím lámal hlavu, mě .pozoroval zpod klobouku a cosi si mumlal. Nakonec se taky rozhodl utéct.

Ale bylo už příliš pozdě. Objevil se Pán. George padl na zem a ponížením gestem otroka si zakryl hlavu. Nad jeho rameny zapráskal bič. Pán ho minul a pochodoval ke mně.

Pomalu jsem se postavil na nohy a zůstal stát, zády opřený o skálu. Měl jsem sto chutí napodobit domorodce a vzít nohy na ramena.

Takzvaný Pán byl neobyčejně vysoký: odhadl jsem, že měří nejméně tři metry. Na lidskou bytost to bylo moc.

Pozoroval jsem ho, jak pochoduje po široké cestě, mezi stromy a chatrčemi, necelých padesát metrů ode mě. Vzadu za ním se blýskla klidná hladina vody, ale veškerou mou pozornost poutal on.

V rukou držel pušku připravenou k výstřelu. Mířil na mě, i když poněkud nedbale. Kráčel se.zvláštní, nevídanou jistotou. V té chůzi bylo něco tuhého, pevného a strojového.

Obličej mu ukrývala přílba. Jeho oči jsem neviděl. Když došel blíž, spatřil jsem, že ruce i nohy má z kovu a z plastů.

„Proboha! Vždyť to je robot," řekl jsem nahlas.

Přešel kolem výstupku skály a stál proti mně.

„Kde jste se tu vzal?" zeptal se.

3.
V rukou Pána

Jedním z důvodů, proč věřím v Boha, je skutečnost, že v životě hrají roli emoce i způsob chápání určitých věcí, neslučitelný s vědeckými postupy. Setkal jsem se ovšem s rádoby vědci, kteří si tytéž věci vysvětlují telepatií a Boha popírají. Podle mě má víra v boha větší smysl než víra v telepatii. Telepatie se mi jeví jako nevědecký blábol stejně jako astrologie (ačkoliv jsem se setkal s lidmi, kteří tvrdě pracují na Měsíci a přitom neotřesitelně v astrologii věří), zatímco Bůh nemůže nikdy být nevědecký, protože je prvním hybatelem, a věda, stejně jako ostatní projevy našeho vesmíru, je jeho součástí. Tak nějak jsem si to ujasnil, abych alespoň na čas uspokojil sám sebe. Bůh je pohyblivá půda.

Tváří v tvář Pánovi jsem pocítil něco z těch emocí, o nichž tvrdím, že jsou nesouměřitelné s vědeckými postupy. Potom promluvil a mně bylo jasné, že je v něm směs strachu a agresivity stejně jako v jeho stvořeních. Bůh mi pomohl, abych to pochopil.

Tohle nemohl být robot.

Prohlížel jsem si ho. Jakmile jsem se trochu vzpamatoval, bylo mi jasné, že Pán, i když má postavu vskutku budící strach, není tak vysoký, jak jsem v panice odhadl. Měřil zhruba dva a čtvrt metru, což znamenalo, že mě asi o hlavu převyšoval.

Jeho bledý obličej pod přílbou se potil stejně jako ten můj.

„Kdo jste a kde jste se tu vzal?“ dožadoval se znovu.

Naučil jsem se odhadovat, co lidé za svými slovy skrývají, dokážu rozlišit tvrdé chlapy od lidí, kteří mají jen tvrdé fasády. Přes jeho sveřepý výraz jsem měl pocit, že mu v hlase zaznívá nejistota. Odlepil jsem se od skalní stěny, k níž jsem se dosud zády tiskl.

Ustoupil neohrabaně stranou, aby zůstal čelem ke mně, a současně pohnul i puškou, kterou mi nepřestával mířit na žaludek. Poznal jsem typ, jímž jsou vyzbrojeny Spojenecké invazní a okupační sbory; model Xiay 25A, levně vyráběný našimi čínskými spojenci, vhodný pro mnohastranné použití a schopný ke střelbě s obyčejnou municí, CS plynovými kulkami, hřebíkovými granáty a podobnými věcičkami. Vedle ní měla ta podivná kombinace člověka a techniky bič a za opaskem revolver. Vhodná výzbroj na ranní procházku.

Zopakoval svou otázku.

Přemohl jsem slabost a pevně se na něj podíval.

„Jsem Američan, což je, jak se mi zdá, víc, než čím se můžete chlubit vy. Jmenuju se Calvert Madle Roberts a jsem státním podsekretářem ve Wilsonově vládě. Při návratu z cesty za zájmy státu byl můj letoun sestřelen nad Tichým oceánem. Vaši zaměstnanci mě dopravili na břeh. Musím se okamžitě spojit s Washingtonem."

„Moji zaměstnanci? To asi myslíte Maastrichta. Jak ten blbec uvažoval, když vás vysadil na břeh tady? Tady nejste v zábavním parku. Proč vás nevzal kolem ostrova do laguny?"

„Byl jsem devět dní na moři. Mám důležité poslání a musím navázat kontakt se svým úřadem. Jestliže to tu máte na. povel, považuju vás za osobu, která je zodpovědná za to, aby se.o mě postarala a vyšla mi vstříc."

Vydal ze sebe zamručení, které mohlo představovat smích. Jestli to tady mám na povel, to teda jistě mám... A taky vás nemůžu dost dobře hodit zpátky do moře."

„To je od vás ohromné. Už jsem se vám představil. Ale vaše jméno jsem zřejmě přeslechl!"

Jeho rty se trochu zkroutily. „Říkejte mi Pán, jako ostatní." Otočil se poněkud násilným pohybem těla zády ke mně a vykročil směrem, odkud přišel. Šel jsem za ním.

Procházeli jsme ubohou a bídnou cestou středem domorodé vesnice. Domorodci, kteří sebrali odvahu, aby se vrátili, si nás prohlíželi. Když je jejich Pán míjel, vyráželi modloslužebné výkřiky:

„To jeho ruka morduje..."

„To jeho hlava panuje..."

„To jeho paže bičuje..."

Za zanedbanou vesnicí ležela laguna. Cesta se vinula podél klidné hladiny k budově probleskující mezi stromy.

Nade vším se tyčil strmý kopec a jeho šedavé skály se rýsovaly nad pralesem. Sebeskromnějším lidským projevům dodávala tahle příroda grandiózní odstín.

Nebylo možné stačit dlouhým mechanickým krokům samorostlého Pána, zůstával jsem stále víc a víc pozadu. Na opačné straně laguny, kde pracovala skupina domorodců, jsem zahlédl i pojízdný jeřáb. Nechali práce a zírali na nás.

Cestou do kopce se mi začalo všechno kolem houpat. Došli jsme až k palisádě z vysokých rezavých sloupů. Její vrchol zdobily propletené prameny ostnatého drátu. Pán se zastavil před úzkou brankou ve stěně a neohrabaně se sehnul, aby ji odemkl. Cvakla západka. Otočil klikou, vrata se otevřela a Pán vešel. Jakmile. jsem byl uvnitř i já, vrata zabouchl a zamkl

zevnitř.

Přemohla mě slabost. Klesl jsem na jedno koleno.

„Bello!“ zavolal a nevšímal si mě.

Znovu jsem se zvedl a, vykročil kupředu. Z budovy před námi vyšla prazvláštní postava. Mělo to na sobě šaty. To – ne, byla to ona, Bella - měla jako většina:ostrovanů krátké znetvořené nohy. Pleť matně růžovou, obličej stejně hrůzný jako Georgův a jeho přátel, i když měla zvláštní oči, takové jiskrné, ano, to je to pravé slovo. Byly orientálně šikmé a zdálo se; že září. Ani ona se na mě nepodívala zpříma, i když šla rovnou ke mně, zatímco naslouchala příkazům Pána.

Potom se mě k mému překvapení pokusila zvednout. V jejím objetí jsem ucítil poněkud nervózní zachvění. Vzápětí jsem se zhroutil.

Smysly mě neopustily docela. Uvědomoval jsem si podivné obličeje kolem sebe i to, že mě nesou do stinné místnosti. Na čelo mi dali něco studeného, do úst mi nalili vodu. Nedokázal jsem však polykat, a tak zase dali šálek pryč. Potom mi obvázali oči. Ležel jsem bezmocně a zkušené ruce mi prohmatávaly tělo a podrobovaly mě detailnímu vyšetření. V té chvíli jsem tyhle věci stěží registroval, avšak později se mi vybavily.

Když jsem se konečně probral, měl už jsem obvaz z očí. Ležel jsem nahý pod tenkou přikrývkou a cítil se svěží. Otočil jsem se na loket a poznal, že mi spáleniny na hrudi a na obličeji namazali něčím chladivým. V jednom koutě místnosti se hrbila Bella. Otočila se ke mně a zeleně se jí blýsklo v očích.

„Ty - cítíš líp teď?“

„Řekl bych, že jo.“

„Máš chuť na whisky?“

„Díky, nepiju.“

„Nepiješ? Vodu piješ.“

„Chtěl jsem říct, že nepiju whisky.“

Nehýbala se, jen mě upřeně pozorovala. Měla krátké tmavé vlasy. Vypadaly jako paruka. Její nos připomínal kočičí čumák.“

„Děkuju, že ses o mě starala, Bello. Byl jsem na tom blbě. Prostě - taková reakce.“

„Řeknu Pánovi.“ Pootevřela dveře jen natolik, aby mohla vyklouznout, a hned za sebou zavřela. Dokonalá šelma.

V té chvíli získala místnost nové rozměry. Měl jsem pocit, že moje tělo je neobyčejně lehké. Hm, řekl jsem si, takhle to tady na Měsíci chodí. Nesmíte čekat, že to tu bude odpovídat skutečnosti. Skutečnost je tady šestkrát menší než na Zemi.

Bez problémů jsem vyskočil z postele a zjistil, že můžu docela snadno

stát na vlastních nohou, stačí jen rozpažit, abych udržel rovnováhu. Moje nahota všechno ulehčovala.

Plul jsem k oknu, které se nelesklo. Nebylo v něm sklo - samozřejmě, na Měsíci přece nejsou žádné nerosty...

„M jako Měsíc," řekl jsem nahlas.

Zněla tu hudba, někde blízko. Hudba a žár tropického dne. Haydn, skladatel, který zastínil v posledním desetiletí všechny ostatní, včetně Bacha a Beethovena. Byl jsem si jistý, že hrají jeho padesátou čtvrtou symfonii. Haydn a žár...

Nějakým kouzlem mi do mozku vklouzlo, kdo to byl Moreau.

Zíral jsem ven na neuklizený dvorek. Stály tam plechovky s barvou, dřevěné desky, kovové panely. Do zorného pole mi vkročil Maastricht a pořád svíral svou láhev. Zapomněl jsem, že taky on je na Měsíci.

Slyšel jsem, jak na něj Pán volá. „Proč jsi, sakra, toho politika vysypal zrovna tam? Z toho budou určitě nějaký maléry -- tohle není žádnej zábavní park! Co kdyby George –"

„Nehodlal jsem si s ním lámat hlavu a vláčet ho kolem do přístavu. Pospíchal jsem, abych se dostal k rybářským sítím, jak jste mi nařídil, odpovídal Maastrichtův hlas. „Měl jsem už dost křiku za celej den. A George ho sem doved v pořádku, ne?"

„Musel jsem. tam jít a vysvobodit ho. Zrovna se ho chystali roztrhat, aby ti bylo jasný."

„Pchá! Nevěřím vám. Každopádně, co s ním budem dělat, když ho tu teď máme?"

„Víš přece, že mu nemůžem dovolit, aby tu zůstal. Uvažuj, chlape! Představ si, že by mu vlezlo do palice, že se dá dohromady s Warrenem."

„Probůh, na Warrena raději nemyslete…Necháme to chvíli plavat, ne, Pane? Je čas se napít."

„Mluvili dál, ale mou hlavou se hnaly podivné vIny, které dovnitř přinášely tmu. Dopotácel jsem se zpátky do postele, založil ruce pod polštář a upadl do hlubokého, znepokojivého spánku. Znovu a znovu mě zpola vzbouzely hrůzné sny. Jejich hlavním motivem bylo gjgantické M, černé, vyryté někdy do skály, jindy do masa. Čas od času jsem se vzbudil, abych zjistil, že žena jménem Bella se o mě stará nebo mi neobratně otírá čelo.

Protože jsem byl na Měsíci, to, co bylo příjemné, mohlo taky být nepříjemné. Bella se na mě tiskla svým kočičím způsobem a její ústa s ostrými řezáky se.ocitala proti mým. Umím vychutnat sílu a schopnost ji použít taky ocením. V každé situaci, v níž se octnu, se okamžitě snažím, abych ji ovládl. Avšak teď, s Bellou proti sobě, podlízavou a zrádnou zároveň, jsem vychutnával slabost, na níž jsem plul. Na Měsíci to už tak chodí.

Potom jsem se konečně dokázal posadit, a v hlavě měl absolutně jasno.

Vnitřní hodiny mého organismu mi napověděly, že jsem byl dva či víc dnů v horečkách. U postele jsem měl pečlivě vyžehlené šaty. Slezl jsem dolů a postavil se na nohy; stejně jako ruce mi připadaly tenčí než obvykle. Vyzkoušel jsem rovnováhu a měl jsem pocit, že se zlehka pohupuju. Byla to vzpomínka na dny, kdy jsem byl vydán v člunu větru a moři na pospas. Ovládl jsem se a bez problémů přešel přes místnost k oknu.

Přede mnou ležel ostrov doktora Moreaua, vsakující do sebe svou nekonečnou denní dávku slunce. Kam oko dohlédlo, šuměl Tichý,oceán, připomínající obří káď plnou energie. Na neuklizený dvorek se snášeli ptáci. Jinak se nepohnulo nic. Měsíc zmizel z mého duševního horizontu. Vrátil jsem se k posteli a posadil se.

Za chvilku vklouzla do místnosti Bella.

„Ty - už je líp?“ zeptala se.

Přivolal jsem ji blíž. Zůstala však stát, s rukou na klice. Pátravě jsem si ji prohlížel a znovu si vybavoval smíšené dojmy, které jsem z ní měl, když jsem ležel v horečkách. Měla na sobě po kotníky dlouhé, ucourané zlatavé šaty. Byly roztržené. Díra v šatech i její chování jako by ji zařazovaly mezi čarodějnice, zároveň však v ní bylo něco, co vyvolávalo respekt: přihrbené rameno, obdivuhodná síla vzdoru. Ošklivá byla víc než dost, i když v sobě měla cosi živočišného, co ve mně nějakým způsobem probouzelo různé pudy.

„Díky, že ses o mě tak starala, když mi bylo špatně, Bello,“ řekl jsem. „Teď se ale musím dát do práce. Kde tu je sprcha? Můžu se vysprchovat?“

„Pán si přeje mluvit s ty.“ Možná.mi rozuměla, možná taky ne. Odvedla mě krátkou chodbou do další místnosti.

Hrála tu hudba - zase Haydn. Očekával jsem, že se tu bude nade mnou tyčit Pán, ale nebyl tam. Octl jsem se v docela příjemné místnosti téměř bez náby.tku. Širokým oknem bylo vidět za vrchol palisády - kdyby v ovzduší nebylo něco zlověstného, byl by to svůdný pohled.

Klidnou lagunu s tyrkysovou vodou dělil od modrého Tichého oceánu výběžek souše, téměř ji uzavíral. Uvnitř oblouku bylo přístaviště s otlučeným platem, k němuž byla připoutána loď. Nad vodou se skláněly vysoké palmy a v jejich stínu stálo pár chatrčí. Hned za nimi začínala džungle a šplhala vzhůru po svahu, jehož vrchol skrývala budova, v níž jsem zrovna stál.

Byl to obrázek pro tropy tak typický, že jsem zauvažoval, zda už jsem ho někdy neviděl, možná v nějakém minulém životě. Pak jsem si vybavil, že právě tahle představa ztělesňovala jeden z nejoblíbenějších snů o úniku civilizaci asi tak na počátku dvacátého století: sen o útěku do jižních moří, kam připlouvá parník z Evropy jednou za měsíc a kde dívky nosí jen sukénky z trávy. Když jsem se obrátil od okna, abych si lépe prohlédl Pánovu místnost, došlo mi konečně, že mám za co děkovat. Především za holý život.

Na jedné ze stěn byla trojrozměrná obrazovka: viděl jsem na ní rozlehlou, vyzdobenou místnost, snad část nějakého německého paláce. Seděl v ní orchestr.a vkládal celou duši do Josepha Haydna. Rázem jsem poznal stanici Svět 3: vysílala z Chicaga čtyřiadvacet hodin hudby denně a díky družici ji bylo možno chytit všude, dokonce v tomhle odlehlém koutě oceánu. Dala se chytit i na lunární základně. Byla to jedna z lepších věcí, které válka zatím nezničila.

Potom se do hudby ozval Pánův hlas a zvuk orchestru zeslábl: „Jsem tu, abych si s vámi promluvil, Robertsi. Jste připraven?“

„Jistě. O co jde?“

„Možná že budete překvapen.“

V tom okamžiku se otevřely boční dveře z vedlejší místnosti a někdo vešel. Maastrichta jsem si sotva všiml, byl jsem cele zaměstnán osobou, která vstoupila před ním.

Poznal jsem Pána podle bledého obličeje. Bylo mu asi tak pětatřicet, ale jako by se od té doby, co jsem ho naposledy viděl, nějak scvrkl. Pojízdné křeslo se rychle blížilo. Zastavil těsně přede mnou. Ustoupil jsem a klesl na pohovku. Pán neměl nohy. Jeho tělo pokrýval nějaký volný, plandavý oděv.

„Tak se věci doopravdy mají, pane Robertsi. Teď konečně oba víme, na jakém písku si hrajeme.“ Měl zásobu frází ze slangu asi tak deset let staršího, a tuhle použil bez stopy humoru. „V každém případě nemůžu v tomhle vedru nosit protézy příliš dlouho. Než vám Bella donese něco k jídlu, můžem si spolu na chvíli popovídat.“

Když se vyloupl ze svého brnění a zabalil do volné a vlající látky, vypadal tenhle samorostlý Pán na první pohled poněkud slabě a zženštile. Avšak jeho sinalý obličej s průsvitnými tvářemi a úzkými bledými rty v sobě nesl něco nemilosrdného, co si musel uvědomit každý, ať ho hodlal respektovat, nebo obelstít.

Na chvíli se obrátil k Holanďanovi, motajícímu se kolem, a něco mu říkal. Snažil jsem se ho zatím odhadnout.

„Pořádná smůla, ten váš úraz,“ řekl jsem a ukázal na složitě vyhlížející křeslo. „Jak jste se s tím octl tady na ostrově ve válečné zóně Tichého oceánu? Podle přízvuku soudím, že jste Angličan.“

Pozoroval mě bez mrknutí oka.

„Je to tak, narodil jsem se v Anglii. Ale nelámu si s Británií hlavu o nic víc, než si ji kdy ona lámala se mnou. Jsem bez státní příslušnosti - nic víc. Rozumíte?“

Nechal jsem to bez odpovědi. Vešla Bella a dotlačila přede mě servírovací stolek. Na vozíku stál zástup lahví s alkoholem, který jsem ignoroval, a trocha čerstvé citrónové šťávy, kterou jsem hltavě vypil. Jídlo bylo korejské, servírované přímo ze speciálních, hluboce podmrazených jídelních misek a velice chutné - zvlášť pro člověka, který spoustu dní neměl v žaludku nic,

co by stálo za řeč.

„Víte něco o stavebních pracích, pane Robertsi?“ zeptal se Hans.

„To není důležité,“ řekl Pán. „Teď vypadni a nech mě, abych si s Robertsem promluvil o samotě. Sypej zpátky do přístavu. Stejně se tu jen poflakuješ!“

„Nejdřív chcete, abych tu maloval značky, potom abych pracoval v přístavu –"

„Tohle není zábavní park, Hansi. Tady se musí pracovat. Když ti říkám, tak se vrať do přístavu. Víš přece, že ty chcípáci pořádně nedělají, když tam nejseš.“

„Myslíte, že mě to zajímá?“ řekl Maastricht, ale přes temné pohledy, které vrhal na muže v křesle, odešel.

Když jsme se octli sami, řekl Pán stroze: „Pokouším se tu velet takové malé, ale pevné lodi. Takže teď si, pane Calverte Robertsi, musíme trochu popovídat, když už vás tu mám, z čehož nejsem zrovna odvázaný.“

„Máte dobré jídlo... po týdnu nebo ještě delší době v záchranném člunu je člověk moc rád, když ho prozřetelnost vyhodí někde na pevné zemi, kde je pitná voda, jídlo a lidská společnost - i když sebevíc nepřátelská.“

„Zatím ještě nikdo, kdo se na tomhle skalisku octnul, prozřetelnosti neděkoval.“

„Možná by se o to měl pokusit... Rád bych si o tomhle skalisku s vámi promluvil...“

Zavrtěl hlavou. „Já chci mluvit o vás. Je mi jedno, co chcete vy. Pěkně jedno po druhým. Mám svoje pořadí důležitosti.“

„Poslyšte, příteli, jdete na to zatraceně ostře. Ještě pořád neznám vaše jméno. A pamatujte, že nejsem váš majetek. Já vás Pane neoslovuju. Jak se jmenujete?“

„Tady se jmenuju Pán.“

„Nebuďte tvrdohlavý, tím nic nezískáte, to vám zaručuju. Vaše přítomnost tady, uprostřed válečné zóny, se pravděpodobně příčí vojenským zákonům a jsou za ni přísné tresty.“

Stále jsem jedl; orchestr vytrvale hrál a on popojížděl po místnosti.

Otočil křeslo, zahnul a zastavil těsně přede mnou. Octli jsme se tváří v tvář: „Jestli to považujete za tak důležité, tak jsem se jmenoval Dart,“ řekl. „Mortimer Dart - i když dnes nemám jméno stejně jako státní příslušnost. Stejně jako jsem beztvarý. Na tomhle ostrově nemáte co pohledávat, pokud se mi nepodřídíte.“

„Uklidněte se, pane Darte. Nemám nic proti vaší pravomoci a už vůbec vám nechci ukrojit ani jediný kousíček vašeho ostrůvku. Stojím jen o jediné, dostat se co nejdřív do Států. Potřebujou mě tam. SVAVS - Spojenecké

vesmírné a vzdušné síly, jestli jste se s tím výrazem setkal – určitě prohledávají celou zdejší oblast, aby objevili všechny, kdo přežili ztroskotání raketoplánu. Musím použít vaši vysílačku a spojit se se štábem SVAVS v San Diegu, aby předali zprávu prezidentovi a uvědomili ho, že už zase úřaduju a kde přesně momentálně jsem. Všechny výlohy vám samozřejmě budou nahrazeny.“

Podíval se na mě přes znetvořené rameno, rty pevně sevřené.

„Podle toho, co tvrdíte, jste státní podsekretář. Prezidentův kámoš, velký zvíře. Přímo papaláš. Téhle pohádce se mi ale nechce věřit – tady vás to vyplavilo polomrtvého. Dokažte nějak, že jste ten, za koho se vydáváte.“

„Všechny moje doklady byly. zničeny při ztroskotání *Ledy*. Spojte se s SVAVS a zeptejte se, jestli se nepohřešuje státní podsekretář Roberts. Nebo taky můžu zavolat na tajné vlnové délce svůj úřad - rádi a s chutí mě identifikujou.

Můžete si taky zkontrolovat jména dalších účastníků ztroskotání. Poskytnu vám je. Jsem až moc skutečný. A zprávy, co mám pro prezidenta; jsou taky až moc skutečné.“

Podezřívavě si mě prohlížel. „Jaké zprávy?“

Podíval jsem se na hodinky a uvažoval. Válka se vyvíjí rychle, i v těchto poněkud klamných úvodních fázích. Vojenské přesuny, tajné před deseti dny na Měsíci, by měly dnes být na Zemi věcí veřejnou.

„Sledujete vývoj války?“

Aniž ze mě spustil hněvivé, oči, ukázal na orchestr. „Dávám přednost tomuhle. Co z toho, že lidi zabíjejí jeden druhého?“

„Vracel jsem se z konference na Měsíci, kde se rozhodovalo o vedení války v japonské oblasti, a toto rozhodnutí musím okamžitě ohlásit. Tak jako tak už jsme ztratili spoustu času a tím ho poskytli protivníkovi.“

Dart o tom mrzoutsky uvažoval. Když potom:promluvil, znělo to smířlivěji. „Viděl jsem dnes ráno zprávy. Právě začal obrovský útok na japonská města a přístavy. Řekněte mi o sobě něco víc, abych si to všecko trochu srovnal.“

Dal jsem kolena k sobě. Noční můra konce dvacátého století se dala do pohybu a spěla k agónii a já tu sedím a bavím zakrslého blázna. „Rychle jsem mu vysypal pár detailů ze svého životopisu. Narozen na farmě v Connecticutu, jediný syn, ambiciózní otec německého původu, matka z rodiny skotských presbyteriánů. Obě větve rodiny vlivné. Díky otcovým stykům jsem mohl vstoupit do politiky přímo po skončení studií.

Mluvil jsem dlouho a Dart můj výčet pozorně poslouchal s hlavou na stranu. Měl jsem pocit, že neví, jak se rozhodnout: věřit mi nebo ne. To, co jsem mu řekl, znělo přesvědčivě a bylo to téměř pravdivé.

„Máte za sebou spoustu dobrodružství. Uměl jste se pohybovat po světě,

neplatila pro vás cestovní omezení mezi Východem a Západem, Severem a Jihem, žádný zákaz...“ Všechna ta léta jste podle všeho strávil v akci, pohyboval jste se na samém okraji kráteru. Jestli jste si to nevymyslel, tak nejste žádné ořezávátko.„ Vzdychl. „Čistě jen pro informaci, kolik vám je, pane Robertsi?“

Dal jsem si pozor, aby nebylo vidět, že moje netrpělivost vzrůstá.

„Pětatřicet, takže jsem trochu stará páka. Narozen 24. května 1961. Čtyřikrát ženatý, čtyřikrát rozvedený. Děti žádné. Ještě něco? Pro ostrov doktora Moreaua doufám pas nepotřebuju - nebo snad ano?“

Dokončil další okruh kolem místnosti, potom svůj stroj širokou vlnovkou otočil směrem ke mně a prudce přede mnou zastavil. Tvářil se přísně a čelo se mu zkrabatilo vráskami.

„Jsme stejně staří, pane Robertsi. Narodili jsme se dokonce týž den. Je to náhoda; špatný vtip nebo poslední dílek mozaiky, jímž do sebe všecko zapadá? Zatímco vám patřila města, ženy, úspěch, já si musel svůj život provlávčet na berlích, na tomhle vehiklu nebo ještě hůř. Byly to tytéž dny. Vám přinášely slávu, mně ponížení...“

„Slávu...“

„Nechápete ani napůl, o co jde, vy hajzle se čtyřma oudama.“ Pronesl ta slova bez jakýchkoli emocí, bylo to něco, na co byl zvyklý myslet, když se setkává s obyčejnými lidmi. Když to říkal, díval se mi do očí. Já je sklopil. Dartův nemužný obličej vypadal neočekávaně tvrdě. Měl obdivuhodnou těžkou lebku s velikými čelistmi a nosem, hluboko posazené oči plné nenávisti, kterými pozoroval svět. Tmavé vlasy mu nespořádaně, avšak elegantně padaly do čela. Možná že měl sklony k tloustnutí.

„Jak už asi tušíte, necítím se s vámi nijak příjemně, pane Darte. Jistě, naše životy se vyvíjely velice rozdílně. Ale nemyslete si, že ten můj byl bez zádrhelů. Každý má své problémy. Vy, který tak často prožíváte utrpení, mi nemusíte vysvětlovat, jak nevyzpytatelné jsou cesty Boží.“

„Cesty Boží!“ opičil se po mně a zaklel. Vždycky jsem považoval kletbu za známku slabosti. „Nejspíš se tu projevuje výchova vaší presbyteriánské matinky…“

Byl nejvyšší čas změnit téma. Orchestr dorazil k poslední větě a Bella téměř pokradmu odvezla servírovací stolek pryč.

„Myslel jsem, že znám většinu ostrovů v Tichém oceánu, alespoň zhruba,“ řekl jsem Dartovi. „Ale o ostrově doktora Moreaua jsem ještě neslyšel. Kdo ho tak pokřtil?“

Odpověděl mi otázkou.

„Když zaslechnete jméno Moreau, nevybaví se vám něco?“

Podrbal jsem se na bradě.

„Mám pocit, že jo. Kdysi jsem hrozně rád četl fantazie H. G. Wellse, který

napsal První lidi na Měsíci a Stroj času. Taky je autorem románu o tichomořském ostrově, pokud vím bezejmenném, na němž doktor Moreau praktikoval jisté nepříjemné experimenty na různých druzích zvířat. Souvisí to nějak s vámi?“

„Jste na ostrově doktora Moreaua. Je to týž ostrov.“

Zasmál jsem se - i když jsem musel uznat, že poněkud nevesele.

„Dál Darte. Ostrov, kde byl Moreau, je ovšem zcela vymyšlený. Wells to myslel jen jako alegorii. Díky, ale já ještě dokážu rozlišit skutečnost od představ.“

„Jen se nevytahujte, stejně nevíte, oč jde, pane Robertsi. Wells sice napsal jenom alegorii, ale svůj příběh umístil na skutečně existující ostrov - stejně jako Defoeův Robinson Crusoe ztroskotal na ostrově, který byl obrazem skutečného ostrova. Znáte přece Robinsona Crusoea? A podobně jako existoval reálný ekvivalent Crusoea, existoval jistý Moreau. Skutečný Moreau byl gentleman, který měl jistou váhu v Edinburské chirurgické akademii a jmenoyal se Angus McMoreau. Byl žákem Thomase Huxleyho a Wells se s ním osobně setkal. O jeho životě bylo dost napsáno. Wells se snažil skutečnou situaci zamaskovat jen málo a ovšem poněkud ji zdramatizoval. McMoreau ho později zažaloval.“

„To všecko je už víc než sto let pohřbeno.“ Dartovi evidentně háraly v hlavě nějaké nebezpečné smyšlenky. Ničemu z toho, co říkal, jsem nevěřil, ale dělal jsem, co bylo v mých silách, abych své pochybnosti skryl.

„Jasně že to bylo víc než před stoletím, jasně,“ řekl Dart a kysele se zasmál. „Co to ale na celé věci mění? Experimenty doktora Moreaua mají určitý význam i pro současný výzkum. Hledal hranici mezi lidským a zvířecím, hledal kořeny moderního lidského chování. Podívejte se třeba na problém teritoriálního imperativu, abych jmenoval zrovna příklad, který vám dozajista něco říká. Dnes se vědecký svět pokouší tyhle otázky zodpovědět tím, že se uchyluje k tak přihlouplým disciplínám, jako je paleontologie a archeologie. McMoreau hledal řešení v chirurgii. Jeho metody byly primitivní, avšak jeho nápady mají svou hodnotu. Kdepak, tomu staříkovi to pálilo.

Po Moreauově smrti v jeho práci ještě několik let pokračoval asistent, o němž není ve Wellsově románu zmínka. Potom i on zemřel a obyvatelé ostrova byli ponecháni osudu, aby přežili, jak dokážou sami. Nemohla to být žádná procházka rájem. I když to byl hybridní kmen, nějací potomci se narodili. Ti jsou základem zdejší populace, s níž jste se dnes setkal. Její rodokmen sahá do moreauovských časů.“

Symfonie skončila. Orchestr se uklonil. Dart seděl v křesle, a když nemluvil, díval se tiše směrem k laguně. „Za druhé světové války obsadila japonská armáda většinu Tichomoří včetně tohoto ostrova. Stálá posádka tu však nebyla. Po porážce Japonska padlo zdejší tajemství do amerických rukou. Mimochodem, původně se ten atol jmenoval Narorana. Znamená to skrytý světu. Poslali sem výzkumný tým a...“

Zarazil se. Venku na dvorku zahlédl něco, co připoutalo jeho pozornost. Rozjel se k oknu. Grimasa nejvyššího vzteku, která se mu objevila na obličeji, na mě tak zapůsobila, že jsem se šel podívat taky.

Uviděl jsem jen Bellu. Stála proti palisádě. Na okamžik jsem se domníval, že mluví sama se sebou, ale pak mi došlo, že se zjevně musí domlouvat s někým na druhé straně opevnění.

„Kolikrát jsem jí už říkal..."

Dart, znovu v pohybu, se prohnal dveřmi do chodby. „Da Silvo! Da Silvo!" volal. Rychlost křesla se zvyšovala úměrně jeho vzteku. Vzápětí se objevil venku, těsně následován štíhlým mužem tmavší pleti v laboratorním plášti. Usoudil jsem, že je to halasně přivolávaný Da Silva. Dart sáhl po biči, zavěšeném na háčku po straně vozíku. V tom okamžiku jsem se pohnul i já.

Vyběhl jsem z domu, zrovna když tloukl ubohou Bellu znovu a znovu přes ramena. Krčila se před ranami, ale dokud jsem nezakřičel, ani se nepokusila utéct. Teprve potom předvedla své schopnosti a rychlostí blesku zmizela ve vzdálenějších dveřích.

Muž v bílém plášti mě nepřesvědčivě popadl za ruku a já ho snadno setřásl. Vytrhl jsem Dartovi bič z ruky a odhodil ho do vzdáleného kouta mezi smetí.

„Co si to dovolujete? Tohle je.můj ostrov..." Dartovi vyskočily na obličeji žlutavé skvrny.

„Ale ti lidé nejsou váš majetek; abyste .si s nimi mohl dělat, co se vám zachce..."

„Ti lidé jsou můj..."

„Jejich duše vám nepatří..."

„Žádné duše nemají, jsou to zvířata..."

„I zvířata si zaslouží lepší zacházení. Jestliže se nebudete ovládat, Darte, budete si to muset vyřídit se mnou. Chápu, máte pocit, že musíte nenávidět svět, a je mi to líto, ale nebudu stát vedle a dívat se..."

„Vy hlupáku, nechte si těch keců! Nebo vás odtud vyrazím. Vy jste si dovolil napadnout mě!"

Můj zásah mu hlavu rozhodně nezchladil. Z jeho obličeje se dalo vyčíst nepředstavitelné zlo. A navíc tím, že jsem mu vyškubl a zahodil bič, jsem ho zdaleka neodzbrojil. Pokud šlo o výzbroj, byl vybavený víc než dobře. Ať už ho postihla jakákoliv nehoda, má teď náhradní ruce i nohy. Víc mi toho ovšem jeho volný oděv nedovoloval rozeznat. Po stranách křesla byly přivěšeny tři páry rukou, takže vypadal jako nějaký pavouk z plastické hmoty a kovu. Některé ze šesti výměnných nástavců končily vskutku pozoruhodnými dlaněmi a prsty a nejméně dvě z rukou vypadaly jako smrtící zbraně.

Ale nakonec se ovládl a řekl: „Varuju vás. Teď půjdeme zpátky, rád bych

dokončil naši rozmluvu. Da Silvo, do laboratoře!“

Křeslo ho lehce vyvezlo do místnosti, kterou jsme před chvílí opustili, a já ho následoval.

Dart vypnul na velké obrazovce obraz. Místností plula jen hudba - Šostakovičův kvartet.“

„Kdybyste tu žil delší dobu, pochopil byste že tyhle lidi potřebujou pevnou ruku.“ Řekl to, aniž se na mě podíval.

Neodpověděl jsem. Ještě pořád jsem ze sebe nedokázal setřást rozhořčení. Dart pokračoval, jako by mi chtěl všechno vysvětlit, ale ani v nejmenším nezněla v jeho hlase omluva.

„To máte tak, Robertsi, vždycky, když mě někdo podobný vám vyruší z práce, zkazí mi to náladu. Můj výzkum tu probíhal ve třech fázích. V první etapě jsem víceméně duplikoval původní McMoreauovy experimenty, ve druhé - to nechme stranou. Stačí, když vám bez nějakého žvanění povím, že právě teď vrcholí třetí fáze. Všechny původní nezralé přístupy jsou za mnou, skončily na smetišti, už jsem je překonal a teď objevuju - relativitu tkání...

Ten výraz vám nic neříká, Robertsi. Ale věřte mi, všechna léta bolesti - a bolestných úvah - neznamenají nic, pokud se z nich člověk nepoučí - a já teď jsem Einsteinem revoluční biologie…“

Zabodl do mě oči.

„Poslouchám vás,“ řekl jsem.

Rozesmál se. Znovu jsem postřehl temný. a znepokojivý podtón. „Já vím, chlape, že mě posloucháte. Pane Robertsi, rád bych vás převedl na svou stranu a nevím, jak to udělat. Já nejsem druhý Moreau. V žádném případě ne. Jenže vy jste se rozhodl mě nenávidět, co?“

„Nelíbí se mi způsob, jak jste zacházel s Bellou.“

„Poslouchejte, já nejsem žádný doktor Moreau. On byl v mnoha ohledech netvor, tyran. Jenže já jsem oběť. Zkuste se na to podívat z téhle strany. Jsem oběť. Jen se přesvědčete!“

Rychlým pohybem brady udeřil do knoflíku na pravém rameni, který na první pohled jen přidržoval volně vlající tuniku. Ozvalo se ostré křupnutí, zavrčení servomechanismu, Dartova ruka sjela dolů a sama se zavěsila po straně vozíku.

Dalším rychlým pohybem brady shodil oděv z ramenou.

Uviděl jsem jeho skutečnou končetinu.

Nebyla to ruka. Ani se jí to nepodobalo. Z ramenního kloubu mu trčely čtyři ohebné prsty. Natočil křeslo tak, abych dobře viděl, jak vypadá zvrásněná tkáň vyrůstající mu pod hladkým ořechem ramene.

„Na druhé straně je to ještě o něco groteskněji. A pokud jde o nohy,

prstové články a metatarzální kůstky mi vyrůstají rovnou z deformovaných stehen. Mám taky znetvořený pyj.“

Hlas Einsteina revoluční biologie byl zastřený a oči mu překrýval závoj vláhy.

Dokázal jsem se nejen nepohnout a v obličeji mi necukl ani sval, ale překonal jsem i potřebu se mu omluvit. Nevím totiž, proč by se člověk se zdravým tělem měl omlouvat postiženému. Tohle do mé filozofie nezapadá.

„Proč tolik stojíte.o mou útrpnost?“

Naklonil se na stranu. Malé prsty stiskly knoflík uvnitř umělé ruky. Vrátila se zpátky na místo, a když byla přesně usazená, cvaklo to. Slabý zvuk ho vyprovokoval, aby sám skoro samolibě přikývl.

Už se opět zcela ovládal, a když znovu promluvil, jeho hlas to dokazoval. „V těch mizerných letech, když jsem byl kluk, jsem byl zvyklý číst si až do zblbnutí, pane Robertsi. Četl jsem, co mi přišlo pod ruku. Ne starého dobrého H. G. Wellse, toho nemyslím. Dostojevského, Nietzscheho a spoustu dalších, stejně jako odbornou literaturu. Francouzský spisovatel Gide srovnává Dostojevského s Nietzschem. Soudí, že jsou si velice podobní, a víte, co jim přisuzuje? Říká, že Nietzsche žárlil na Ježíše Krista, záviděl mu, až to hraničilo s bláznovstvím, zatímco Dostojevský jím byl zdrcen až k ponížení a považoval Ježíše za supermana. Umíte si představit, že stejně jako tihle dva velikáni vzhlíželi k Ježíši, vzhlížel jsem já k obyčejným lidem, přičemž jsem zastával oba postoje najednou? Protože nestvůrný a znetvořený jsem se už narodil, pane Robertsi. Jsem thalidomidové dítě. Víte, co to byl thalidomid? Contergan?“

Na skandál s thalidomidem jsem si pamatoval dobře. Byl to lék uklidňující a utišující bolest, vyráběný jednou německou společností. Jeho licenci koupily chemické firmy po celém světě. Avšak vedlejší účinky nebyly dostatečně prověřeny a to, že dokáže lidi znetvořovat, se prozradilo teprve tehdy, když se začaly rodit deformované děti. Když totiž byl lék podán ženě v časném stadiu těhotenství, prošel bariérou placenty a mohl ovlivnit růst zárodku. V různých částech světa se tak narodilo osm až deset tisíc defektních dětí.

Vybavil jsem si případ tak jasně, protože před víc než dvaceti lety probíhal v Kanadě soudní spor zabývající se výší náhrady jednomu z thalidomidových dětí a matka mi tenkrát řekla: „Cale, ty ses narodil v době, kdy byl thalidomid k dostání na celém světě. Naštěstí máme ve Státech hrozně přísné předpisy pro testování léků - takže když jsem šla k doktorovi Harrisovi, aby mi dal něco proti bolestem v těhotenství, předepsal mi bezpečný lék. Jinak ses mohl narodit bez pořádných končetin jako děti tvého věku v Anglii a jinde.“

„Celá ta věc byla typickým příkladem kriminální nezodpovědnosti,“ řekl jsem Dartovi. Musel jsem se na něho dívat, styděl jsem se uhnout očima.

„Mojí matce předepsali Distaval. Tak se thalidomid jmenoval v Anglii a

užívala ho jen týden. Jediný týden! Jenže v tom týdnu proběhl taky čtyřicátý osmý den jejího těhotenství. Když jsem se narodil, měl jsem tyhle odporné patvary, na které jste se teď s takovým potěšením díval. Kdyby lékaři měli jen trochu rozumu, nikdy by mě nenechali žít."

„Ale jste naživu..."

„Nechám na vás, abyste si domyslel, co znamená žít za takových okolností. Není to zrovna projížďka zábavním parkem, pane Robertsi."

Otočil se skoro smykem na dvou kolech a byl ten tam. Zůstal jsem stát sám uprostřed místnosti. Ruce jsem strčil do kapes. Můj mozek odmítal jedinou myšlenku.

Šostakovič zrovna uzavíral svou záležitost do konečného tvaru.

Mortimer Dart se znovu objevil až druhý den ráno. Během té doby jsem nabral síly a propracoval se slušnou porcí úzkostného sebezpytování. Taky jsem se setkal s Heather Landisovou.

K hlubšímu zamyšlení mě přiměla Dartova poslední věta, pozvání, abych nahlédl do jeho života, který trval stejně dlouho jako můj (alespoň on to tvrdil), ale byl díky jeho fyzické indispozici tolik rozdílný. Mohl jsem chápat smysl jeho existence - myslím duševní existence - jen ve vztahu ke způsobu, jímž disponoval ostrovem. Měl jsem o jeho činnosti dosud jen letmou představu, ale umožňovalo to zatraceně široký výklad, s jakým člověkem mám vlastně co do činění.

Uvědomil jsem si také, že ve skutečnosti jsem vězněm. I když v domě byla řada místností, většinou byly zamčené. Jediné prostory, do nichž jsem měl přístup, byl můj pokoj s přilehlou koupelnou a velká místnost, kterou jsem už popsal. Mohl jsem taky na dvorek, ale nebylo proč tam chodit. Do jiných částí domu se odtud jít nedalo a vnější vrata, vedoucí do vesnice, byla stále zamčená.

Oceán dál plnil svůj odvěký úkol, den se střídal s nocí bez ohledu na mé neradostné postavení. Měl jsem pocit, že Pán mě věznì tak přísně, jako by mě chtěl ovládnout svým duchem.

Být pod zámkem pro mě nebylo nic nového. Považoval jsem se za zcestovalého člověka, byl jsem jedním z posledních vzorků tohoto druhu, který konec dvacátého století poskytoval. Projezdil jsem služebně skoro celý svět, byl jsem i na Měsíci, ale většina mých cest probíhala uvnitř pancéřových trupů a konečnými místy určení byly vždy bezpečné místnosti. Nejsem žádná houžvička, ale moje skutečná síla se ukrývá v mých nervech. Jsem dobrý vyjednavač, když na to přijde - to znamená, že musím umět trpělivě dřepět na místě.

Na ostrov doktora Moreaua padla tma a vesnicí se nesly zvláštní zvuky a výskání. Vyšel jsem na dvorek, abych se podíval, zda něco nezahlédnu, ale zdi byly příliš vysoké, než abych viděl víc než bílomodré oči světel zářících nad břehem laguny. Když jsem se otočil, abych se vrátil, prošla ve

stínu pokoje, který jsem před chvílí opustil, postava.

„Hej!“ zvolal jsem a rozběhl se tam. Byla to žena, avšak ne Bella.

V celé místnosti svítila jen lampa na přístrojovém panelu.

V přítmí na opačném konci místnosti jsem uviděl malou zmrzačenou dívku.

„Kdo jste?“ zeptal jsem se.

„Ahoj, vy tam,“ řekla. Otočila se a rozsvítila další světlo.

„Kdo jste?“ zeptal jsem se změněným tónem. Dívka byla malá, to ano, avšak jinak měla dokonalé tvary. Dlouhé, tmavé, zvlněné vlasy jí padaly na ramena, a to mě ve stínu, v němž dívka před chvílí stála, zmátlo a já podlehl dojmu, že je hrbatá. Nebyla. Měla naopak štíhlou postavu, na sobě krátkou volnou tuniku barvy šafránu, tmavé nylonové kalhoty a na bosých nohou sandály. Nejpozoruhodnější na ní byly ohromné tmavé oči, které mě pozorovaly s překvapeným výrazem nočního zvířete.

„Jmenuju se Heather,“ řekla. „Pracuju u Pána.“

Pohnul jsem se směrem k ní. Ustoupila dozadu.

„Dala bych přednost tomu, abyste mezi mnou a sebou udržoval malý rozestup, pane Calverte Robertsi.“ I když to znělo varovně, nepostrádal její tón lehkého koketního nádechu.

„Vy jste Američanka? Nebo pocházíte odsud?“

„Vy ale umíte složit poklonu!“

„Způsobil to váš přízvuk. Koukněte, já bych nechtěl Darta urazit, koneckonců jeho lidi mě vylovili z té bryndy, ale čím dřív se budu moci spojit rádiem se San Diegem, tím líp. Můžete mi v tom nějak pomoct?“

Přiložila si ukazováček na ústa a hrála si s nehtem. „Jak jsem slyšela, máte štěstí, že jste naživu. Promiňte, ale předávání zpráv není můj obor.“

„Pak bych tedy rád mluvil s Dartem. Nebo s Maastrichtem nebo Da Silvou.“

„Da Silva nevychází z laboratoře a Hans je jako obyčejně opilý. Ten chlap by měl začít s abstinencí. Měl by to zkusit, v zásadě je totiž moc fajn.“

„Tak mi umožněte promluvit si s někým jiným. Nemůžu už dál ztrácet čas.“

Dala ruce v bok a očima si mě odhadovala. V jejím gestu bylo na můj vkus příliš mnoho chtěného šarmu. „Takže vy jste jediný, kdo přežil deset dní v záchranném člunu. Proč myslíte, že jste přežil vy a vaši přátelé ne?“

„Měli smůlu, vyletěli do povětří. Jinak by přežili taky. Byli to tvrdí chlapi. Koukněte, madam, jsem moc rád, že jsme se poznali - ukážete mi teď, kde je tady vysílačka?“

„Myslíte, že bych taky dokázala v tom člunu přežít?“

Byl jsem čím dál tím netrpělivější. Heather se vznášela po místnosti a kladla ruce na opěradla křesel a na stolky, které míjela. Byla velice půvabná a dovolovala mi pozorovat svou malou, baculatou zadničku.

„Podle mě by vám to líp slušelo v posteli než v otevřeném člunu,“ řekl jsem.

Otočila se, podívala se na mě svrchu, ale pro jistotu se ještě postavila na špičky jako malá holčička. „Mně by to náhodou v otevřeném člunu moc slušelo, protože se dokonale ovládám. Proč bych to vlastně nezvládla lépe než vy? A pokud jde o to druhé místo, tam asi taky, ale do toho vám nic není a ani nebude.“

„Co tu děláte, Heather? Co ode mě chcete?“

„Přinesla jsem vám večeři, protože Bellu nemůžeme nikde najít. Máte jídlo v ložnici.“ Uvědomil jsem si, že je to poprvé, co odpověděla na mou otázku přímo. „Ještě nikdy jsem se nesetkala osobně se státním podsekretářem. Chtěla jsem s vámi mluvit a to už jsem udělala.“

Když mě cestou ke dveřím míjela, popadl jsem ji za jedno útlé zápěstí. Zřejmě to očekávala. Otočila pěst takovým směrem, že mi rukou projela bolest a musel jsem ji pustit. Zachytil jsem jen výsměšný pohled jejích velkých očí; potom zmizela.

Nad studenou večeří jsem uvažovalo tom, co to tady se mnou vlastně provádějí. Člověkem, jako je Dart, by mohl zmítat pocit, že musí bezpodmínečně ovládat všechno kolem sebe a k tomu nemohl najít lepší místo než malý ostrov. Zbývalo ještě zjistit, nakolik je tahle dobře informovaná Heather svou vlastní paní a nakolik jí Dart poroučí. A co měla znamenat její poznámka, že dokonale ovládá sebe sama?

I když se mi mnohé, co jsem zatím na ostrově viděl, nezdálo, měl jsem jiné starosti. Mou povinností bylo ohlásit se a potom se dostat zpět, do centra dění, a to co nejrychleji. Byla přece válka a já do ní patřil. Spát jsem šel s náladou pod psa a ani noc mi ji nevylepšila.

4.
Trochu si zaplavat v laguně

Snídani mi přinesla Bella, ne Heather. Vešla s podnosem do pokoje a věřím, že kdybych na ni nezavolal, vyklouzla by beze slova ven. Dala těžkou hlavu na stranu a podívala se na mě doutnajícíma kočičíma očima.

„Bello, řekla bys svému pánovi, že s ním chci mluyit? Nebo mu řekni, že si přeju, aby odvysílal jednu zprávu, a potom bych rád jeho podnik opustil. Počkám na lidi, kteří pro mě přijedou, ve vesnici.“

„Ty ne rád tohle místo?“

„Ty snad ano, Bello?“

Zvažovala otázku a dívala se přitom na podlahu. Nakonec řekla: „Ty jsi čtyři oudy dlouhý, ale ty ne rád mě bičem bít včera.“

„Pověz Pánovi, co jsem ti říkal, Bello - nezbičuje tě.“

„Ty ne máš bič.“

Odešla.Ty ne máš bič. Dávala mi najevo, že si ho mám opatřit nebo to mělo znít pohrdavě? Nebo chtěla říct, že se mám starat o své věci? Neměl jsem potuchy.

Když vjel Pán na elektricky poháněném křesle docela slušnou rychlostí do místnosti, už jsem ho čekal. Napřáhl jsem k němu ruku s listem papíru.

„Tohle je můj volací znak pro štáb SVAVS, podle něhož poznají, že jsem naživu a kde se nacházím. Žádám vás, abyste to doplnil o zeměpisné souřadnice ostrova. Rád bych Vám připomněl, že je válka a vaší povinností jako britského občana je poskytnout pomoc spojencům tím, že tuto zprávu okamžitě odešlete. Zatím využiju vaší včerejší nabídky a tyto prostory opustím. Dobu, než se dostaví záchranný tým, můžu přečkat dole ve vesnici.“

„Přečkat dole ve vesnici?“ Udiveně se na mě podíval. Potom mi protézou papír vyškubl a otočil křeslo kolem dokola. „Jak si přejete. O mou společnost zcela zjevně nestojíte. Snad vám ta dole ve vesnici bude vyhovovat víc.“

Neodpověděl jsem mu a šel jsem za ním ven.

Když jsme se dostali k východu vysunul elektricky sedačku křesla nahoru, aby dosáhl magnetickým klíčem do zámku, zabudovaného pevně ve vratech. Potom zatočil kolem na vratech, stejně jako to udělal, když mě

sem vedl. Východ byl volný a já mohl jít.

„Na shledanou," řekl jsem a kývl mu prstem na pozdrav. Seděl v křesle a jen mě pozoroval. Svou nehybnou ostražitostí připomínal ropuchu. Prošel jsem vraty ven do slunečního žáru.

Venku pod stromy mě čekala pozoruhodná podívaná.

Listnatá alej se táhla k třpytivé hladině laguny, na jejíž vzdálené straně se pod palmovými stromy usadila vesnice. Až ke mně doléhal hlas moře, bušícího do skal. Patřil k ostrovu doktora Moreaua už od věků a bude tu pořád, i když po lidech tu nezůstane ani stopa. Nemohl jsem se ubránit, abych tenhle ostrov nesrovnával s bezhlesou a přísnou scenérií Měsíce.

Jenomže mě zaměstnávaly mnohem víc úvahy o tom, co je zač ten zdejší Pán Mortimer Dart. Potřeboval jsem vědět, jak to na ostrově opravdu chodí, a byl jsem odhodlaný ke všemu. Ostrov ovládaný jediným člověkem byl anachronismem, jaký Spojené státy ani Čína nemohou v žádném případě připustit. A byly tu i další záležitosti, které stálo za to prošetřit, než dorazí záchranný tým.

Nebyl jsem si zcela jistý, zda má Dart v úmyslu mou zprávu odvysílat, proto jsem se rozhodl poslat ještě z vesnice telegram. Šeredně jsem se zmýlil.

Pln nadějí jsem vykročil k přístavu. Udělal jsem sotva půl tuctu kroků, když z křoví vyskočila postava. Přeběhla přes cestu a s hýkáním a smíchem se zastavila vedle mě.

Byl to Bernie, muž - pes. Cenil přátelsky zuby a nastrkoval mi pod nos veliký obličej s vlhkýma očima. Potom si zabušil do hrudníku, jako když jsme se viděli poprvé, a řekl: „Tvý jméno Bernie – dobrej kluk, dobrej chlap. Mluv jen mluvením. Nikdy nežere svinstvo, nene!"

„Ahoj, Bernie. Ještě pořád se na mě pamatuješ?"

Tělo se mu zkroutilo potěšením a přilepil se na mě, jak jen to bylo možné. „Chá, hodně nocí! Máš čtyři oudy dlouhý, dobře dělaný. Dobrej kluk, dobrej chlap, vytaženej z velký vody celej mokrej. Jako ryba, jo, dobrej. Používej ruce, mluv jen mluvením. Nedělej neplechu a nebudu tě muset mlátit bičem."

Vykročil jsem, ale pořád se mě držel. Bez přestání něco drmolil a při tom po mně vrhal podezíravé postranní pohledy. Připomínal mi tím humpoláckého George, i když v jeho vyhýbavém pohledu chyběla Georgeova hrozba.

„Půjdeš se mnou do vesnice, Bernie?"

„Půjdeš se mnou, Bernie, jo! Dobrá řeč, hodně nocí. Dobrej, Bernie je dobrej, dobrej kluk - má malý ruce jako Pán. Půjdu s tebou svým tělem, dobrej. Žádnej bič, jasně. Jedna; dva, tři, pět. Zelenej,.žlutej, placatej. Ty Bernie, ty ne Pán, ty kamarád, ty dobrej kluk..."

V družném rozhovoru na této úrovni jsme dorazili do přístavu.

Když jsem tudy šel poprvé, byl jsem příliš vyčerpán, než abych si všímal krás okolí. Teď jsem byl rozčarován. Přístav i vesnice byly vskutku chudobné; hledat tady cokoli společného s romantickým útěkem do jižních moří muselo nutně přinést jen zklamání.

Přístaviště bylo vybudováno z pytlů vyplněných betonem, jejichž látka už dávno shnila. Několik.metrů nad vodou trčela dřevěná lávka, jíž bych osobně nedůvěřoval. Dva potlučené čluny - jeden z nich nepochybně posloužil k mé záchraně - byly vytaženy na břeh. Celé místo na hony páchlo zanedbaností.

A co teprve vesnice! V jasném poledním světle jí propůjčovala náznak krásy jen řada palem, nachylujících se nad vodou. Přinejlepším to byla jen sbírka chatrčí. Některé z nich byly postavené z přírodních materiálů. jako jsou palmové listy, jiné vznikly z odpadků západní civilizace - ze starých kanystrů, vlnitého plechu, beden, rezavých vraků automobilů. Ale všechny měly společného jmenovatele - chudobu a ubohost. Z otvorů dveří vykukovaly dva tři zvířecí obličeje, v horku nehybné. Naděje, že odtud pošlu telegram, se rozplynula.

Jedinou známku života nebo dokonce inteligence jsem spatřil na protějším břehu laguny, vpravo od místa, kde jsme s Berniem stáli. Hrbily se tam houfy domorodců, rachotila míchačka na beton a pojízdný jeřáb odhazoval do zelené vody bloky kamene.

Zmocnilo se mě slunce. Po páteři mi stékal stružkou pot.

Stál jsem a zíral před sebe, vnímal všechny ty důkazy lidské slabosti, postavené tváří v tvář hýřící přírodě. Shlížel jsem na beton nábřežní zdi pod mýma nohama. Byly to prefabrikované panely s otlučenými okraji. Táhly se po nich trhliny jako čáry na automapě a vytvářely kartografické obrysy neexistujících měst. Řasy, prorážející si cestu mezi štěrbinami, reprezentovaly vegetaci, která.přežila mikroskopické Hirošimy. Byla to cesta odnikud nikam a ztělesňovala vlastně i mé vnitřní pochody. Hlava se mi mohla rozskočit obavami, nebylo mi jasné, kde jsem se vlastně octl. Bylo na mně, abych svedl soukromou bitvu: Jestliže jsem kdy chtěl opustit ostrov doktora Moreaua, musel jsem zvítězit nad Dartem.

Pomalu jsem vykročil kolem laguny, osud na mě doléhal plnou vahou a já se pokoušel sám sobě namluvit, že to je jen pouhý nový příval únavy. Rachot míchačky i otáčející se rameno jeřábu poskytovaly v tom nejistém stavu alespoň nějaký záchytný bod. Když jsem se přiblížil, zaslechl jsem, že někdo volá mé jméno, a z jeřábu na mě zamávala nějaká ruka. Vykročil jsem rázněji. Rameno jeřábu se zastavilo v půli cesty a Maastricht seskočil na zem.

Šel směrem ke mně do půl těla svlečený, pušku zavěšenou přes pravé rameno.

„Koukám, že jste mistr devatera řemesel, pane Maastrichte.“

„Když to neudělám já, nikdo jiný to neudělá. Tahle zvířecí smečka nemůže dělat jemnou.práci.“ Vyhnul se mému pohledu, když to říkal, a raději se díval na domorodce, které měl na mysli.

„Ale na ostrově musí být ještě další – další bílí lidé.“

„Warren - ne, nikdo jiný tu není, než Pán a já. A Da Silva.“ Přejel si rukou po obličeji, jako by chtěl vymazat chybu; jíž se skoro dopustil. „Myslel jsem, že už jste rozložení sil pochopil. Na amerikánskýho politika máte dlouhý vedení.“

„Asi se mi mozek vařil v lebce víc dní, než bylo vhodné, pane Maastrichte.“

„Chlape, probůh, říkejte mi Hans. Vy politici jste teda banda. Nenapijete se se mnou?“

„Já nepiju. Myslel jsem, že jsem vám to už říkal. Asi máte krátkou paměť.“

Podíval se na mě skoro zpříma a pak se zakřenil. Z kapsy vylovil pomačkanou krabičku meskahalek a jednu si zapálil.

„Vsadím se, že ani nekouříte.“

„Správně. Je to odporný zvyk.“

„Nepijete, nekouříte - máte vůbec nějakou slabost, pane Robertsi?“

Vydržel jsem se mu dívat do očí déle, nakonec s mumláním uhnul pohledem.

„Nejsem takový mizera, jak se vám asi zdá.“ Potom se otočil a kopnutím trefil ubožáka Bernieho do slabiny. „A co tu sakra děláš ty, Bernie?“ Čtyři oudy dlouhý, to jsou špatný touhy, pamatuj si to. Zpátky do práce!“

Bernie zaječel a s poskakováním zmizel. Parta dělníků za námi pomalu a malátně pokračovala v práci. Zahlédl jsem George, sedícího na kamenném kvádru, jak je přísně pozoruje zpod klobouku, a usoudil jsem, že je tu parťákem.

„Jo, jak už jsem říkal, nejsem takový mizera. To jen že Pán – Dart - jsem zvyklý říkat mu Pán - dělá všechno horší. Kdysi dávno, za starých časů, jsem býval malířem.“

„Vy jste umělec? Amsterodam je město pro umění jako stvořené.“

„Ne, vy mi nerozumíte. S Rembrandtem nemám nic společného. Maloval jsem domy, zevnitř i zvenčí. Měl jsem pod sebou tři lidi. A teď jen zvířata! Jen se pojďte podívat; co tu teď děláme.“

Ukázal mi, jak zaplňují oblouk laguny kameny a vyrovnávají jej tak:, aby tu vzniklo dobré kotviště pro malé lodi.

„To malé nábřeží, po němž jste přišel, postavili Japonci za poslední války. Já jsem byl ještě kluk. Tady je voda mnohem hlubší, loď tu bude mít lepší kotviště. Vidíte ty ryby?“

Stáli jsme a dívali se přes hranu přístaviště. Voda byla jasně zelená. Až k písečnému dnu v ní zářily milióny malých rybek.

„Odkud máte ty kamenné kvádry? Nevypadá to, že byste vyhazoval i útesy do povětří."

„Ne, nevyhazujeme útesy do vzduchu." Sehnul se do stínu jeřábu, sebral svou oblíbenou láhev a loknul si. „Je tu podzemní nádrž na pitnou vodu, uvnitř za palisádou. Tam je spousta kamenů. Všechna to vykopala tahle lidská zvěř."

„Lidská zvěř!"

„Celý tajemství spočívá v tom, donutit je dělat, Calverte - pane Robertsi. Musíte je přinutit pracovat. Já jsem na rozdíl od Pána marxista, on je fašistická svině, takže dobře vím, co jsou to proletáři. Co jsem to chtěl říct? Aha, pravda. Musíte je přinutit makat. Nejdřív kopali nádrž, to trvalo několik let, a teď zase stavěj z kamení nový nábřeží."

„Chtěl jsem se vás zeptat na pár věcí, týkajících se Darta, Hansi. Ale ze všeho nejdřív, můžu tu odněkud poslat zprávu rádiem?"

„Z Pánovy vysílačky. Jináč to není možný."

„To je ovšem poněkud hloupé. Právě jsem se odtamtud odstěhoval."

Zatvářil se sklíčeně a vylekaně.

„Udělal jste chybu. Víte, Pán je zatraceně tvrdej - ne, chci říct, že není moc tvrdej. Promluvím s ním o vás. Než se setmí, musíte být zpátky."

„Proč to?"

Úkosem se na mě podíval a znovu si přihnul. Potom se rozhlédl po hřmotných a chlupatých zádech svých poskoků, po zapadlých očích, které nás pořád pokradmu pozorovaly. Pokrčil rameny.

„To jsou tak nebezpeční?" zeptal jsem se potichu.

Zachechtal se, aby mi dal najevo, jak hloupou otázku mu kladu. Příliš hloupou, než aby odpovídal. Místo toho se znovu napil. „Kámo, během tejdne toho svýho abstinentismu necháte. Vsaďte se!"

Měl jsem pocit, že opět začíná upadat do pochmurné nálady, v níž jsem ho objevil poprvé.

„Nehodlám tu strávit týden," řekl jsem.

Vrhl po mně podivný pohled a znovu se vyhoupl do kabiny jeřábníka.

„Vykročil jsem dál, kolem party dělníků, až na samý konec pevniny, kde se laguna stýkala s oceánem. Voda v laguně byla zelená a voda v oceánu modrá. Pozoroval jsem, jak strmé jsou tu útesy, a bylo mi jasné; že takové jsou i pod hladinou. Tady není žádný kontinentální šelf. Co do Tichého oceánu padne, má jistotu, že bude klesat hodně dlouho.

Vzduch příjemně voněl. Dýchal jsem zhluboka a cítil, že se mi vracejí síly.

Stál jsem na místě, odkud jsem mohl přehlédnout severní pobřeží ostrova doktora Moreaua. Po obou stranách se stáčelo a laguna ležela zhruba uprostřed. Ostrov měl tvar bumerangu. Na východ od laguny se tyčily vysoké útesy, na západě pokrývalo pobřeží drobné kamení. Z moře přede mnou se zdvíhala jediná skála, korunovaná zakrnělou palmou, vzdálená asi kilometr od břehu směrem k východnímu cípu ostrova. Kromě ní nebvlo viděti nic než nerušený horizont, dokonce na nebi nebyl ani mráček. Na Měsíci to takhle nikdy nevypadalo. A ty prázdné životy kolem...? Na ně jsem myslel, když jsem se obrátil zpátky.

Zatímco jsem seděl a zíral na obzor, za nimž nabývala na intenzitě světová válka, připlížil se ke mně znovu psovitý Bernie. Supěl a svíjel se u mých nohou a nepokoušel se ani cokoli říct. Cítil jsem se tak osamělý, že jsem byl rád, že tu je se mnou.

„Dobrej kluk, dobrej kluk," řekl jsem.

Zaječela siréna. Na chvilku jsem zauvažoval, jestli se neblíží nálet. Každý z dělníků pustil, co zrovna držel, a celá parta se s křikem a bušením hnala pryč. Bernie vyskočil a začal kňučet, ale neopustil mě.

Zběsilý úprk směřoval kolem laguny k vesnici. Jeden z domorodců padl a nezraněný znovu vyrazil. Maastricht seskočil z jeřábu a zavolal na mě.

„Polední přestávka. Teď jim pustím trošku muziky."

Přešel ke kovové bedně, která vypadala jako malá strážní budka, otevřel ji a stiskl knoflík. Ozvalo se dunění bubnů.

Všude po ostrově byly rozmístěny reproduktory. Některé byly připevněny na stožárech reflektorů podél laguny a mířily na vesnici.

Vzduch se naplnil hřmotem a břinkáním:

Co nás všechny spojuje jiného než milování,

pojď sem, kotě, ať chceš jak chceš vypadáš,

buď jak zvíře a nikdo ti nezabrání,

abys zůstal v každé kůži náš.

Když Maastricht došel ke mně a uviděl můj znechucený výraz, rozesmál se.

„Tímhle se je snažíme něco naučit a zároveň jim dát i trochu štěstí. Překonat tu nevelkou propast mezi člověkem a zvířetem." Znovu se rozpřáhl a kopl Bernieho, který se ke mně přitiskl. „Táhni, Bestie! Tady nic k žrádlu nedostaneš!"

„Nechte ho na pokoji! Proč s ním takhle zacházíte? Bernie, pojď sem! Dobrej kluk, zůstaň u mě, jestli chceš!"

Bernie se s kňučením připlížil a schoval se mi za zády, odkud potichu Holanďana proklínal.

Maastrichtův obličej získal cihlově červenou barvu. Sevřel pažbu pušky,

ale nepohnul s ní. „Varuju vás, hrdino! Jste tu novej! Držte se na správný straně! Už tak jste v pořádným nebezpečí. Neznáte Bestie tak jako já. Proč myslíte, že vás Dart pustil ven? Protože doufá, že vás roztrhaj na kusy a všechny problémy s váma bude mít z krku, jasný?“

„Vy ty lidi svou brutalitou ponižujete. Oni sami nebezpečně nevypadají.“

Hněv ho náhle opustil a znovu se, odvrátil, aby se vyhnul mému pohledu. „Ostrov doktora Moreaua je nebezpečnej až v noci, hrdino. Jestli on bude chtít, abyste se vrátil a byl pod zámkem, tak ne kvůli vám, to se nebojte, ale proto, aby tyhle vaše kámoše nechytnul amok, až ochutnaj krev, jasný? Jen se zeptejte svýho Bernieho!“

Vyšplhal se zpátky do-jeřábu a dal se do,jídla.

Nad ostrovem a dál k oceánu se nesl chraptivý zpěv.

Jen buď klidně opičákem, udělej si pohodu,

pomiluj se, ať chceš jak chceš vypadáš,

směj se všemu, dodrž tuhle dohodu,

abys zůstal v každé kůži náš!

Došel jsem k jeřábu a zeptal se Maastrichta: „Proč jim pouštíte tohle svinstvo? Proč ne třeba Haydna?“

Vyprsknul nad lahví smíchy. Jednou botou si dupal do rytmu.

„Kristepane, vy jste ale idealista. Ale chápu vás, hrdino, já byl nemlich takový. Já dokonce chodil do kostela. Haydn? Táta Haydn? Proč je trápit něčím, čemu nerozuměj? Na Haydna je musíte vyfiknout do nedělního, hrdino.Tohle je utopie a ne žádnej koncentrák.“ Ohýbal se smíchy a potom znovu zopakoval, co bylo možná jeho nejoblíbenější větou. „Tohle je utopie a ne žádnej koncentrák.“

Nemělo smysl se s ním dál přít. Založil jsem si ruce, opřel se o jeřáb a díval se nahoru. do oblohy, kde pluli buřňáci.

Maastricht mi dolů podal kokosový ořech ještě v zelené slupce a poněkud rozumněji řekl. „Chápejte, pokud nejsou s nikým potíže, je Pán spokojenej. Jeho zajímá vztah mezi lidským a zvířecím. Tvary těla a psychický postoje determinujou chování: když o to budete stát, poví vám to sám.“

„Wellsův Moreau se zabýval vivisekcí,“ řekl jsem a pozoroval přitom trojici tuleňů či tvorů v každém případě tuleně připomínajících, jak vplouvají z otevřeného moře do laguny. „Připodobňoval leopardy a další zvířata chirurgicky lidem, což vypadá jako obskurní podnikání hodné nejvýš devatenáctého století, dokud si neuvědomíme, že za druhé světové války byl tenhle proces v koncentračních táborech jednoduše obrácen. Dart tvrdí, že Moreauovy experimenty opakoval. Říkat tomu výzkum je příliš laskavé. Skalpel je pro něj vskutku nástroj mučení.“

„Vy flanďáci jste všichni stejný! Rozbrečíte se dřív, než si dáte práci pochopit, oč jde. Pché! Pán není žádnej Moreau! Nechte ho, na to, co dělá,

má právo. Od těch řeznickejch dob už uteklo spoustu let.“

„Nikdo, kdo se chová -„

„Tak hele, hrdino, koukněte se na něco! Ukázal na tři tulení stvoření, vyklonil se z kabiny a zavolal na ně. Vzrušený Bernie se rozběhl na břeh, zastrčil prsty do úst a zahvízdal. Tuleni se obrátili k nám.

Maastricht hodil do vody trochu jídla, aby je popohnal, ale pohybovali se pořád stejně pomalu. Když se přiblížili, uviděl jsem, že jejich obličeje mají překvapivě lidské rysy, obrostlé dlouhými a rozevlátými černými vlasy. Dopluli ke břehu a vymnuli si:vodu z očí, „Ahoj, Hansi!“ zvolali a ostražitě si mě přitom prohlíželi.

Bernie poskakoval a pokoušel se s nimi navázat kontakt. „Mluv jen mluvením, z vody ven, jo. Nový čtyři oudy dlouhý, dobrej, dobrej chlap. Ne fousatej, jeden, dva, tři pět...“

Podívali se na něj docela dobrosrdečně, ale zároveň odmítavě, jako by dobře věděli, jak málo má inteligence. Měli kulaté obličeje, ne nepodobné tulením čumákům, spláclé nosy a velmi tmavou pokožku. Šikmýma očima připomínali Japonce. Jejich těla se podobala lidským, jen místo paží a nohou měli čtyři ploutvovité výrůstky.

„Koukněte se zblízka, hrdino! Kdo myslíte, že to jsou?,“ zvolal Hans.

„Rád bych...“ Každý z těch tří měl výrůstky trochu jiné a jednomu dokonce vyrůstala zakrnělá noha. Chvíli po Berniem cákali vodu; potom se potopili a s povykem odpluli k vesnici, kde byla větší naděje; že tam objeví něco k snědku.

Maastricht si zhluboka přihnul z láhve, zakuckal se a potom, aniž se podíval přímo na mě, řekl: „Jsou to lidi, hrdino. Lidi, a skalpel se jich nikdy nedotkl. Stalo se jim to samé, co se přihodilo Pánovi; přesně to samé. Takhle vypadá ve skutečnosti i on.“

Znovu se napil a nechal nápoj stékat po bradě do vousů. Potom zavrtěl hlavou.

Posadil jsem se do prachu ve stínu jeřábu. Bernie se pohodlně uložil hned vedle mě. Maastricht těžce seskočil ze schůdků a dřepl si z druhé strany.

„Pán má přece důvod bejt čas od času krapítko drsnej, ne? Copak jste neviděl, co mu ten váš mizernej bůh proved?“

Na to existovalo spousty odpovědí. Místo nich jsem ukázal na trojici, která plavala ke druhému břehu laguny, a řekl: „A co váš Pán provedl jim?“

„Ať už jim provedl, co chtěl, měl to shora posvěcený. Nebo snad ne, hrdino?“ Přihlouple se zasmál a ukázal nahoru, kde kroužili buřňáci. Zdálo se, že se mu podařilo navrátit se ze samé hranice opilosti, a zcela střízlivě řekl: „Nutíte mě pít víc než obvykle, hrdino, víte o tom? Řek bych, že ve mně vzbuzujete pocit viny. Nejsem zas takovej mizera... Něco vám povím:

Pána zajímá proměnlivost a plasticita tkání - lidských i zvířecích, jejich nepředvídatelné tvary…“ Hlas se mu vytratil. Až po chvíli řekl: „Teď je dvouhodinová siesta. Pojďte si zaplavat. Potom si můžem kecnout do stínu a popovídat si.“

Svlékli jsme se.do naha a potopili do laguny. Voda byla stejně nádherná, jako vypadala. Začal jsem se radovat z živlu, který jsem ještě nedávno nenáviděl. Maastricht se nevzdaloval od skály, kde v bezpečné vzdálenosti nechal ležet pušku, ale já měl chuť plavat až doprostřed laguny a potom dál k jejímu ústí. Položil jsem se na hladinu, šlapal vodu a rozhlížel se po oceánu, který se mě jako trosečníka pokusil spolknout. A potom mě posedla úzkostná myšlenka, že tak jako jsem nikdy neměl strach z bezbřehého prostoru, budu se už navždy bát velké vodní plochy.

Z poklidného povalování na hladině mě vytrhla trojice tuleňáků, která se ke mně s cákáním přiblížila. I když se zdálo, že si jen hrají, neusmívali se přitom a dokonce se tvářili spíše podezíravě. Octnout se uprostřed nich se mi líbilo tak málo, že jsem se začal rozhlížet, kde je Hans a jeho puška.

Pak jsem si všiml že je mezi nimi žena. Dováděla ze všech nejvíc, vyskakovala z vody tak, že jsem viděl její něžná ňadra, a když se potápěla, ukazovala štěrbinku a kožíšek mezi ploutvonohama.

„Kde žijete?“ zeptal jsem se jí.

„Aha, žijeme, aha - ty čtyři oudy dlouhý, dobrej, dobrej, dobrej chlap!“ Se smíchem řekla něco svým společníkům, kteří o dost vážněji plavali kolem dokola. Měla silné bílé zuby. Počítala do deseti. „Mockrát, co chceš. Zelená, žlutá... mluv vždycky mluvením. Ty žiješ s Pánem.“

„Ano, já žiju u Pána. Kde žijete vy? Kde vy tři žijete?“

„Jedna, dva, tři, žijete, ano, kde já žiju. To není zábavní park. Oni dva jsou muži a já holka. Pěkná holka.“

Voda kolem obou mužů začala vřít. I když z reproduktorů se pořád nesl přes vodu ten šílený břinkot, začal jeden z Tuleňáků jasně a s dobrým přízvukem zpívat:

Moje žena, moje láska v krásném městě Londýně,

dneska večer bude vdovou, vdovou, vdovou...

Dívka se o mě otřela a chytila mě prsty, vyrůstajícími jí přímo z ramene, za vlasy. Přitiskla svůj obličej k mému. Objal jsem ji a vnímal přitom její nahé a pružné malé tělo. Začala do mě strkat a oba muži se připojili. Ponořil jsem se pod vodu a snažil se kopáním uniknout, ale Tuleňačka se ponořila se mnou. Měla oči i ústa otevřená. Byla vzrušená. Vynořili jsme se nad hladinu, prskali vodu a ona se chichotala. Znovu se ponořila a já věděl, že si mě pod vodou prohlíží.

Jeden z mužů křečovitě trhl ramenem a ukázal očima ke skále, korunované palmou. Už dávno jsem si jí všiml.

„Doma," řekl. „To je príma legrace, doma. Chytat ryby, potápět. Plavem tam, žádný blbosti, jedna, dva, tři, čtyři. Jo, hrdino?"

„Žijete na té skále?"

„Žije, ano žije na skále. Žádný blbosti. Jedna, dva, tři, holka. Pomiluj se, ať chceš jak chceš vypadáš..."

Plavali jsme všichni společně v teplé vodě dál a já měl pocit, jako bych se dorozumíval s delfíny. Dívka se smála a její výrazné tmavé oči, bílé zuby i dotyky pružného těla, to všechno na mě mocně působilo. Najednou jsem pocítil, že voda je tu studenější. Rozhlédl jsem se a zjistil, že jsme se octli v ústí laguny a vyplouváme na širé moře. Barva vody se prudce změnila, ze zelené na temně modrou. Protínali jsme ostrou hranu, kde se ostrov propadal příkře dolů do bezedné propasti.

„Ne, dál ne!" Dostal jsem strach. Pochopil jsem, že jsem ještě příliš pod vlivem nedávných zážitků a že se zcela neovládám.

Odtrhl jsem se od dívky, plaval zpátky k jeřábu a pokoušel se nevnímat jejich posměšné volání a hvízdání. To, co se právě stalo; mnou otřáslo. V pravém i přeneseném smyslu slova jsem se octl na okraji čehosi bezedného.

Ostrov mě opět pohltil. Doplaval jsem k pobřeží a vyšplhal se na břeh, kde jsem nechal šaty; Bernie je hlídal. Natáhl ke mě ruku, ale já ho odstrčil a celý roztřesený jsem si lehl na slunce, abych uschl.

O pár kroků dál, s očima upřenýma k zemi, řekl Maastricht: „Kristepane, já myslel, hrdino, že už jste někde bůhvíkde. Možná že takhle se odtud dá zdrhnout."

„Těžko říct, jak jsou tihle lidé inteligentní. Ale s jejich schopností ovládat jazyk to zase moc slavné není." Snažil jsem se, aby se mi nechvěl hlas.

„Tuleňáci jsou náhodou mazaný. Jediný dokázali Pánovi uniknout, kromě – né, jedině oni. A Pán má všechny jejich vady. Jako oni nemá ruce ani nohy. Chybí mu jedna lopatka. Je to ten thalidomid. Znal jsem v Jakartě jednoho Číňana, který přišel už jako dítě o nohy, a ten -„

Maastricht se dal do vyprávění složité historky, kterou jsem neměl chuť poslouchat. Vědomí, jak moc mě poznamenaly dlouhé dny na moři a vzápětí nato šok z ostrova, bylo tak znepokojující, že jsem nedokázal myslet na nic jiného a celý roztřesený jsem se tak rychle, jak jen to bylo možné, oblékl a znovu a znovu si všecko probíral.

Maastricht se zatím těkavým způsobem sobě vlastním vrátil k tématu Dart.

„Víte, hrdino, on se musel pořád s něčím rvát. Ale měl v tom štěstí. Právo stálo na jeho straně - ne, vlastně se soudil a dostal spoustu odškodného od farmaceutický firmy, která ten lék vyráběla. Takže se moh vypravit sem a dát se do práce. Vůbec nikoho nekuchá jako za stara skalpelem, jak si myslíte. Všecko jsou to jen drogy, ovlivňuje s nima zárodek už v děloze,

jasný? Po Moreauovi tu zbyla spousta všelijakejch živočichů a taky pár japonskejch rybářskejch rodin. Ti vaši kámoši, co jste si s nima zaplaval, jsou trojčata, co se narodily jedný japonský holce. Čistě že ve druhým a třetím měsíci, když byla v tom, brala nějaký léky.“

Vstal jsem a šel pryč. Nebylo mi do řeči.

„Než ho úplně zatratíte, raději si o tom pořádně popřemejšlejte, hrdino!“ zavolal za mnou Maastricht.

Neodpověděl jsem.

„Nemyslete na to, Cale,“ ozval se ještě jednou. A aniž jsem se obrátil, bylo mi jasné, že zrovna přikládá láhev k masitým rtům.

5.
Příležitost všechno si promyslet

V pochmurném rozpoložení, v němž jsem se octl, jsem musel co nejdál od Maastrichta a jeho ne zrovna šťastných úvah. Musel jsem si všechno někde v klidu pořádně promyslet. Vykročil jsem na východ, kde brzy začal stoupat svah vzhůru. Bernie poskakoval kolem a vyrážel spokojené výkřiky. Ptáci před námi utíkali do b!edého podrostu.

Hned když jsem začal o celé věci přemýšlet, uvědomil jsem si, že o způsobu správy Tichomoří vím jen hodně málo; nepatřilo to do kompetence mého oddělení. Byl jsem si však téměř jistý, že utvoření Konsorcia spojených oceánů v osmdesátých letech, jehož cílem bylo dohlédnout na ochranu a kontrolu světové hydrosféry, zabránilo, aby si někdo mohl založit takovéhle soukromé peklo, jako to udělal Dart. Copak hlídky KSO nikdy ostrov nenavštívily? Copak tu nikdy nepřistálo americké námořnictvo?

Hlubší úvaha se ovšem neobešla bez přiznání jistých politických faktorů, skrývajících se pod okrasnými nálepkami Konsorcia spojených oceánů. Sdružení bylo založeno Spojenými státy, Čínou a Japonskem spolu s několika dalšími zeměmi, aby si ve skutečnosti zajistily nadvládu v Tichém oceánu. Teď se válčilo především o tento oceán a možnost těžby ropy z pobřežních polí podtrhla tvrdost bojů.

Ostrov doktora Moreaua by se - pokud by nebyl pod ochranou Spojených států nebo Konsorcia - mohl stát ideální zásobovací základnou pro obří nepřátelské nukleární ponorky. Ležel v prostoru, odkud lze udeřit na Austrálii, a nebyl ani příliš vzdálený od důležité základny v Singapuru.

Jen co se vrátím do Washingtonu, musím dohlédnout, aby byla záležitost s ostrovem doktora Moreaua důkladně prošetřena. Stačil jsem si už všimnout, že přesně tohle ode mě Dart očekává. Odvysílá vůbec mou zprávu? Nebo se spíš pokusí mě tu zadržet? Mohl by mě uvěznit, nebo jak naznačoval Maastricht; postarat se o trvalé řešení.

Odpověď na tyhle otázky závisela na stupni Dartovy tvrdosti a na tom, do jaké míry překračují jeho experimenty meze lidskosti. Mé podlomené zdraví hrálo v těchto úvahách větší roli, než jsem si dosud uvědomoval. Pořád jsem sám sobě předstíral, že dohromady o nic nejde, že zdejší nuzná vesnice je obyčejná ves, v níž je k dispozici telegraf, kde se dá pronajmout pokoj a podobně. Ne že by se mi to někdo snažil namluvit, to jsem si namlouval sám.

Vše, co jsem o sobě dosud pověděl, mě ukazuje v poněkud špatném světle, to je mi jasné. Obvykle se na sebe můžu spolehnout a dokážu se chovat adekvátně, správně vnímat, ovládat se, rozhodovat. Jenže od okamžiku, kdy jsem byl polomrtvý vytažen do Maastrichtova člunu, jsem svou vůli skoro neprosazoval Především jsem jakoby v sebeobraně ignoroval děsivou skutečnost kolem.

Posadil jsem se na balvan do kropenatého stínu a Bernie se uvelebil vedle mě. Nespouštěl ze mě oči, po chvíli mi položil ruku na koleno a nepřestával pronášet ty svoje nesmysly na uklidněnou. Díval jsem se na jeho zakrnělé končetiny a pociťoval jsem jak lítost, tak děs. Teď, když jsem byl opět víc při smyslech, snažil jsem se donutit sám sebe, abych si plně uvědomil, co je Bernie zač. Byl groteskním výsledkem laboratorního experimentu, v němž svařili člověka se zvířetem. Ostrov byl podobných vzorků plný a já se mezi nimi musel protloukat. Ruce a nohy se mi v opožděné reakci na pravdu neudržitelně roztřásly, ale donutil jsem se vyskočit a vykročit dál.

Samozřejmě že na ostrově možná šlo o víc než o soukromou mučírnu. Kdyby se Dart nakrásně octl před soudem (o čemž jsem uvažoval), nejspíš by si pro svou práci opatřil nějaké racionální zdůvodnění. Ne že by cokoli racionálního mohlo kdy sloužit jako morální ospravedlnění utrpení, které působil. Ale bylo důležité zjistit, co vlastně dělá a jaké to byly tři fáze výzkumu, o nichž s takovou pýchou mluvil.

Nebylo těžké pochopit, že inteligentní člověk, jehož organismus je zmrzačen tak jako jeho, může být posedlý právě problémy svého postižení a jejich příčinami. Dobře jsem věděl, jak málo pravdivý je lidový názor, že vědec je osamělý a objektivní člověk a věda že je čistota sama. Vědci, podobně jako umělci, jsou často posedlí a jsou schopni pustit se do řešení těch nejprapodivnějších úkolů. Darta stejně jako řadu jiných mohl hnát silný pud, touha pochopit tajemství genetické struktury a její programování. *Jestli* tedy pracoval právě na tomto úkolu.

Takže jsem dospěl k závěru, že to, co dělá, by mohlo mít pro okolní svět nějakou cenu a že mu je v tom nutno okamžitě zabránit. Zní to nelogicky? Všechny znalosti mají svou hodnotu a destruktivní jsou jen v nevhodných rukách. A Dartovy ruce rozhodně byly nevhodné.

Jestliže jsem uvažoval správně, pak se musím vrátit a postavit se Dartovi na odpor mnohem důrazněji než dosud. A chtít po něm víc než rozumné důvody pro…

Byl jsem tak hluboko zabrán do myšlenek, že jsem zakopl o větev ukrytou v trávě a jak široký tak dlouhý se natáhl.

Bernie ke mně okamžitě přiskočil a začal mě poplácávat po paži.

„Můj Pán, dobrej chlap, dobrej kluk. Žádný blbosti, žádný blbosti. Pozor! Půjdeš dolů, kluku, hrdino, oukej?“

„Jsem oukej,“ řekl jsem a posadil se. „Jsem rád, že mi děláš společnost,

Bernie. Jen na mě moc nesahej.“

Mýtina, na niž jsme došli, byla plná kamení a velkých krunýřů mrtvých želv. Paprsky slunce, které stálo vysoko nad našimi hlavami, padaly dolů mezi řídce rostoucí eukalypty a bambusy. Seděl jsem, třel si koleno a znovu se mě zmocnila únava. S tím plaváním jsem to přehnal. Ať se vám dějou sebestrašnější věci, vždycky přijde okamžik, kdy se chce člověku prostě padnout na zem.

Lehl jsem si na záda, zastínil si oči a díval se na Bernieho, který se opět uvelebil vedle. Vzdálená, avšak pronikavá hudba dolétala až k mým uším spolu s neustávajícím hlukem oceánu, kterému se nedalo uniknout. Trochu jsem se uklidnil a poddal se dřímotě.

Dunění někde poblíž mě vrátilo do skutečnosti. Bernie se už pozorně díval vpravo přes můj hrudník.

Sotva tři metry od nás pochodovala přes paseku svým těžkopádným krokem obrovitá želva. Hlavou strkala do nevelké rostliny a na hrubém krku se jí úsilím napínaly šlachy. Chvíli stála na místě a žvýkala tu zelenou věc, dokud v ní nezmizel dokonce i stonek, a po celou dobu nám nabízela prázdný pohled svých temných, vodnatelných očí. Potom odpochodovala zpátky a cestou odhrnovala na strany pozůstatky svých bývalých druhů. Bernie kňučel, ale nerozběhl se za ní.

Takže jednomu z původních obyvatel ostrova se přece.jen podařilo přežít. Kolik miliónů let sídlí na téhle opuštěné skále gigantické želvy? Díval jsem se na zvrásněnou tvář potomka dinosaurů a cítil, jak se čas zastavil. Možná že tu budou úspěšně žít ještě dlouho potom, až bude s lidstvem konec. Někde za obzorem se teď člověk ze všech sil snaží vyhladit sám sebe.

Při tom pomyšlení mi začaly problémy ostrova doktora Moreaua připadat vskutku nepatrné. I když jsem v podvědomí tušil úzkou souvislost zdejších událostí s tím, co se děje za horizontem.

Silné znepokojení, které jsem cítil, alespoň obnovovalo mou energii. Setřásl jsem Bernieho a zdvihl se. Jde mi o Darta, o nikoho jiného.

Vracel jsem se k vratům Pánovy ohrady a Bernie se mi držel v patách. Klidný ostrov si užíval siesty, kterou oživovalo dunění rockové hudby.

„Darte!“ zavolal jsem. „Darte!“

Po chvilce jsem někde blízko svých uší zaslechl mechanicky znějící hlas: „Co chcete?“

Podíval jsem se, kde je reproduktor domácího telefonu, ale musel být uvnitř za vraty, aby ho nebylo možno poškodit. Bylo to dobře vymyšlené, a hluboké drápance na kovu vrat a veřejí naznačovaly proč.

„Darte, rád bych, abyste mě pustil zpátky. Potřebuju s váma mluvit.“

„O čem, pane podsekretáři? O Bohu?“

„Spokojme se s podružnějšími záležitostmi – promýšlel jsem si celou situaci.“

„Jakou situaci?“

„Jak dobře víte, je na tomhle ostrově jen jedna situace a vy jste její součástí.“

Ticho.

„A Darte... rád bych dovnitř vzal svého kamaráda Bernieho.“

V očích muže - psa se objevil strach. Rozuměl víc, než dokázal vyjádřit, stejně jako ti ostatní.

Vrata se otevřela.

„Jdeme, Bernie! Nic ti neudělá! Zůstaň se mnou.“

Vrhl na mne lítostivý, nerozhodný pohled.

„Pán, jasan. Ty mluvíš. Nemáš chtění. Čtyři oudy dlouhý, žádný blbosti. Tohle je můj špatnej dům, laborka. Nerad bič, buď hodnej, buď hodnej kluk.“

„Pokročil dopředu a pak zase zpátky, potom ještě o krok ustoupil.“

„Raději se tedy vrať do vesnice, Bernie. Díky, žes mě doprovodil.“

„Sbohem, dobrej chlap. Jeden, dva tři…“

Vstoupil jsem a vrata se za mnou zavřela.

Poprvé jsem si uvědomil, že nízká budova není vlastně dostavěná. Největší péče byla věnována průčelí, kde byla veliká místnost s řídícím centrem. Tady byla na fasádě dokonce jakási stříkaná omítka. Zbytek budovy nebyl nahozený. Zdi ze škvárobetonových tvárnic nahrubo pospojovali maltou, od okapu nevedly odtokové roury a dost oken zůstalo nezasklených - vznikal tak dojem nejen nedodělanosti, ale možná i naprosté zanedbanosti. Zmírňovalo ho jen pár popínavých rostlin, které se přidržovaly hrubých zdí.

Vešel jsem dovnitř a v hlavní místnosti jsem narazil na Mortimera Darta, jak ostražitě číhá ve svém křesle, znovu jsem si důkladně prohlédl ten bledý, jakoby oteklý obličej, ale neobjevil jsem v něm nic životného. Kolem bez oddechu poletovala Bella. Heather seděla v opačném koutě místnosti vedle bujně rozvinuté květiny v bronzové nádobě. Měla na sobě stejnou šafránovou tuniku a tmavé kalhoty, jako když jsme se setkali naposledy, a přidala k tomu ještě průsvitnou světlefialovou šálu, kterou si zavázala na velikánský uzel kolem krku.

Lehce jsem se jí uklonil, nepatrně se usmál, ale zůstala nehybná.

„Á, rodinka se nám sešla,“ řekl jsem. Místnost byla klimatizovaná. Neznělo tu žádné břinkání, jen obvyklý Haydn. Zachvěl jsem se.

„Prohlédl jste si mé panství důkladně, Robertsi.“

„Ano. Mám pocit, že na mě leze nějaká. horečka. Má Bella ještě trochu toho citrónového.džusu?“

„Jistě - Bello! Dovolíte, abych vám změřil tep?“

Zůstal jsem na místě. Blížil se ke mně a sedačka jeho klesla stoupala nahoru, dokud nebyl dost vysoko, aby mi dosáhl na čelo. Ruka, kterou zdvihl, byla ukončena směsicí různých prstů - ten, který mi položil na čelo, byl měkký, ale pevný. Snažil jsem se ho prohlédnout, když se kovová ruka vracela k postranici vozíku. Dart se podíval na malý panel s přístroji vedle levého kolena a řekl: “Tep máte normální. Teplota je o něco vyšší než normál, ale potom, co jste tu chodil na slunci a koupal se v laguně, je to přirozené. Posaďte se.“

Došlo mi, že mi tím decentně naznačuje, jak dobře ví, co se na většině ostrova děje.

Když jsem si sedl, spustil se dolů, takže se na ně díval jen mírně z výšky. “Musíte mi slíbit, že nebudete narušovat zdejší zaběhané zvyklosti. Uklidnit se a všecko bude v pořádku. Jestli ale budete Bestie, chudáka Hanse, mě nebo někoho jiného znepokojovat, pak proti vám budeme muset podniknout nějaké kroky. Tohle není zábavní park. Jasný?“

Podíval jsem se stranou a chladně řekl: „Odeslal jste už tu zprávu, Darte?“

„Potřebuju záruky...“

„Jestli to neuděláte, dostanete se do velkých nepříjemností. Dovolte, abych vám důrazně připomněl, že zrovna teď probíhá obrovská záchranná a pátrací akce po těch, kdo přežili ztroskotání Ledy. A pátrání se stále rozšiřuje.“

„Stalo se to všecko před deseti dny a uprostřed války,“ řekl. „Pátrání už bylo odvoláno. Nehrajte se mnou betla.“

„Nikdy to nevzdají,“ řekl jsem.

Přišla Bella a donesla mi orosenou sklenici s džusem.

„A pročpak,“ zeptal se Dart, „když podle vás probíhá tak důkladné pátrání, jsme víc než týden nezahlédli nad ostrovem jediné letadlo?“

„To naopak můj názor jen potvrzuje. Tenhle sektor ještě nepročesávali. Budou tu každou chvíli.“

Nevěřil mi. A to ještě nevěděl, že vysoko nahoře nad stratosférou zaznamenávají sledovací družice všechno, co se děje na pevnině i v oceánech, a že jedna z nich, ta, která měla oznámit potopení Ledy základně, že tahle pro mě životně důležitá družice byla nepřítelem zničena pouhé dva dny před katastrofou. Zpráva o tom dorazila, zrovna když jsem byl na poradě na Měsíci. Má nálada poklesla pod bod mrazu.

Dart začal jezdit po místnosti. Bella chodila za ním, dokud ji rázným gestem neodehnal.

„Nemůžete nijak prokázat svou totožnost…“ začal, vtom: se rozječela siréna. Podíval se na hodinky a řekl: „Máme to ale přesný počítač, co? Je čas dát se opět do práce. Konec siesty. Konec klábosení.“

Opřel jsem nohu o stupínek jeho křesla a zastavil ho.

„Darte, jako státní podsekretář vás žádám,abyste okamžitě buď odeslal zprávu SVAVS, vy nebo někdo jiný. Považujte to za můj příkaz a zároveň upozorňuju, že podle zákona o výjimečném stavu mám právo převzít nad celým objektem velení. Jestliže se mi postavíte na odpor, můžete být postaven před vojenský soud, do jehož pravomoci spadá i vynesení trestu smrti. Tak co říkáte? Ano nebo ne?“

Tvář se mu zkřivila, jak zvedl ramena v náhlém návalu vzteku. Zahákl se do umělých paží na svém křesle.

„Vysílačka dnes nefunguje.“ řekl nakonec.

„Lžete!“

„Na mém vlastním ostrově mi nebudete nic diktovat.“

„Zůstaňte, kde jste,“ ozval se za mnou hlas.

Otočil jsem se a spatřil štíhlého bělocha v bílém plášti, kterého už jsem jednou viděl. Měl povadlý, prázdný obličej, v tomto okamžiku ovšem oživený výrazem nepříjemné rozhodnosti. V ruce držel podivnou zbraň podobnou krátké vzduchovce a mířil přímo na mě.

„Da Silvo,“ řekl jsem, „teď, když platí válečná nařízení, se vy, stejně jako váš šéf, dopouštíte něčeho, co lze trestat smrtí. Dejte tu zbraň pryč.“

„Tak jo, Robertsi, nebo jak se vlastně jmenujete. Přestaňte na nás dělat bubáky.“

Dart taky držel zbraň a mířil na mě. Poznal jsem automatický browning. Bylo mi jasné, že na křesle musí mít signalizační zařízení, jímž si přivolá pomoc, kdykoli ji potřebuje.

Zatímco jsem stál s rukama zpola nad hlavou a uvažoval o tom, jestli mám po Dartovi skočit, pohnuli se další účinkující. Bella pokradmu vyklouzla ze dveří jako ztělesnění zrady - i když nevím, proč jsem od ní cokoliv očekával.

Heather se zvedla z křesla, v němž dosud seděla a blížila se ke mně stejně nehlučně, jako když Bella zmizela z místnosti. Její obličej nic příjemného nesliboval, ale nebyla alespoň ozbrojená. Očima se domlouvala s Dartem.

„Síla se vám znovu vrací a začínáte být nebezpečný,“ ozval se Dart. „Budeme vás muset zavřít. Alespoň budete mít příležitost znovu si všecko promyslet.“

„Nepřinese vám to žádnou výhodu, Darte. Když své jednání zvážíte v souvislosti s válkou nad Tichým oceánem, zjistíte. že všechno je jen dočasné. O své roli v téhle záležitosti jsem vás informoval. Buď se mnou bu-

dete spolupracovat - nebo si následky přičtěte sám.“

Dart na mě neustále mířil a zlehka se usmíval: „Válka - skvělá příležitost, aby se lidstvo mohlo producírovat, jednotlivci stejně jako národy. To je váš způsob zábavy, pane Robertsi, ne můj. Myslíte si, že jsem automaticky na vaší straně, co? Mýlíte se. Lidstvo jako takové si mě vždycky drželo poněkud od těla, takže ode mě nemůže čekat žádné lidské city. Jsem omluven. Jasný?“

„Tady vůbec nejde o nějaké vaše city...“

„To stačí, díky. Dej ho pod zámek, Da Silvo.“

6.
Trocha striptýzu

Odhadnout rozměry budovy, v níž vládla Dartova zvůle, nebylo snadné.

Zvenčí to dokonce bylo téměř nemožné, protože stavba byla usazena tak, že se zadní zdí opírala o hustě zalesněný kopec, který se táhl až k východnímu cípu ostrova. Navíc byla obklopena hradbou.

Zevnitř znemožňovaly jakýkoli pokus o průzkum zamčené dveře. Znal jsem jen dvě chodby ve tvaru T a pár dalších místností. Po jedné straně delší chodby byly místnosti, jejichž okna směřovala pravděpodobně nad průčelí budovy.

Byly tam dvě ložnice podobné celám (v jedné z nich mě uložili, když jsem tu byl poprvé), další pokojík se zamčenými dveřmi a velká místnost s řídícími pulty a okny na severozápad. Po druhé straně chodby byla kuchyně, pokoj pro Bellu, místnost s elektrogenerátorem (zamčená), vedlejší chodba, sklad, hala s dvojitými dveřmi (zamčenými) do části s laboratořemi a záchod. V postranní chodbě bylo víc nedostupných místností, Dartova, Heather, toalety, a podle mého i ta s vysílačkou. Vede z ní zřejmě další vchod do laboratoří. Přesto jsem měl dojem; že obě chodby umožňují přístup sotva do třetiny celé budovy.

Pod dohledem dvou hlavní mě odvedli do cely vedle místnosti s generátorem a zamkli mě. V cele bylo světlo a ve stropě průduch. Usoudil jsem, že mé vězení je obklopeno jinými místnostmi, které slouží k podobným účelům. Byla v ní palanda se dvěma dekami, na ní brožovaná knížka, v rohu kbelík. Nic víc.

Rozpálený hněvem a zklamáním jsem pochodoval po malé místnosti sem tam.

Uběhlo spousta času. Nesčetné hodiny. Potom se dveře otevřely a dovnitř vešla ostražitá Heather s jídelním podnosem. Za ní stál Da Silva a pořád držel v ruce tu svou vzduchovku. Heather položila podnos na zem a odešla. V zámku zarachotil klíč.

Trvalo ještě dlouho, než jsem sebou praštil na pryčnu a usnul. Když jsem se probudil, do očí mi pořád padalo světlo. Neměl jsem potuchy, je-li denní či umělé.

Nikdy v životě jsem nebyl ve vězení. Vztek, který mě popadl, když za mnou poprvé zaklaply dveře, jsem už znovu nepocítil. Chodil jsem pořád

dokola, ne již ze zlosti, spíš abych udržel na uzdě rostoucí úzkost.

Potom se vrátila Heather a tác odnesla. Nic jsem z něj nesnědl. Poměrně brzy přišla znovu a měla sebou víc jídla a navrch šálek horké kávy. Jakmile zmizela, přikrčil jsem se k zemi a chtivě ho vypil. Nakonec jsem snědl i jídlo a znovu začal pochodovat.

Čas plynul. Začal jsem být ze stálého přecházení unavený a rozvalil jsem se na pryčnu, když někdo zabušil na dveře.

„Pane Robertsi? To jsem já, Mortimer Dart. Doufám, že mě slyšíte. Přišel jsem vám říct, že všecko je v pořádku, a že vás pustíme. Slyšíte mě?“

Válel jsem se dál na posteli. Co když to je nějaký trik? Co když se rozhodli, že mě zastřelí? Co se jim mohlo stát?

„Pane Robertsi, jste vzhůru? O nic se nepokoušejte. Jste volný, můžete, kam chcete, a já nestojím o žádné maléry. Ověřili jsme si vaše tvrzení a ukázalo se, že jste měl pravdu. Přesvědčil jste mě.“

„Ověřil jste si to u SVAVS?“ zeptal jsem se.

Chvilku bylo ticho. Potom řekl: „Měl jsem k podezřívavosti dobré důvody. O tom, že jste, zmizel, nebyla ve zprávách spojeneckých sil ani zmínka. Takže se té vaší historce nedalo věřit. Žádné papíry jste sebou neměl. Jak jsem mohl vědět, že nejste špión?“

„Darte, ověřil jste si to u SVAVS?“

„Bylo to dnes ráno ve zprávách, pane Robertsi. Víte přece, že za války všechno cenzurujou. Ukázali vaši fotku a oznámili, že jste právě zemřel v jedné washingtonské nemocnici. Zítra ve tři odpoledne máte pohřeb. To je zajímavé, co?“

Takže pátrání už nechali. Kamufláž byla zcela typická: veřejnost nerada slyší, že politici podnikají nebezpečné mise. Ale - věděl to Dart? Nebo pořád o mé totožnosti pochyboval? Kdyby věřil, že jsem špión, měl by důvod zabít mě. A na druhé straně, i kdyby teď věřil, že jsem ten, za koho se označuju, měl by pořád dost důvodů, aby o můj návrat do Států nestál.

„Slyšíte, co říkám? Když vás pustím, můžu počítat s vaší dobrou vůlí? Nebudete dělat žádné hlouposti?“

Nemluvil se SVAVS. To samo o sobě bylo důkazem, že mám dobrý důvod mu nedůvěřovat. Samozřejmě budu dělat, co mu uvidím na očích, alespoň pokud se dostatečně nevzdálím od téhle cely.

„Pusťte mě ven,“ řekl jsem. „Možná se spolu můžeme podívat na můj pohřeb v trojrozměrném přenosu.“

„To by šlo,“ řekl a z jeho hlasu zazněla úleva. „Bude to docela legrační. Ale předtím tu musím vyřešit takovou malou nepříjemnost a stál bych o vaši pomoc, kdyby se vám chtělo.“

V zámku zarachotil klič, dveře se otevřely. Dart byl navlečený do své dokonalé protetické zbroje, a stejně jako když jsem se s ním setkal poprvé,

podobal se robotovi. Přílbou téměř dřel strop. I když jsem se tomu bránil, přece jen mě zaskočil. Protáhl jsem se kolem ven do chodby. Stála tam Heather a trochu nuceně se na mě usmála.

Podíval jsem se na Darta. Doba, kterou jsem strávil pod zámkem, byla pro mě psychologickou nevýhodou. Však přijde čas, kdy bude litovat, jak se mnou zacházel.

„Jaké to je být mrtvý a prakticky už pod zemí?“, zeptal se chladně.“

„Fajn, Darte. Víte, že jsem naživu, protože potřebujete moji pomoc. Rozhodnu se, až se dozvím, o jaké nepříjemnosti jde. Zase jste zbičoval Bellu?“

„Jde o Hanse,“ řekla Heather.

„Už je zase opilý,“ řekl Dart.

„Začal stávkovat,“ rychle dodala Heather.

Pohlížel jsem z jednoho na druhého a rychle si uvědomil, že momentálně jsou v malé nevýhodě oni.

„Vysypte to na rovinu. Co se s Maastrichtem stalo?“

„Usoudil, že to byla chyba dát vás pod zámek,“ řekla Heather vzpurně a já vytušil, že osten výčitky je namířený proti Dartovi. „Takže se s rozvahou chopil flašky.“

„Musím se tam vypravit,“řekl Dart. „Bestie bez něj nebudou pracovat. Byl bych vám vděčný, kdybyste mě mohl doprovodit, jen abyste se ukázal ve vesnici. Myslím, že by měli vědět, o co jde, a vidět, že jste v pořádku.

„Kde je Maastricht?“

„Venku, u nich. Pojďte se mnou, Robertsi. Přivedeme ho zpátky. Není to nebezpečné.“

Z vašich řečí tenhle dojem zrovna nemám. Kolik je hodin?“

„Půl čtvrté odpoledne.“

Strávil jsem v cele nějakých čtyřiadvacet hodin.

Vykročili jsme po chodbě, Pán.s těžkým dusotem, Heather lehce jako liška vedle něj. ,Hlavou se mi valily ztřeštěné myšlenky; sotva jsem se dostal z těsné cely ven, posedl mě strach z prostoru. Došli jsme ke dveřím na opačném konci chodby a vyšli ven.na dvorek. Zhluboka jsem se nadechl teplého vzduchu. Voněl příjemně svobodou.

Heather nám otevřela dveře a vypustila nás mezi stromy. Rozhlíželi jsme se kolem za doprovodu věčně stejného, jednotvárného dunění oceánu.

Nejdřív jsem očima sklouzl k pásu volného moře. Bylo prázdné. I obloha byla vymetena, po nějakém letadle ani stopy. Válka o sobě nedávala vědět.

Na souši se nedělo o moc víc. Na protějším břehu laguny jsem zahlédl pár nehybných postav, ležících venku před svými chatrčemi. O něco blíž

stál jeřáb. V otevřené kabině se rozvaloval Maastricht, vedle, opřený o pás podvozku jeřábu, jeho hromotlucký kamarád George. Kožený klobouk měl naražený do očí a ruce zkřížené na prsou. Z téhle vzdálenosti a v téhle poloze vypadal naprosto lidsky.

„Takhle to vypadá, že je tu klid a nic se neděje," řekl jsem, „nechme to být, Darte. Jestli si Hans přihnul o kapku víc, vyspí se z toho."

„Jde o disciplínu, pane Robertsi. Při vaší profesi musíte vědět, jak je disciplína důležitá."

Na hrudním krunýři měl připevněný zesilovač. Vysunul otočný mikrofon a řekl: „Hansi, tak se, sakra, vzpamatuj! Ukaž, co je v tobě! Rozhýbej je! Ven, všichni, a dělat, dělat! Pán je hněv, co spaluje! Pán má bič, co bičuje!"

Elektronicky zesílený hlas duněl a vzápětí nastalo kolem rozpadajících se chatrčí hemžení. Taky na Maastrichta měl hluk očekávaný efekt.

Potácivě se postavil a poulil oči naším směrem. Potom si promnul obličej, udělal krok ke schůdkům a skoro vypadl na zem. George vyskočil a zběsile se mu rozběhl na pomoc - mezitím však Maastricht vstal sám, udeřil svého nešťastného drába do prsou a začal na něj řvát.

George pronikavě hvízdl a začal jednat. Vyrazil úžasným tempem kolem oblouku laguny, mával rukama, bučel. Byl na něj zvláštní pohled, smutný i směšný zároveň.

Nakonec se to zvrhlo v humornou scénu. Když se George s důstojností těžkotonážního traktoru blížil ke vsi, vyběhl tryskem zpod stromu, ze směru, kudy jsem se vydal poprvé na prohlídku ostrova, nějaký muž. Byl to statný a velice červený tvor s chomáči chlupů, které mu .trčely z obočí a zobákovitého rypáku. Na sobě měl pracovní kombinézu jako ostatní, ale urval si od ní nohavice. Byl určitě hrdý, že má dlouhé hnáty a díky tomu vypadá o něco lidštější než většina jeho druhů, a chtěl to ukázat. I když do člověka měl ten tvor daleko. Víc připomínal mazaného lišáka z dětské knížky, který se navleče do lidských šatů, aby oklamal všechny kolem.

Pohyboval se rychle a stejně jako George se .chtěl vyhnout. Oba však uhnuli na jednu stranu a tak se nutně srazili. Upadli, převalili se na všechny čtyři a okamžitě se začali rvát.

Přes lagunu se nesl až k nám Maastrichtův opilecký smích.

Musíme je dostat od sebe!" řekl Dart. „Tady není zábavní park!"

Zvedl karabinu a dvakrát vystřelil do vzduchu.

Ostatní vesničané se hrnuli k místu rvačky, teď je výstřely na okamžik zarazily. Ale nakonec zvítězila zvědavost a oni znovu pádili dopředu. Kyborg s hněvivým výkřikem vyrazil na svých posilovači vybavených nohou za nimi. O něco pomaleji jsem ho po cestičce záplatované stíny a světly následoval. Zůstal jsem v půli cesty mezi rvačkou a místem, kde stál Maastricht, který se bez přestání nepříčetně smál.

Pánův příchod na scénu byl impozantní. Jako když do vrabců střelí, rozprchli se vesničané do všech stran, skákali do:keřů a mezi chatrče a ani jim nevadilo, jestli přitom utrpí nějaký ten šrám. Dokonce i George s Lišákem se pustili. Zůstali stát, jen zírali jeden na druhého a těžce oddechovali.

Došel jsem blíž, z obou proudila krev. Lišák si ošetřoval ruku. Rukáv měl úplně utržený a v bleděhnědé tkáni bylo vidět dlouhou tržnou ránu od Georgeových zubů. Robustnější George nevypadal zraněný. Jen oteklý dolní ret krvácel. Ani to se nepokoušel zastavit. Stáli nehybně, střídavě pokukovali po Dartoyi i po sobě navzájem.

Dart – soudil jsem, že moudře – řekl klidnějším tónem: „Dobrá, tak teď všichni zpátky do práce, Georgi, zpátky k jeřábu. Udělej, co ti říkám, a žádný blbosti.“ Vytrhl bič a zapráskal.

„Já úplně zabiju šéfachlapa George hodně brzy,“ řekl Lišák zřetelně. Dostal bičem přes ramena a prchl.

Na rozdíl od tupé podřízenosti, s niž jsem se tu dosud setkával, představoval Lišák výjimečný příchod vzpurnosti a navíc vzpurnosti dávané najevo neobvykle srozumitelnou angličtinou. Možná že si to uvědomoval i Pán, ale spokojil se s tím, že za mizejícími Lišákovými zády zvolal několik výhrůžek. Potom vykročil k jeřábu.

George si něco temně mumlal sám pro sebe.a hledal cosi po zemi. Potom sebral uprášený klobouk a narazil si ho na hlavu. Jako by mu to dodalo odvahy, vyrazil tryskem k přístavu. Předběhl Pána, mával pahýlovitými pažemi kolem sebe a bučel přitom jako předtím.

Stál jsem ve stínu pod stromem, pozoroval, co se děje, a byl si jistý, že mezi Dartem a Maastrichtem dojde k nějaké nepříjemnosti. Navzdory momentální opilosti mohl být z toho druhého platný spojenec proti Dartovi. Kdybychom zůstali venku mimo Dartovu pevnost, mohli bychom být spolu pro Darta větším soustem, než by .dokázal i přes svou výzbroj spolknout. A Maastricht má pušku.

Jak se Dart blížil, přestával se Maastricht smát a místo toho se dal do křiku. Dart začal taky křičet. Hádka byla čím dál prudší. Dart se sehnul, sebral z housenkového pásu Maastrichtovu zpola prázdnou láhev a hodil ji do moře.

Maastricht zaklel, vyšplhal se neohrabaně.do jeřábu a nastartoval. George začal dělat hrozivý kravál. Jeho podřízení se přehnali kolem mě, strkali jeden do druhého, aby se co nejdřív dostali ke svým balvanům a cementu. Spokojený Dart se obrátil. Vykročil jsem k němu.

Motor naskočil a jeřáb se; pomalu začal plazit. podél okraje přístavu. Maastricht se vyklonil z kabiny, aby křikl na George, který zuřivě pořádal dělníky. Přitom zachytil můj pohled a vztyčeným palcem dal najevo vzdor. Odpověděl jsem mu stejně: v tom okamžiku se jeřáb zhoupl dopředu.

Jeden pás přejel ve sprše malty přes hranu hráze a stroj se začal naklá-

nět. Maastricht zaklel a odtáhl páku od sebe. Motor zařval a pás se protáčel. Potom se hrana nábřeží utrhla a kolos se zřítil do laguny. Vytryskl mohutný gejzír vody.

Zařval jsem a dal se do běhu.

Nastalo zděšení a zmatek.

Domorodci se motali podél vody a nesmyslně ječeli. Zdálo se, že většina z nich propadla naprosté hrůze, i když sem tam jsem na některých obličejích zahlédl kradmé potěšení z katastrofy. Celý houf se přiřítil k okraji laguny, poskakoval po kamenech a zborcené hrázi, ale nikdo se neodvážil vstoupit do vody. Nakonec tam spadl jeden stařík s koňským obličejem a ve zmatené snaze vysvobodit ho za ním napadali do vody další. Nová vlna řevu a ječení!

George se choval ze všech nejpomateněji. Pobíhal tam a zpátky a povykoval jako šílenec. Nakonec se odvážil skočit do laguny a vzápětí se vydrápal na břeh.

Pozoroval jsem tu melu koutkem oka, protože jsem především sledoval vření ve vodě, kam padl jeřáb. Jeden roh kabiny a část pásu trčely nad hladinu, zpod níž stoupaly bubliny. Maastrichta nebylo nikde vidět. Shodil jsem ze sebe boty.

„Robertsi, prosím vás - zachraňte ho! Prosím vás!“

Dartův křik jsem zaslechl už ve vodě.“

Hanse jsem objevil hned. Protáhl jsem se pod kabinu, divoce kopal do vody plné zvířeného bahna a před sebou jsem nahmatal jeho holá záda a pravou nohu. Škubal sebou. I přes zvířený písek a bahno jsem zahlédl, že jeho ruce jsou něčím zaklíněné ve dveřích kabiny. Uvnitř měl i hlavu, a zbytek těla mu trčel ven, jako by ho náraz při dopadu téměř vymrštil. Sáhl jsem mu na rameno, zatřásl s ním, aby věděl, že pomoc je na cestě, a vyplul jsem na hladinu pro vzduch.“

Podruhé jsem se vrátil dolů horními dveřmi kabiny. Když jsem se ponořil do zkalené vody, dostala se mi do očí motorová nafta.

Maastrichtův obličej plný úzkosti se octl těsně u mého. Když se zřejmě pokoušel vyskočit z kabiny, zachytil se popruhem pušky o dveře a ty mu sevřely ruku. Bez ustání s ní škubal ve snaze osvobodit se. Trvalo jen okamžik, než jsem zbraň odstrčil a ruku mu uvolnil. Potom jsem ho vzal pod rameny a nadzdvihl.

Potřeboval jsem se o něco vzepřít, ale to znamenalo dostat se do kabiny a chytit ho pod rameny. Proti své vůli jsem však musel znovu na povrch.

Obklopily mě temné a nepřátelské tváře. Dělaly hrozný povyk - i když to možná byla krev, která mi bušila v tepnách. Vrávoravě jsem zalapal po dechu a potopil se potřetí, přímo skrz kabinu.

Tentokrát se mi podařilo obejmout Hanse oběma rukama a zapřít nohy o

housenkové pásy. Snažil jsem se ho nadzdvihnout, ale pořád mi klouzal z rukou. Ještě bojoval o život, a já s ním nedokázal pohnout. V kalném šeru jen s nezřetelným čtvercem slabého světla nad hlavou jsem ho znovu a znovu zdvíhal a nechápal, proč nevyplouvá na hladinu. Plíce mi praskaly, když jsem pod sebou ucítil, že jeho levou nohu přimáčkl jeřáb ke dnu.

Vrátil jsem se do světa plného slunce. Na zborcené přístavní hrázi se nade mnou rýsovala postava Pána.

„Vytáhněte ho! Musíte ho vytáhnout, Robertsi."

George stál až po kolena ve vodě a hltal mě temnýma očima. Ty, vylov mě z vody - prosím!" O hodně později, když jsem si scénu znovu vybavoval, vzpomněl jsem si na George, jak se hrbil s velkou hlavou bez krku vytrčenou dopředu, a sám sebe jsem se ptal, zda si opravdu jen popletl zájmena nebo se skutečně s ubohým Hansem ztotožnil.

Jediným tvorem široko daleko, kterému to i v tuto chvíli opravdu myslelo, byl Lišák. Prodral se houfem s dlouhým lanem ze základů stavby. S podivným pohledem triumfu i nedůvěry v uhýbavých červených očích mi jeden konec hodil.

„Chytněte za druhý konec, Darte," zvolal jsem. Potom jsem se znovu potopil.

Uvázat lano kolem Hansových prsou nebyl problém. Jeho oči se pořád dívaly, vlasy mu trčely vzhůru a konečky jeho vousů mu vnikaly do otevřených úst. Smeknul jsem se po bahnitém dně, trhnul lanem a odrazil se k hladině.

Dart zatáhl. Vesničané, ještě stále naplnění hrůzou, táhli s ním. Připomínalo to pekelné závody v přetahování lanem. Hlavou mi bleskla představa Hanse, jak vyplouvá na hladinu bez jedné nohy. Ale Hans nevyplul vůbec.

Ještě dvakrát jsem se ponořil na.dno. Nohu a chodidlo měl rozdrcené mezi jeřábem a kamenným kvádrem, který při budování přístavu spadl do laguny.

„Je v pasti. Musíte pohnout jeřábem, „řekl jsem Dartovi, když jsem znovu vyplul z vody. „Chce to dva čluny s pořádnými lany. Když jeřábem hneme jen o pár čísel, Hanse osvobodíme. Ale co nejrychleji!"

Poslechli.mě. Byla to přímo vražedná operace. To, co mohlo trvat nejvýše deset minut, se táhlo víc než hodinu. Nakonec se jeřáb přece jen pohnul a my jsme vytáhli nebohého Hanse ven. Dart kolem rozdával rány a já se pokoušel dýcháním z úst do úst Hanse zachránit. Bezvýsledně.

Vylili jsme mu z plic skoro pět litrů vody a já to zkusil znovu. Marně. Hans Maastricht byl mrtev.

Dřepěl jsem vedle jeho bledého těla a díval se na ty, kdo ho znali. Začínal jsem už rozeznávat spoustu jedinců, nejen George, který mě teď pozoroval svým nevyzpytatelným pohledem, Bernieho, prosebně stojícího co možná nejblíž mě, Lišáka, který zrovna krčil nos, jako by se z něčeho tajně

radoval, ale i několik dalších – starou šedivou Sviňuchu, mohutného pomalého Koňhrocha, pár stále zachmuřených Býkounů. Už si své vzrušení vychutnali, vyžili se v něm a teď se měli k odchodu. Nehybné tělo je nezajímalo.

Dart ukázal bičem na dvojici Býkounů: Vy dva donesete tělo ke štábu. Seberte ho! Rychle!“

Popadli Hanse pod rameny a pomalu, aniž změnili svůj věčně mrzutý výraz, ho táhli pryč. Paty mrtvého muže za sebou nechávaly na zemi čáry. Dart pochodoval před nimi. George pobíhal kolem Býkounů, - poklepával na Hansoyo tělo, šťouchal do něj, jako by nemohl uvěřit, že život z něho už vyprchal. Ostatní se motali kolem a pozvolna se trousili domů. Lišák zmizel.

Dopravili tělo do malé ordinace v jednom z koutů laboratorního bloku. Byl jsem tu poprvé a něco ze strachu, který se tu zmocnil Býkounů, se přeneslo i na mě. Když položili mrtvolu na stůl, vyhnal Dart nosiče ven.

„Přijďte zase zítra. Zítra bude pohřeb – pochováme Hanse, jasný? Hans půjde pod zem, za Velkým pánem. Jasný?“

Býkouni se po mně ponuře podívali, potom se otočili a bleskově zmizeli. Dart za nimi zamkl a vrátil se dovnitř. Šel jsem si do svého pokoje pro ručník, abych se pořádně usušil.

Když se Dart znovu objevil, měl už brnění dole a znovu seděl ve svém křesle.

„Vzalo to nějaký divný obrat, co? Tak už to ale chodí. Pořád nové a nové maléry.“

„Koukám, že se snažíte vštěpovat svým lidem víru v Boha, i když sám nevěříte.“

„Vařit přece můžete, i když držíte dietu. Mluvíte o té záležitosti s Velkým pánem pod zemí? Zítra o pohřbu si toho užijete až až - přesně ve tři odpoledne, v tu samou dobu, kdy budou daleko odtud pohřbívat i vás. Je to hnusné a pokrytecké, ale nemáte proti tomu nic, že ne?“

„Hans je doopravdy mrtvý. Když nic jiného, vypravte mu alespoň slušný pohřeb.“

„Je to dobrá příležitost, jak jim znovu vtlouct do hlavy ty blbinky s Velkým pánem. Je to úplně neškodný – taková pohádka, abych je udržel na uzdě, aby se báli, že existuje někdo neviditelný s daleko větším bičem, než ten můj, a hlídá je v mé nepřítomnosti. Nevznikla snad všechna náboženství právě takhle?“

„Chápu, že nemáte rád svou zemi, své jméno, náboženství - máte pro to důvody. Ale nemůžete se alespoň pro tuhle chvíli se svým neštěstím vyrovnat? Fyzicky se vám to dost daří, proč si tedy mrzačíte ještě svou duši?“

Studeně se usmál. „Kdybych věřil v toho vašeho křesťanského Boha, pak bych taky musel věřit, že mě stvořil k obrazu svému. Ani vy ani já by-

chom ovšem nestáli o to, aby Bůh vypadal právě takhle, takže nemá smysl to rozebírat. Přestaňte mě už dopalovat, na jeden den se toho stalo až dost. Napijte se teď se mnou jako chlap whisky. Na něho.“

„Dal bych si když tak nějaký žaludeční likér.“

Jídlo nám přinesla Bella na dvou plastikových podnosech. Když jsme se do něj dali, postavila se v předklonu za Dartovo křeslo. Sama se zřejmě najedla někde v kuchyni.

Když jsem ji teď pozoroval, otřásl jsem se: byla v ní dokonalá směs ženskosti a zvířeckosti a v jejích kradmých způsobech bylo cosi svůdného, i když její obličej byl pod tmavou parukou až děsuplně ošklivý.

S jistotou člověka, který udává tón hovoru, Dart řekl: „Trocha pití člověku neuškodí. To je zvyk starý jako civilizace sama. Něco jiného je, když se pije hodně; člověk se přestane ovládat. To byl problém chudáka Hanse. Jeho babička byla Malajka. Moc pil a dneska ho to oddělalo.“

„Ne. Snad pil víc, než měl, ale ve skutečnosti ho oddělal ten nesmyslný způsob, kterým se tu přestavuje přístav. Beton se zbortil.“

„Hans byl nacucaný jak houba a sjel přes okraj.“

„Ne tak docela! Nejdřív se zřítila hráz a jeřáb spadl s ní. To nebyla Hansova chyba. Zabil ho ten váš všivý ostrov.“

„Říkám, že to bylo pití - znám Hanse už léta. Měl v sobě barevnou krev. A vždycky jsem tvrdil, že ho ta jeho kořala zabije.“

Začínal se mě zmocňovat vztek. „A i kdyby ho zabila kořala! Jenomže proč začal chlastat? Jenom aby nějak přehlušil pocit hanby, že tady žije s těmi zmrzačenými tvory, s těmi chodícími parodiemi na lidstvo!“

Dart se podíval do talíře a řekl: „Znal jsem ho ze všech nejlíp. Vy tomu houby rozumíte, Robertsi; jste jen mizerný politik. Měl jsem Hanse rád. A bude mi chybět... Čert vem celý to shnilý lidský zřízení!“ Udeřil kovovou pěstí do stolu.

Prudkost jeho gesta ho utišila. Zvedl ke mně oči a naprosto klidně řekl: „Vycházeli jsme spolu s Hansem dobře. Neměl to v životě vůbec lehké, od samého dětství. Tenhle ostrov byl pro něj něco jako útočiště. Tady z něho konečně přestal být fackovací panák. Chápal, jak já se cítím, a já chápal jeho pocity. A teď vy a já…“

Nechal větu viset ve vzduchu. Když jsem nereagoval, pokračoval.

„Vy a já - copak my můžeme spolu někdy vycházet? Jste člověk obdařený mocí a ledacos jste viděl a pravděpodobně jste vždycky s každým vycházel. Dokonce asi dodnes nechápete pravý význam slova ‚vycházet‘ - je to pro vás něco samozřejmého. Jenže tenhle vztah já nikdy s nikým mít nemůžu, právě proto, jaký jsem. Thalidomidová zrůda. Musím buď ovládat a nebo padnout. Zní vám to jako megalomanie? Není to tak. Je to výsledek zkušenosti a zkušenost má svou sílu. Ne že bych měl chuť vládnout čemu-

koli jinému než téhle malé hroudě země uprostřed oceánu - tohle mi úplně stačí. Ale já nevím, o co vám vlastně jde. Jen vím naprosto přesně, že jste posedlý touhou mě zlikvidovat.“

„V takových pojmech já neuvažuju. Zřejmě jste se rozhodl donutit mě, abych se vědomě či nevědomě postavil do opozice proti vám. Ale to je výsledek vaší paranoie a ne mého chování.“

„Mojí paranoie! Co mi tu předhazujete za flanďácký nesmysly? Víte vůbec - máte, sakra, potuchu, co to vlastně paranoia je? Je to racionální reakce na okolnosti, které vás obklopují. Proč byste neměl uvažovat o tom, jak mě zlikvidovat? Svět vede válku a vy do ní patříte, zatímco já ne.

A jen se zeptejte sám sebe, kdo vede tu válku! Ne zrůdy jako já, pane Robertsi, ne! Normální lidi, jako jste vy! Ta válka je váš nápad. To vy likvidujete lidi!“

Celý se roztřásl a já cítil, jak ve mně kypí zlost.

„Pokud jde o vinu, nejste žádná výjimka, Darte. Jen si poslechněte, co sám tvrdíte. Mluvíte se mnou, jako kdybych byl nějaká množina a ne jednotlivec. Tu válku jsem si nevymyslel já a vy to dobře víte, ale díváte-li se na mě jako na ztělesnění moci a ne jako na člověka, je pro vás snazší mě nenávidět. Právě takhle začínají války! A vaše postižení vám nedává žádný patent na rozum.“

Při řeči jsem se začal naklánět dopředu a ukazovat na něj prstem. Chytil se toho gesta, a začal křičet dřív, než,jsem mohl skončit.

„Nehodlám už ty vaše nesmysly poslouchat! Jen se na sebe koukněte! Podvědomě na mě už teď míříte pistolí, i když naštěstí všechno, co máte, je prst. Dejte si na to pozor, protože já ozbrojený jsem.“

Vytáhl automatickou pistoli a.namířil mi na žaludek.

„A pak kdo chce koho zlikvidovat,“ řekl jsem. „Máte pravdu, Darte - jenom s touhle věcí v pařátech se vyrovnáte jiným lidem. Divím se že jste chudákovi Maastrichtovi dovolil nosit střelnou.zbraň.“

I když na mě nepřestal mířit, vypadal trochu nepřítomně. Potom se zadíval na zem a začal si kousat dolní ret.

Když znovu zdvihl oči, zastrčil pistoli zpátky a řekl: „Jsem cholerik, pane Robertsi, a vy jste mě chtěl schválně rozzuřit. A přitom jsem se vám pokoušel říct jen to, že bych s vámi rád vycházel po dobrém. Taky bych rád, abyste pro mě udělal ještě něco. Zrovna jsem si vzpomněl, že nemáme Hansovu pušku. Zůstala asi na dně laguny.“

„Tam je v bezpečí. Domorodci se do vody neodváží.“

„Musíte mi tu pušku pomoct najít, příteli. Když to neuděláte vy, postarají se o to oni.“ Vzrušením až nadskočil v křesle. „Dovedete si představit, jakou spoušť by s ní mohli nadělat?“

„Já už se nebudu potápět, Darte, to bylo naposledy. Vjděl jste George a

ostatní. Bojí se vody.“

„Jsou tu ještě Tuleňáci, Robertsi. Tuleňáci!, Potopí se a pušku vyloví. Mohli by ji potom dát vesničanům, Lišákovi nebo čert ví komu. Všichni tu jsou proti mně. Za chvílj bychom tu měli úplné povstání. Byl byste tak laskav a vylovil tu pušku ještě před setměním?“

Osobně jsem pochyboval, že by Tuleňáci dokázali pušku najít, dokonce i kdyby se vypravili ji hledat. Zavrtěl jsem hlavou a čekal, zda Dart znovu vytáhne pistoli. Namísto toho stiskl knoflík po straně svého křesla.

Objevila se Bella.

„Přiveď sem Heather,“ poručil jí Dart.

Podíval se na mě s tím nejnepříjemnějším úsměvem, jaký jsem kdy spatřil, ale neřekl už ani slovo.

Za okamžik se Bella vrátila a přivedla mladou Američanku. Heather pružně došla k Dartovi a postavila se vedle křesla. Čekala, co jí řekne, a soustředěně se přitom zabývala vlastním ukazováčkem. Bella zůstala stát za mnou vedle dveří.

„Heather je pozoruhodná mladá dáma, pane Robertsi. Můj obdiv k ní téměř nezná mezí. Je velice laskavá a velice krásná. Heather, miláčku, byla bys tak laskavá a svlékla se, aby se pan Roberts mohl potěšit tvou krásou? Bello, rozsviť.“

Heather na sobě měla tytéž šaty jako předtím. Poodešla stranou, aby měla dost místa, a začala se svlékat. Sehnula se a sundala si sandály a položila je vedle sebe. Z dálky se na mě usmála, dala hlavu na stranu a rozvázala svou nemožnou šálu. Stáhla ji z šíje a nechala po napnuté ruce sklouznout k zemi. Pokud šlo o umění provokovat, rozhodně se v něm vyznala. Začala pomalu rozepínat knoflíky volné šafránové blůzy, odshora od klíčních kostí až dolů na břicho, dokud se látka nerozevřela a neobnažila tělo. Zlehka shodila blůzu ze štíhlých ramenou a pustila ji na zem k šále. Současně pohodila hlavou, aby si uvolnila vlasy. Tenhle okamžik zdůraznil krásu jejích nepříliš velkých ňader. Rukou si polaskala levé z nich a prsty si pohrála s bradavkou.

Letmo jsem si všiml kradmého pohybu v místnosti. Bella se plížila ven.

Heather teď obloukem obešla hromádku šatů – možná proto, abych nepřehlédl její pružná ňadra. Potom se zastavila, znovu se na nás podívala a začala zamyšleně rozevírat zip u kalhot. Rozepnula háček v pase a kalhoty se jí svezly ke kolenům. Neměla pod nimi nic. Shýbla se, aby je sebrala, a blýskla se přitom dokonalými boky a stehny. Když se k nám znovu obrátila obličejem, měla lehce zarůžověl tváře, úsměv o něco víc necudný, tmavé chloupky na Venušině pahorku svůdně rozevřené. Udělala ještě dva kroky ke mně, než si je rozverně zakryla oběma rukama. Jazykem si přejela rty, potom náhle zdvihla ruce a odběhla na opačnou stranu místnosti.

„Děkujeme, Heather,“ řekl Dart zastřeným hlasem.

„Zajisté ráda strávíš noc s panem Robertsem, když mi trošku pomůže, že?“

„S radostí,“ řekla. „Že ano, Calverte?“

„Už zas se vracíte ke starým, obehraným trikům, Darte – chcete s námi zacházet jako s předměty. Své rozhodnutí jsem vám už řekl. Díky za striptýz, Heather. Chce to jen trochu propilovat a sehnat si někde jinde výnosnější flek.“

„Muži, kteří dosáhnou mocenských pozic, za ně často zaplatí tím, že v sobě popřou pořádného chlapa, „řekl Dart hluše. „V tom se vyznáte...“

Venku se stmívalo. Oceán, za nímž vzkvétala válka, už nebylo vidět. Byl slyšet jen jeho hluk; znělo to jako nepřetržitá kanonáda.

7.
Slušně navštívený pohřeb

Za soumraku jsem se začal modlit. Snažil jsem se zoufale udržet svou víru v Boha. Božské dělení událostí na dobré a zlé bylo pro mě odjakživa základem všeho. V dobro i zlo věřím pořád, pozoruju den co den, jak se sváří ve společnosti jako celku i v každém z nás. Lidé musí vzývat cokoli, co jim pomůže posílit to dobré v jejich povaze. Ale to je věc intelektu, ne víry. Takové bylo mé náboženství.

Účelnost války dokázala mnohé sporné otázky zastřít, avšak Mortimer Dart mi připomínal to, jak jsem nazíral na smysl lidské existence, když jsem byl kluk - jako na bitvu mezi dobrem a zlem. V současné válce mi dobro zastupovala země, kterou jsem miloval a které jsem sloužil.

Dart byl příkladem toho, že prostředí může modelovat lidskou povahu k horšímu. Na počátku sice mohl být stejně politováníhodný jako Frankensteinova stvůra, ale časem proměnil sám sebe ve Frankensteina - byl vítězem, ne obětí.

Musel jsem ho zneškodnit. I když zlo, co tady napáchal, bylo nesrovnatelné s tím, co se dělo za horizontem.

Přesto jsem ho musel odstranit – a svůdnou Heather taky – jako zkažený zub. Jenže ostrov se octne bez vlády. Nastane všeobecné krveprolévání, domorodci se začnou vzájemně pobíjet ve velkém. Nejlepší by bylo ovládnout ostrov sám a potom přivolat pomoc.

Mou povinností bylo vrátit se co nejdřív do práce. Ale teď jsem nemohl jednoduše sebrat jeden z jejich člunů, kompas a odrazit do širých, modrých dálav.

Tyhle úvahy ve mně vyvolávaly nejen pocit sklíčenosti, ale taky rozhodnost. V téhle náladě mě ráno zastihla Bella, když mi přinesla snídani.

„Půjdeš na Hansův pohřeb, Bello?“

„Pán pohřbí Hanse. Zakope do země. Hans ne víc potřebuje vzduch, jde pohřbít pod zem.“

„Tak skončíme všichni, Bello.“

Dostalo se mi prázdného kočičího pohledu, obočí pod parukou se zvrásnilo. Pomyslel jsem si, že když se Dart pokouší vytvářet zvířata v podobě lidí, měl snad začít zevnitř a ne zvenčí. Může Bella doopravdy pochopit, že jednoho dne nebude potřebovat už žádný vzduch?

Každopádně byla natolik člověk, že za sebou při odchodu zamkla. Snad má Dart pravdu: žádnému chlapovi, který odolá Heather, by se nemělo věřit...

Seděl jsem jako na trní, než mě po obědě vypustili. Pán se necítil silný v kramflecích. Potřeboval mě. Da Silva přivezl odněkud zezadu z pozemku prastarý americký vojenský náklaďák a nechal ho stát ve stínu vedle hromady starého dřeva a pětilitrových plechovek barvy. Vzadu na náklaďáku ležela dřevěná rakev. Někdo přes ni hodil větev ibišku. Stál jsem a vyhříval se na slunci, když se na schodech objevila Heather.

„Ahoj, jak se máte dneska odpoledne," zavolala na mě.

Došel jsem k ní a zeptal se, kde je Dart.

„Snad si nemyslíte, že tu čekám na Warrena. Pán přijde, hned jak bude připravený."

„Mrzí mě, že vás včera donutil se svléct."

„Chcete mě rozesmát? Líbilo se mi to a vám taky, protože co byste to byl jinak za chlapa? Tady je dost málo mužů, před kterými by stálo za to se svléknout, to si pište. Proč si nepřiznáte, že se vám to líbilo."

„Máte krásné tělo, Heather, ale to představení ponížilo nás všechny. Nejsme zvířata."

Po chvilce mlčení jsem řekl: „Zmínila jste se o Warrenovi. Co je to za chlapíka, že se tu pořád ještě neobjevil? Kde bydlí?"

„My dva nemáme o Warrenovi co mluvit. Pusťte ho z hlavy, prostě tady není." Vzala mě v podpaží. „Co se to s vámi děje, Calverte? Když jsme se viděli poprvé, měl jste spoustu řečí, a teď skutek utek."

Zasmál jsem se. „A vy jste mi řekla, abych se vám držel od těla."

„Dejte mi ruku sem, mezi nohy." Začala se o mě třít a já cítil, že mě to vzrušuje. I když jsem za to sám sebe nenáviděl, odtáhl jsem se.

„Jak vás má člověk vyprovokovat?" zeptala se a oči se jí v slunci zablýskaly.

Znovu se ke mně přimáčkla, když se objevil Pán. Vysoký, v:plné zbroji. Úspěšně vyvolával děsivý dojem, když klapal po dvoře, karabinu zavěšenou přes rameno, bič zastrčený za opaskem.

„Pane Robertsi, jste připraven? Jak vidím, tak Hans už je. Nastupte si se mnou. Počkejte - raději budete řídit vy - je to pro vás jednodušší než pro mě. Já vám ukážu cestu. Heather, ty zůstaneš tady."

Už nastupoval do vozu. „Ale já chci jet s nimi. Chci tu srandu taky vidět. Ráda poslouchám, jak se Bestie baví. Říkal jsi, že můžu jet taky."

„Promiň, miláčku, ale v téhle situaci nevědí úplně přesně, co mají dělat, a kdyby na tebe valili oči, neposlouchali by.

Kromě toho bych nerad nechal Bellu v domě samotnou. Slez dolů."

Jen chvíli se zdálo, že se Heather vzepře, ale pak poslechla.

„Běž do hajzlu, Morte," řekla.

„Otevři nám vrata, ať můžem vyjet," okřikl ji. „A nebuď hrubá."

Rozjel jsem auto a vrata se za námi zavřela.

„Pohřbíme ho na kopci," řekl Dart. „Ale nejdřív pojedem okolo do vesnice a všechny je vyburcujem. Čistě abyste věděl, tohle je na ostrově doktora Moreaua velká událost."

„Kde jste přišel k Heather, Darte?"

„Věřte nebo.ne, Heather se rozhodla pro ostrov dobrovolně. Na počátku války tu s ní přistálo soukromé letadlo. Usoudila, ze právě tenhle způsob úniku hledala. Je to docela jednoduché."

Po primitivní silničce jsme jeli do vesnice. Směřoval jsem podle Dartových pokynů mezi chatrče.

Domorodci už vyšli, dokonce ještě než se Dart postavil a začal na ně křičet. Jejich přepestrá ošklivost mě už nešokovala. Šourali se kupředu, navlečeni do neforemných overalů, samice ozdobené kostmi a mušlemi kolem krků a ve vlasech. Byl tam párek Býkounů a za nimi se táhla Kočkožena, která lehce připomínala Bellu. Ploužila se tam i odporně vyhlížející. Sviňucha a s ní roztřepené stvoření připomínající medvěda a skotačili dva malí, skoro o soucit žadonící Medvíďáci, Opolidé a spousta dalších, vybíhajících při zaslechnutí hlasu svého Pána na denní světlo.

George s chlupatým obličejem vyběhl dopředu, odstrkoval ostatní mohutnými ohnutými rameny a při běhu frkal.

Můj přítel Bernie utíkal vedle něj a dychtivě svého společníka, kombinujícího v sobě kance a šakala, pozoroval. Když mě zahlédl, přiběhl Bernie na mou stranu náklaďáku, vyhekl mé jméno, své jméno a pak, neschopný se rozhodnout, se rozběhl zpátky k Georgeovi.

„Tenhleten den velkej svátek, jasný," křičel Pán, „váš kamarád, Hans, porušil zákony, vzal flašku, skončil. Vy lidi, jasný," skončil, Kaput. Všecko. Dneska velkej pohřeb. Všichni pojďte se mnou, pohřbít Hanse na Místě smrti. Hans s lahví půjde pod zem, za Velkým pánem. Teď pojďte, rychle a všichni. Poslouchejte, co nařizuju, a pojďte za mým auťákem."

Zatímco Dart pokřikoval své variace na jediné téma, zahlédl jsem, jak se mezi stromy vynořil zrzavý Lišák. Stejně jako den předtím měl holé hnáty. Navíc se dnes odlišoval od davu dlouhou hadrovou kápí, navlečenou přes úzká ramena. Plížil se dopředu, obezřetně se při tom držel za Koňhrochem a já si znovu vybavil ty spousty dětských příběhů, v nichž lišky a vlci oblečení v lidských šatech představují zloduchy. Žádný z nich by to nemohl dělat lépe než Lišák a vypadat přitom méně důvěryhodně."

Dart ho uviděl a zavolal na něj: „Lišáku, pomoz Georgeovi přivést všechny lidi na Místo smrti, jasný? Všichni za mým autem."

Tucty podlitých očí mě pozorovaly, jak otáčím auto a pomalu jedu zpátky po cestě, po níž jsme přijeli.Občas jsem zachytil útržek kradmého dialogu těch, co šli těsně za námi. Byli zvědaví, historka o tom, že mě vylovili z moře, v nich vyvolávala nejistotu, zda jsem tak docela člověk.

Cestou se chytil nákladáku veliký Opočlověk a pochodoval hned vedle mě. I když se jeho trup hodně podobal gorilímu, byl jeho obličej zcela zdeformovaný a dlouhým rypákem připomínal ze všech nejvíc tapíra.

Mortimer Dart si ho s uspokojením prohlížel.

„To je Alfa, abyste věděl. Jeho bratr Beta jde hned za ním. Už si na ně začínáte zvykat, Robertsi, co? Říkal jsem, že moje zdejší experimenty procházely třemi fázemi. Alfa i Beta patří do druhé, kterou jsem už opustil jako ne zcela perspektivní. Není to pouhá vivisekce jako za časů McMoreaua, jsou. produktem genové chirurgie. Samozřejmě pocházejí z chovu doktora Moreaua - z toho důvodu také vesnici udržuju, abych měl přísun pro laboratoř. Tím, že jsem pracoval na. skutečném genetickém materiálu, jsem dokázal zcela změnit tvar jejich lebky."

„Nečekejte, že vás za to budu obdivovat."

„Byl to ale kus práce – a zaslouží si uznání, věřte mi. Naštěstí nemá Alfa prakticky žádný mozek, jak by vám ukázal rentgenový snímek. Ví toho jen tolik, aby si dvakrát denně nacpal hubu žrádlem. Ale byl krokem, který mě vedl správným směrem."

Projeli jsme kolem ústí laguny, odkud jsem zamířil, jak mi Dart ukazoval, podél ohrady tam, kde silnice začínala stoupat. Teprve odtud jsem mohl posoudit, jak rozsáhlá je Pánova pevnost. Ale hradba kolem ní byla tak. vysoká a stíněná stromy, že nebylo vidět nic víc než střechy budov.

Dávat pozor na cestu bylo stále obtížnější. Překážek přibývalo, na zemi se válela spousta kameni a kusů dřev a brzy to s cestou nemělo moc společného. Zanedlouho jsme jeli už jen po skále, rozpraskané častými puklinami. Taky vegetace se tu musela vyrovnávat s tvrdošíjnou skálou. Rostla menší, ale o to víc nás svírala. Široké trnité listy drásaly Alfu tak, že se začal opožďovat.

„Teď přijde ošklivé místo," řekl Dart. Rychle jsem se na něj podíval. Bylo zřejmé, že tohle kodrcání mu v jeho zbroji způsobuje utrpení.

Potom kamenů ještě přibylo. Zařadil jsem náhon na všechna čtyři kola a vyrazil, jak nejrychleji to šlo. Kodrcali jsme se po spoustě kořenů, které připomínaly zkamenělé hady, a na poslední chvíli jsme minuli gigantickou kokosovou palmu. Cesta se vinula vlevo a vzhůru do kopce. Zadní kola se protočila v kotoučích prachu a octli jsme se na malé planině.

„Přímo skrz to rákosové mlází," řekl Dart.

Z větví nad.námi vyletěl velký pták. Vyrazil jsem po jakés takés cestě dál. Když jsme se octli na druhé straně, zabrzdil jsem, vypnul motor a vyskočil z kabiny. Byli jsme na Místě smrti. Díky tomu, že jsem přidal, jsme

nechali domorodce za sebou. Zatímco Dart lapal na sedadle po dechu, vyšel jsem si na obhlídku. Byla to jen na hrubo vykácená paseka, kde ze země vyrůstalo několik kamenných kvádrů, pomníků mrtvých. Pod námi, sotva viditelná skrz křoví a džungli, trochu prorážela část ostrova, kterou jsem znal. Neznámá polovina byla na druhé straně. Vypadala dost nehostinně. Byl to rozervaný kus země, pokrytý hustou vegetací.

Na vzdálené straně nevlídného hřbitova se něco zablesklo. Vykročil jsem mezi kameny a prodíral se hustou jemnou trávou, vyrůstající mezi kameny. Zpod nohou mi prchalo všecko živé. Dával jsem pozor na hady, avšak zahlédl jsem jen neškodné zelené ještěrky.

Na zemi tu ležela gigantická kovová konstrukce, už téměř celá zarostlá v křoví. Zkusil jsem jít podél ní, ale zastavila mě trnitá houština. Na opačné straně jsem zase narazil na sráznou rokli, přes kterou jsem nedokázal přelézt. Konec konstrukce se ztrácel v nízkých stromech za roklí. Vypadalo to, jako kdyby tu ležel povalený obří stožár. Obrátil jsem se zpátky k autu, kde Dart zrovna zapínal kazetpvý magnetofon. Ozvala se divošská melodie, doprovázená hřmícím hlasem.

Ať jsi zvíře nebo člověk, jen se podívej,
hle, tajemství smrti, zázrak zrození,
svoje tělo dostals první den,
ztratíš je, až budeš pod zemí.

Ať jsi člověk nebo zvíře, jen si pozor dej,
abys mluvil jenom slovy, taky poslouchal,
strádej, a tělo si zachováš,
o všechno bys jinak přišel, Pán by ti to vzal.

Ať jsi zvíře nebo člověk nebo třeba pod obojí,
Pán tě hlídá, to sám dobře víš,
nebo až tě šoupnem pod zem,
Pána Pánů brzo uvidíš,
boj se jeho ruky, biče,
však sám jednou uvidíš!

„Jak se vám to líbí?“zeptal se Dart, když jsem došel k nákladáku. „Napsal jsem to sám na melodii staré anglické lidovky. Ze všeho, co jsem napsal, tohle nejvíc připomíná hymnu. Bestiím se líbí, protože má jednoduchá slova a snadno zapamatovatelný smysl.“

Už byl zase fit, i když pod přílbou se mu na čele perlil pot.

„Co se to tam vzadu povaluje? Vypadá to jako zřícený stožár?“

„Je to zřícený stožár. Pochází z osmdesátých let, kdy existoval celosvětový navigační systém Omega. Stál miliardy dolarů a byl zastaralý dřív, než

ho vztyčili. Svět je doopravdy samá sranda - nemáte někdy takový pocit?“

„Upřímně řečeno, ne!“

„To se mi na vás líbí nejvíc, pane Robertsi! Člověk si s vámi vždycky fajn popovídá.“

Na pasece se objevili první domorodci. Šourali se kolem, stavěli se po obvodu mýtiny a nejistě po sobě pokukovali. Podobnost téhle sešlosti se zástupem truchlících na pohřbu někde ve Státech byla až omračující. Jako by se v přítomnosti smrti hodilo odložit všechny každodenní zvyky. Tihle neohrabaní a bolaví farníci se mnou měli mnoho společného. Uvědomil jsem si, že moje nedůvěra k nim je o něco menší.

Zatímco Pán dohlížel na čtveřici, která starými zákopnickými nástroji, laskavě přenechanými armádou USA, hloubila hrob, zblízka jsem si prohlédl kamenné desky, které sloužily jako náhrobní kameny. Bylo jich sedm. Na čtyřech z nich vytesána nebo spíš vyškrábána jména: Jimmy Baedermeyer, Chuck Hapgood, Ed Bergetti, Andy Hall. Datum úmrtí - ve všech případech stejné a pod ním pak písmena „R. I. P.“, odpočívej v pokoji. Ještě níž byl zlehka vyrytý monogram H. M. To Hans si dal práci zachovat památku mrtvých. Napadlo mě, co ti čtyři muži měli společného se soukromým letadlem, které sem podle Darta dopravilo Heather.

Dart pohlédl na hodinky zabudované do jeho kyborgovské ruky.

„Blíží se třetí hodina, pane Robertsi. Zajisté, pokud jde o časové zóny, je tu jistý rozdíl, ale líbí se mi pomyšlení, že vaši vysoce postavení kámoši ve Washingtonu se právě teď chystají na váš pohřeb. Se vší církevní parádou, ksichty dlouhý jako rukávy... Která z těch ceremonií je větší podvod, co myslíte?

„Tvrdil jste, že vám na Hansovi záleží.“

„Odmítavě zavrčel. „A to mi má záležet na jeho mrtvole? Nebo si myslíte, že na ní záleží jemu? ... Jen počkejte, až tuhle partu trošku zpracuju. Něco si užijete. Tady to bude opravdovější než ve Washingtonu, to vám slibuju.“

Setřel jsem z čela pot. „Nebojíte se jich trochu?“

Chvíli domorodce pozoroval a potom řekl vážněji než jindy: „Svým způsobem je považuju za své příbuzné, alespoň vzdálené. Všichni patříme jedině sem, na ostrov doktora Moreaua...“

Ryli tu jámu pro Maastrichtovu rakev s nesmírným úsilím. Ale ani těm nejsvalnatějším to moc nešlo. “To stačí! Nechceme přece narazit na naftu! Georgi, Alfo, sundejte rakev z nákladáku. A žádný blbosti. Jestli ji upustíte, půjdete do díry sami.“

Zblízka jsem si ho prohlížel. Ani chvíli neposeděl v klidu, přecházel mechanicky ze strany na stranu, švihal bičem, natahoval se přes pokorné, rozcuchané hlavy ostrovanů.

Jáma nebyla hluboká ani metr. Když mě Dart míjel, řekl jsem: „To už jste

na skále? Je to hodně mělký hrob.“

„Snad jim nechcete nasazovat nějaké brouky do hlavy, že by taky mohli Hanse jednou vykopat?“ odpověděl. „Čistě aby viděli, co se doopravdy stane, když se umře?“

Spustili rakev a Dart vybral dvojici mrzutých Býkounů, aby hrob zaházeli zemí a kamením. George neohrabaně a v parodické směsi úcty a ctihodnosti smekl svůj klobouk. Kazetový magnetofon v náklaďáku vyhrával pořád dokola Dartovu hymnu. Teď ho Pán vypnul a oslovil shromáždění.

„Mí lidé, tohle je slavnostní chvíle. Náš přítel Hans Maastricht definitivně ztratil svý tělo. Všichni víte, že udělal chybu a neposlechl Pána, což jsem já. A tak jsme ho donesli sem, na Místo smrti, aby si ho vzal Velký pán podzemí a nebe, co nás hlídá všechny, mě taky. Jeho bič je větší než můj a jeho hněv mocnější. A je rychlý, takže si dejte pozor. Trvá to dlouho, než získáte svý tělo, ale přijít o ně můžete rychle. To je všecko, o nic víc nejde.

Dobrá. Teď odchází Hans, který neposlouchal a držel se láhve... Teď, mí lidé, chvalme svou víru a já budu dávat pozor, abychom ji chválili všichni. Alfo, Georgi, vy házejte zem do hrobu...“

Potom se dal před zástupem pozůstalých do zpěvu. Přidali se k němu a po mýtině se rozeznělo něco podobného jeho „hymně“, jakýsi kříženec mezi církevním chorálem a psychedelickou hudbou.

Čtyři oudy dlouhý
to jsou marný touhy.
Žádný blbosti!

Čtyři oudy krátký
to jsou naše hrátky.
Žádný blbosti!

Netroufej si zabíjet,
Pán ti bude poroučet.
Žádný blbosti!

Mluv jen slovama
a poslouchej Pána.
Žádný blbosti!

Pán je hlava, která panuje,
Pán je hlas, který jmenuje,
Pán je pěst, která morduje,
Pán je ruka, která bičuje,
Pán je hněv, který spaluje.

A tak dál, pořád dokola, většinou s gesty mířícími na části těla, jež byly v písni jmenovány. Domorodci zpočátku přizvukovali jen zachmuřeně a šilhali po sobě koutky očí, kdo zpívá a kdo ne. Ale potom mezi nimi probleskla jakási horlivost a nadšení. Hulákali čím dál hlasitěji a dupali, až začaly ještěrky prchat pryč do trávy a holubi vylétli s třepetáním z vysokých vrcholků palem.

Zmocnila se jich davová psychóza. Dali se do tance, řvali stále víc a stále nesouvisleji a křepčili kolem hrobu mrtvého kamaráda. Viděl jsem, že Dart se směje, i když mimikou předstíral, že dál zpívá. Dokud se nevyčerpal, práskal bičem do rytmu.

Zdeformované nohy a neohrabané trupy poskakovaly a třásly se v obrovském kole, pohybujícím se podél paseky. Spousta z nich tleskala rukama nad hlavou jako derviši a přitom cestou zpívala. Ustoupil jsem stranou, abych jim nepřekážel.

Většina v groteskní radosti zapomněla na všechno ostatní, ale George kolem sebe nepřestával šmejdit malýma zlýma očima.

I pár dalších se v řevu, do kterého zpěv přerostl, rozhlíželo stejně napjatě. Jako by čekali na nějaký signál.

Ještě než jsem si stačil uvědomit, kdo v křepčícím davu chybí, zahlédl jsem ho, jak balancuje na vzpěře ležícího stožáru a napůl se schovává za kmenem stromu. Bylo z něj vidět jen málo, skrýval se, seč mohl, ale podle pískového zabarvení hlavy jsem Lišáka poznal. Třímal něco v rukou. Ve chvíli, kdy jsem rozeznal pušku, vystřelil.

Musel zbraň držet naprosto špatně. Zpětný náraz pažby – pravděpodobně do hrudi – ho odhodil dozadu. Když jsem se otočil, abych viděl, co výstřel natropil, mizely zrovna jeho dlouhé zázvorové hnáty dole v mlází.

Zpěv zmlkl. Kulka beze škody hvízdla mezi stromy. Všichni strnuli.

„Zabij! Zabij!“ zvolal George. Silnýma krátkýma rukama zamával nad hlavou a zamířil k Pánovi. Po chvilkovém váhání se zbytek davu vrhl dopředu za ním.

Dart zůstal bez hnutí jen pár vteřin. Výstřel ho neochromil: octl se jen na moment v nevýhodě; na chvilku mu selhaly nervy. Místo aby zůstal pevně stát, rozběhl se k náklaďáku. Domorodci vyrazili za ním, toužili po krvi.

Dart doběhl k nákladáku těsně před svými pronásledovateli a neohrabaně se vydrápal za volant. Když se George vrhl po dveřích, nastartoval. Jeden z Opolidí přistál neobyčejně obratně na ložné ploše a přeskočil na střechu kabiny. Náklaďák poskočil dopředu, trhnutí shodilo vetřelce zpátky na ložnou plochu, ale ten se okamžitě vzpamatoval.

Auto opět poskočilo a zastavilo se. Umělé údy pravděpodobně dělaly Dartovi na těsném sedadle řidiče potíže. Pár dalších domorodců rychle vyskočilo na korbu, zdálo se, že se přes náklaďák přeženou jako lavina. S křikem jsem se k nim rozběhl – nechtěl jsem se dočkat toho, že uvidím,

jak Darta rvou na kusy.

Alespoň jsem si myslel, že to tak dopadne. Ale Dart si uměl poradit sám. V okně kabiny se objevila hlaveň. Zahlédl jsem záblesk výstřelu. Dav uskočil zpátky a náklaďák se rázem rozjel a po cestě, po které přijel, poskakoval rychle pryč. Přikrčený Opočlověk na střeše kabiny chtěl skočit na kapotu - ale vtom ho srazila dlouhá větev a v přemetech se odkutálel do prachu.

Dartův výstřel zasáhl George. Pod levým podpažím mu začala z hrudi proudit krev. Stiskl ránu, zašklebil se, celý se zamazal a s řevem a vytím začal běhat sem a tam mezi davem a zvyšovat všeobecný zmatek. Byl na něj úděsný pohled. Celá paseka štěkala a ječela, všichni zuřivě pobíhali kolem dokola a poskakovali po hrobech.

Prudce jsem vyrazil za náklaďákem, ale padající Opočlověk mi vletěl do cesty. Dart nečekal, přidal plyn a divoce se řítil po rozbité cestě dolů.

Otočil jsem se, abych si hledal úkryt, když ke mně doběhl Bernie. Vypadal stejně zdivočele jako ostatní a já nejdřív uvažoval, jestli na mě taky nechce zaútočit. Teprve pak jsem pochopil smysl jeho šílených gest a otočil jsem se. Ani ne tucet kroků ode mě stál Lišák a mířil mi puškou na hlavu. Nebylo pochyb, odkud ji vzal. Přikrčil jsem se, sebral hrst kamení a mrštil ji po něm v okamžiku, kdy zbraň vystřelila. Chvíli jsem se domníval, že mě zasáhl, hlava mi brněla. Mířil už bezesporu přesněji, ale netrefil se. O zem mnou mrštil jen šok. Taky Lišák upadl, a protože křičel, zřejmě jsem ho trefil.

Bernie vedle mě něco ječel – ústa se mu pohybovala, ale já ho neslyšel. Když jsem se zvedl, popadl mě za ruku. Zamířili jsme mezi keře. Podíval jsem se dozadu a uviděl, že několik ostrovanů, mezi nimi Sviňucha, už běží naším směrem. To mi stačilo. Dral jsem se hustými keři za Berniem.

V prvním zděšení jsem se domníval, že se prodíráme houštím jen tak naslepo. Avšak když jsem vzal rozum do hrsti, uvědomil jsem si, že mě Bernie vede po cestě, která se vine vzhůru a vyhýbá se nejhlubším houštinám. Posedlý strachem o život hnal jsem se za ním.

Zoufalé úsilí držet s Berniem cestou do kopce krok způsobilo, když už nic jiného, že mi přestalo zvonit v uších.

Dral jsem se dopředu jako štvané zvíře, v hlavě prázdno. Když se Bernie z ničeho nic zastavil, vrazil jsem do něj a chytil se ho.

„Ty dobrej kluk, dobrej chlap," řekl. Ukázal prsty znetvořené ruky před sebe.

Stáli jsme na vrcholu ostrohu. Pod námi byl strmý skalnatý svah porostlý křovím, táhl se až dolů k útesům nad modrými vodami Tichého oceánu. Jeho věčně se vlnící hladina vypadala z té výšky skoro nehybná.

Bernie mi poklepal na rameno. „Dobrej kluk, ty ne zpátky do vody. Za mnou, za mnou, jeden čas, malej kousek cesty, hrdino - všecko dobrý a žádný blbosti, jasný?"

„Bernie, já dolů neslezu, ani abych si zachránil život.“

Už se škrabal ze skály a přidržoval se přitom trávy a keřů. Podíval se nahoru a s vyplazeným jazykem se na mě usmál.

Natáhl jsem krk a pozoroval ho, jak klouže na skalní římsu o tři metry níž. Prstem si mě přivolával. Stál jsem bez hnutí a bál se. Nakonec za mě rozhodl nezřetelný hluk v mlází za mými zády. Přilepil jsem se ke skále, jak jen to šlo, a začal se spouštět od jednoho záchytného místa ke druhému, dokud jsem nestál vedle Bernieho. Okamžitě se dal znovu do pohybu a já vykročil za ním. Stezka byla zcela zřetelná, a pokud se člověk nepodíval dolů na špičaté útesy přímo pod ním, i dobře schůdná. Všude bylo plno kulatých suchých bobků, které tu nechali divocí králíci či zajíci.

Hnali jsme se dál. Čekala nás ještě dvě obtížná místa, kde si člověk nesměl všímat proláklin pod nohama, ale pak jsme dorazili k sukovitému stromu, uchycenému kořeny ve srázné stěně. Bernie se na něj vyškrábal, vytáhl mě mezi větve a po nich jsme se dostali nahoru na vrchol srázu.

Bernie padl do trávy a opatrně se plížil pryč od kraje srázu. Překročili jsme úzké koryto, v němž běžela jen teninká stružka vody, a já si uvědomil, jakou mám žízeň. Mezi řídkými stromy pořád prosvítal oceán. Jako tečka se v moři pod námi objevila skála korunovaná palmami. Poznal jsem Tulení skálu. Byli jsme na nejvyšším bodu ostrova doktora Moreaua.

Bernie zpomalil a s varovným gestem ukázal před sebe.

Stáli jsme před zátarasem z trnitého křoví, propleteného ostnatými liánami.

Postavil jsem se vedle něj a podíval se, kam ukazoval. Za zátarasem byl prostor s nízkými skromnými domky v pozadí.

„Čtyři oudy dlouhý, Warren - jeho dům tam,“ řekl Bernie, „Warren, jít vidět Warren, ne střílet, oukej?“

Když jsem se na něj podíval, sklopil oči. „Dobrá,“ řekl jsem. „Jít vidět Warren.“

8.
Nezávislé hledisko

Vysoko, vysoko nad našimi hlavami křižovaly bezpilotní B989 oblohu a sotva postřehnutelný hluk jejich motorů se nesl až k nám. Byl jeden z těch nádherných dnů v Tichomoří, které vyvolávají dojem, že budou trvat věčně. Na obloze kralovalo šťavnaté slunce a mezi stromy se prohánět lehounký vánek. Pozadí tvořilo brumlání oceánu. Čas od času přeplachtil nad vrcholky stromů náhodný buřňák a snesl se dolů.

Kolem domků, k nimž jsme se s Berniem blížili, panovalo naprosté ticho. Nic se nehýbalo. Bedlivě jsem se rozhlížel na všechny strany, nebylo vůbec jisté, jak nás tu přijmou. Pronikli jsme trnitým zátarasem, aniž jsme zaregistrovali něco podezřelého. A i když se Bernie ubíral k domkům zcela důvěřivě, nervy jsem měl napjaté k prasknutí. Jaká hrozba se tady objeví? Na jeden den už bylo střílení až dost.

Přízemní domky ve mně mnoho důvěry nebudily. Všechny byly stejně velké a stejně zanedbané; jeden z nich, obrostlý popínavými rostlinami, vypadal docela opuštěně. Skla v oknech byla tu a tam vytlučena. Na střechách dvou nejzachovalejších se neuspořádaně kupily antény a sluneční kolektory. Komplexu dominovala třípatrová ocelová konstrukce, tenhle typ jsem už leckde viděl. Zprostředkovávala přenos elektrické energie i rádiových vln. Navíc byla součástí celosvětového navigačního systému řízeného družicemi, který nahradil svého předchůdce reprezentovaného sloupy rezavějícími v křoví nedaleko. Tak odtud pochází energie, bez níž se Mortimer Dart neobejde.

Před otevřenými dveřmi domku, který vypadal jako hlavní, jsem se zastavil.

„Je tam někdo?“ zvolal jsem.

Ticho a temný zvuk Pacifiku. Zavolal jsem znovu.

Za rohem vedlejšího domku se objevil vyhublý muž s bílými vlasy. V ruce držel staromódní francouzák. Zastavil se a ze vzdálenosti několika metru si nás prohlížel. Byl do půl těla nahý a měl normální lidské tělo.

„Ahoj, Bernie. Netvrď mi, že to, co vedeš s sebou, pochází z Dartovy laboratoře.“

„Jmenuju se Calvert Madle Roberts,“ řekl jsem. „Jsem Američan.“

„Hele, tady jste dost daleko od těch svejch hvězd a pruhů, kamaráde.“

Přikročil ke mně, a aniž mi podal ruku, řekl: „Jmenuju se Jed Warren. Nemám ani národnost ani povolání.“

Nic jsem na to neříkal: Měl parádní středozápadní přízvuk.

Bernie mu dlouze a zmateně vyprávěl, jak a kudy jsme k němu dorazili. Jed Warren ho vyslechl, aniž dal najevo netrpělivost nebo zájem. Nakonec řekl: „Teda vypadáte, že jste se probíjeli zatraceně nepřátelským územím. A řek bych, že, když už jste tady, bylo by lepší, kdybyste šli dál a oba se umyli. Jen doufám, že s sebou nenesete nějaký nepříjemnosti.“ Zamyšleně přejel pohledem mýtinu, ale pořád zůstával klidný.

Šel jsem za ním. Bernie si netroufal dál než na schody. Svlékl jsem si kombinézu a opláchl si pod studenou sprchou ve Warrenově koupelně paže a obličej, které utrpěly tisíce šrámů. Stál jsem pod ní s hlavou vzhůru a otevřenými ústy a nechával do vyprahlých úst proudit vodu. Po několika minutách jsem se rozhodně cítil víc člověkem než předtím. Když jsem vyšel ven, potěšilo mě, že Warren donesl Berniemu mísu s vodou, do níž se muž-pes začal namáčet.

Warren na sobě měl staré kalhoty a tenisky. Horní půlku těla měl opálenou do tmavě hněda. Byl tak hubený, že na něm bylo vidět žebra jako mříže. Na prsou měl řídký bílý porost, hodící se k jeho neupraveným vousům. Dlouhé vlasy si česal dozadu a spínal pruhem látky za krkem. Bylo mu asi tak šedesát.

„Mám dojem, že tohle není zrovna společenská návštěva,“ řekl potom.

„Ne. Jak už Bernie říkal, měli jsme štěstí, že jsme zachránili holé životy. Lišákovi se podařilo vylovit Hansovu pušku z laguny.“

„S Lišákem jsou pořád nějaký potíže. Je to úplně jinej typ než Bernie. A Dart střelil George?“

„Myslím, že to byl čistý průstřel. Jenže George je teď, co je jeho kámoš po smrti, v těžké pozici.“

„Vzhledem k tomu, že nejsem zrovna společenskej tvor, rád slyším, že tohle není zdvořilostní náyštěva, pane Robertsi. Předpokládám, že teď, když jste si odpočinuli, vyrazíte rovnou k Dartový rezidenci.“

„Můžu odtud poslat zprávu štábu SVAVS do San Diega?“

„Odtud nemůžete nic, leda odejít. Zdejší vymoženosti jsou poněkud skromný, jak jste si jistě všimnul sám.“

„Pane Warrene, vy se zrovna nesnažíte, aby se tu člověk cítil jako doma.“

„Střílel jsem snad po vás? Mám spoustu práce, když vás to zajímá, a rád bych ji měl z krku. Tak proč se sakra s Berniem neseberete, neslezete rovnou dolů a nekouknete se, jak se daří Mortimeru Dartovi?“

„Co že se o Darta tolik bojíte? Měl jsem dojem, že vy dva spolu zrovna nevycházíte.“

„Jeden se vyhýbáme druhýmu, nic víc.“ Stál bez hnutí a čekal, až se zvedneme.

„My jít. Dobrej kluk, ano. Ne, žádný blbosti,“ řekl Bernie a vrhl po mně pohled plný obav.“

„Nepřišel jsem se nechat odtud vyhodit, pane Warrene. Utíkám a hledám úkryt. Měl byste vědět, že po mně pátrá záchranná výprava, i když se mi ještě nepodařilo spojit se s nimi. Budou tu nejdéle během osmačtyřiceti hodin. Potom podám patřičným místům úplnou zprávu, co jsem na tomto ostrově viděl.“

Plivl na zem. „Patřičný místa… Sakra, jestli zrovna tohle není jedna z těch frází, před jakejma jsem utek. Když to slyším, otvírá se mi kudla v kapse. Patřičný úřady, už mi cuká v levý noze...“

„Jak si jistě dovede představit, pane Warrene, každý z ostrovanů je živým svědectvím zvěrstev, která se zde dělají. Je vám také jasné, že ostrov bude vyčištěn. Bylo by lepší, kdybyste všechno domyslel do konce a uvědomil si, jaké následky by to pro vás mělo, kdybyste byl do celé té záležitosti nějak zapletený.“

„Warren si dal ruku, v níž pořád svíral francouzák, v bok a podíval se mi do očí. „Proč hned tak, zhurta, hošane? Protože jsem vám hned nepodstrčil pod nohy červenej kobereček? Řek bych, že jste na to zvyklej a já o vás právě proto nestojím. Jenže stejně by mě moc zajímalo, kdo jsou podle vás ty patřičný místa, co budou tak překvapený, až se dozvědí, co se děje na ostrově doktora Moreaua?“

„Jste Američan, Warrene. Ze středozápadu. Tak tedy americká vláda bude překvapená, co tu zjistí. A to nemluvím .o armádě a spojencích. Až se o tom, co se tu děje, dozvědí sdělovací prostředky, vytroubí všecko - a taky vaši roli, jestli nějakou máte - po celé civilizované zeměkouli.“

Neočekávaně se otočil a strefil Bernieho dobře mířeným úderem do kyčle. „Vodpal, Bernie! Jdi domů k Pánovi!“

Bernie bolestivě zakňučel a odběhl. Po pár metrech se zastavil a podíval se zpátky. Zavolal jsem na něj. Ale Warren rukou naznačil, že po něm hází kámen, a Bernie zmizel v křoví.

Warren se ke mně znovu otočil. „Tak teď si popovídáme, hošane.“

„Jmenuju se Roberts a ne Hošan, pane Warrene.“

„Teď, když je ta potvora pryč, si můžem shrnout to vaše žvanění. Ze všeho nejdřív se rozhlídnem po mým rajónu. Možná že vám něco dojde, možná že ne.“

Nehodlal jsem dát najevo, jak se mnou lomcuje vztek. Místo toho jsem se s ním vydal kolem domků a doufal, že se tak dozvím víc, než mi on hodlá prozradit.

Byla to krátká procházka, jednou dokola. Vzadu za domky bylo cosi jako

smetiště zaplněné starými sudy od nafty, s hromadami kovového odpadu a prázdnými bednami se znaky amerického námořnictva. Warren zcela jistě považoval sám sebe za umělce, protože na zadní stěně jednoho z domků se skvěla hrubá freska a další velké obrazy, vyvedené na dřevěných deskách, se, sušily o kus dál na slunci. Vedle stály vysoké abstraktní kompozice vytvořené z kovového odpadu. Jedna z nich, ještě nedokončená, byla hned u zadních dveří. O něco dál, v bazénu zakrytém skleněnou deskou, se zatřpytily ryby. Prošli jsme kolem nosného sloupu energetické konstrukce a vrátili se před domek.

„Jak vidíte, pane Robertsi, je tady kolem dokola spousta všelijakých krámů dodávaných přímo americkou armádou. Každý dva měsíce tu přistane jaderná ponorka s čerstvou várkou. Co myslíte, kdo postavil tuhle energetickou jednotku? Dart a já, jen tak holýma rukama?“ Zasmál se. „Odkud myslíte, že Dart bere peníze na svoje výzkumy? Ode mě ne, na to vemte jed. Pocházej z hlubokých kapes americký armády.“

V lidském mozku dochází k podivným kotrmelcům. Jen Warren spustil - ne, těsně předtím, zjevila se mému vědomí plná pravda. V hloubi duše jsem to věděl už nějakou chvilku. Nebylo možné uvěřit, že by o tomhle ostrovu nikdo nevěděl a nedohlížel na to, co se tu děje. To já sám jsem si něco namlouval, protože to bylo lepší než uvěřit, že Dartovy rouhačské experimenty podporuje jakýkoli národ, natož Spojené státy.

„Proč by měla vláda Darta podporovat?“ Mluvilo se mi těžce.

Warren se zasmál. „Nenechal vás do těch svejch laboratoří ani nakouknout, protože byste se takhle neptal. Já vám to nepovím. Ale něco vám ještě řeknu - jestli máte v úmyslu prozradit cokoli z toho, co se děje na tomdle ostrově, novinářům, tak jste to vy, kdo se dostane do maléru, až tu přistane ponorka! Jediný slovo a dostanete se za mříže, nadosmrti. Bude lepší si přiznat, že, porucha byla na vaší obrazovce, příteli. Čím dřív, tím líp, protože ponorka tu má bejt za pár dní!“

Odkašlal jsem si a na vteřinu na dvě jsem se rozhlédl po okolí. Warren nehnutě stál a díval se na mě.

„Pane Warrene, musím vám říct, že to, co jste mi řekl, mě dost zděsilo. Vy mi tvrdíte, že všecko, co se na tomhle ostrově děje, je schvalováno - nebo podporováno - některým vládním úřadem?“

„Právě to se vám snažím vysvětlit.“ Položil francouzák na schod, aby si mě mohl pohodlněji prohlížet. „Víte přece, že je válka. A to, co se tu dělá, je svrchovaně důležitej válečnej výzkum.“

„Pane Warrene, vypadáte jako dost slušný člověk – copak si myslíte, že válka může omluvit takovou krutost a ničemnost, s jakou se zachází se zdejšími tvory? Copak právě my bychom neměli bojovat proti takovému ďábelskému mrzačení ducha i těla!? Nebo jste se tady snad všichni zbláznili?“

Abych ospravedlnil sám sebe, musím přiznat, že i mně ta slova připadala

prázdná a nafouklá, a to dokonce i v okamžiku, kdy jsem se ještě nevzpamatoval z prvního šoku. Dostalo se mi důvěry sloužit své zemi v postavení, v němž jsem velmi dobře věděl, kolik různých projektů daňoví poplatníci podporují a kolik z nich se před nimi musí tajit, protože jsou ve své podstatě odporné. V malém se tyhle věci děly i v úřadě, který jsem řídil já. Pořád zbývalo dost tajných projektů; z nichž jsem znal jen označení. A to nejenom za války, ale i v míru. Byl jsem jedním z mála lidí, kteří věděli o strašných zbraních skladovaných na Měsíci, z nichž některé měly být zasazeny v Tichomoří. Jenomže jedno zlo ještě nikdy nevymýtilo druhé.

Warren měl oči sklopené.

„Tak honem, pane Warrene, řekněte mi, líbí se vám vaše role v tomhle organizovaném mučení? Můžete si spočítat, že já jsem v zapeklité situaci. Nemyslíte si, že ta vaše je ještě o něco ošklivější?“

„Rozzlobeně se napřímil a vypnul svou hruď.

„Koukejte, já v tomhle nejedu, tak si svý nápady strčte, kam chcete. Nevíte, co jsem zač, o nic líp, než já vím, co jste zač vy. Neznáme se a lidi, kteří se neznaj, nemaj právo strkat nos do...“

„Mluvte k věci. Co tu děláte? Jestli to, co říkáte, je pravda, tak jste na zdejší výplatní pásce taky.“

„Koukněte, milej pane, já nikdy velký city k žádný společnosti nechoval, to v žádným případě. Narodil jsem se ve velkým městě, a jen co jsem doved přečíst firmy na barákách, upaloval jsem z něj, jak rychle jsem uměl. Zdrhnul jsem jako tenkrát spousta z nás. Hipík. Na rozdíl ode mě se většina mejch kámošů oženila nebo začala makat nebo něco na ten způsob. Zase se zapojili. Já se nevrátil, já ne. Dostali mě, až když začala válka a přišly odvody. Věděli, co jsem zač a že jsem asociál. Proto mě námořnictvo poslalo sem, abych pracoval pro Darta. Pohádal jsem se s ním hned první tejden, kdy mě vysadili na tenhle ostrov, a od tý doby tady taky žiju sám. Tvrdit, že mám něco společnýho s tím, co se děje dole, nemůžete, i kdybyste chtěl. Nebo snad jo?“

„Staráte se, aby měl dost energie, a jste tu na výplatní pásce. Vezete se v tom, ať chcete nebo ne.“

Otřel si rukou ústa. „Tohle jste mi neměl říkat. Nenávidím, co se tu děje, stejně jako vy. Jenom jsem na rozdíl od vás viděl, jak se životy vytloukaj z těla leckde jinde. Od tý doby; co jsem byl schopnej dívat se a vidět... Bude lepší, když půjdem dovnitř. Potřebuju se napít. Možná že byste si taky dal panáka.“

„Dík. To by šlo. Stačí mi ovocný džus.“

„Budete si muset dát to, co tu mám, pane Robertsi.“

Vešli jsme dovnitř. Obýval jedinou místnost, zaplněnou vším možným, ale upravenou. Žil tu, spal i vařil. Ze staré lednice přinesl dvě plechovky piva. Otevřeli jsme je, pozdvihli k přípitku a napili se. Neřekl jsem mu, kdy

naposledy jsem pil pivo. Chutnalo báječně.

„Souhlasím s vámi, že lidský život stojí v mnoha ohledech odjakživa za starou bačkoru. Občas se zdá, že ty nejslibnější úspěchy vědy přinášejí pouze další problémy - asi jako když nás snížení kojenecké úmrtnosti postavilo před problém přelidnění. Ale vy jste se tady zapletl do experimentů, které od samého počátku neslibovaly nic dobrého. Jak hodláte obhájit tohle?“

„Copak vám to neříkám pořád dokola? Já nic neobhajuju, já jsem proti. Ale co zmůže jeden chlap, když je docela sám?“

„Nedovedu si představit, že by někdy někdo zaslechl Krista, jak říká něco takového.“

„Jenže já nejsem Kristus, milej pane. Takže jeho vynechte. Dělám, co je v mejch silách, a to je dost. Vyhýbám se válce a nikoho nezabíjím. A podle mě, jestli vás můj názor zajímá, se svět zbláznil.“

„Můžete přerušit Dartovi dodávku proudu.“

„A vypraví se sem nahoru s Bestiema, zabijou mě a během tejdne zase bude mít energie, kolik potřebuje. Dopijte to a raději odsud vypadněte. Je mi líto, že nejsem pohostinnější, ale necejtím se s váma zrovna nejlíp.“

„Za to nemůžu já, ale vaše svědomí.“

„Tak to teda prr. Můžete za to vy, těma svejma kecama. Když jsem tu sám, je mi docela fajn.“

Znovu se mezi námi rozprostřelo ticho. Cítil jsem, jak je rozmrzelý. Ruka, v níž jsem držel plechovku s pivem, se mi třásla. V hlavě se mi honily neveselé myšlenky. Připadal jsem si jako nakažený, jako bych prožil na ostrově doktora Moreaua celý život a jako by mi všechno, o co jsem se s vypětím svých sil snažil, někdo mařil. Jako kdybych nebyl nic víc než jeden z domorodců, z Bestií. Až se vrátím do takzvané civilizace, měl bych rezignovat na své misto ve vládě a žít někde v ústraní. Jestli se ovšem vrátím...

„Pane Warrene, říkáte, že ponorka se zásobami přistává každé dva měsíce. Řekněte mi něco bližšího.“

„Už jsem vám řekl, že sem jezdí pravidelně. Přistane, nechá tu zásoby a všecko, co Dart objednal. Přiveze poštu. Měla by se objevit tak za čtyři, pět dní.“

„Dart ujel a nechal mě na pospas osudu. Nemůže vědět, jestli jsem mrtvý nebo živý. Máte tu vysílačku?“

„Nemám. Nemám dokonce ani rádio. Všecky tyhle udělátka jsou dole pod kopcem.“

„Pak tedy chci, abyste mě tu nechal, dokud nedorazí ponorka. Nebudu vám nijak překážet. Jestli vám to vyhovuje víc, nebudu ani mluvit. Nechte mě jenom v bezpečí přečkat; než přijedou. Dart si bude myslet, že mě do-

morodci zabili, a nebude mě hledat.“

„Ty vaše kecy se s největší pravděpodobností nebudou líbit ani nikomu na palubě ponorky. Řeknou vám to samý, co já. Že je válka.“

„Pane Warrene,na čí straně vlastně stojíte? Na Dartově ne, ale ani na mojí.“

Než odpověděl, otřel si rty hřbetem ruky.

„Do háje, pane, Robertsi, já přece stojím na svý vlastní straně. Dart si nedá pokoj, dokud nezjistí, co se s váma stalo.

Všecko, o co stojím, je klidnej život – jeden se tu o něj musí zatraceně snažit. Jste prostě poslední z dlouhý řady lidí, co se mě tu pletou do cesty a chtěj mě postrkovat jinam, než chci já. Jenže já nechci nikam, takže tím to končí.“

„Máte strach, co by se vám mohlo stát?“

„Tak vy těch jedovatejch keců nenecháte a nenecháte! Nemám strach. Prostě se jen starám sám o sebe, to je všecko. Věřím v přírodu a v hezký věci a moji lidský bližní se mi do toho jaksi nevejdou. A kromě toho - dovolte, abych vám řek, že je tu důvod mít strach, pokud pro to máte vlohy. Až odtud půjdete, vezmu vás zadem a uvidíte věci, ze kterejch se vám zježej vlasy!“

V jeho řeči zazněl nějaký nový, znepokojivý tón, i když byl stejně nevrlý. Šel jsem za ním kolem nedokončené sochy a podél konstrukce energetické antény. Po cestě sebral kovovou tyč, a když to dělal, rozhlédl se kolem sebe.

„Jeden nikdy neví,“ poznamenal přitom.

„Domorodci nezaútočí, pokud je něco nevyprovokuje,“ řekl jsem.“

Neodpověděl.

Pěšinka se zúžila a lehce stoupala. Octli jsme se v bambusovém hájku, jehož listy ševelily v slabém vánku. Prošli jsme lesíkem a před námi se rozevřel úžasný pohled.

Warren mě přivedl na nejvýchodnější vrcholek Moreauova ostrova. Stáli jsme nad skalní stěnou a shlíželi na nepřerušovanou plochu oceánu, kruhový obzor a obrovský chrám nebe. Skoro u našich nohou jsem zahlédl malý chomáček Tuleního ostrova. Prastarý zvuk moře, bušícího do skal, nám těžkopádně bubnoval do uší.

Odpoledne končilo a slunce se schylovalo k západu. Zaplavovalo svými paprsky prázdný svět a osvětlovalo plachty lodi daleko na moři. Srdce mi přitom pohledu poskočilo. Plavidlo připomínalo starou plachetní loď, ale pohled byl zřejmě zkreslen prázdným oceánem. Loď byla hodně daleko. Byla skoro míli dlouhá, její trup byl z předpjatého plastu a plachty z kovové fólie. Lanoví plachet ovládaly počítače, které čas od času kontrolovala posádka dvou odborářů.

Už před řadou let jsem se na jedné z těchto krásných obchodních lodí plavil. Rodina mé třetí ženy vlastnila lodní linku a cesta byla součástí líbánek. Manželství se už dávno rozpadlo a patřilo minulosti, stejně jako většina mých vztahů."

Náhle jsem vycítil ve Warrenovi napětí a obrátil jsem se k němu. Upřeně na mě zíral.

Olízl si rty. „Jen tak mimochodem, nemáte tu pocit, jako by vás něco nutilo skočit dolů?" ptal se.

„Nutí mě to tu jen vzpomínat, ale ne skákat."

Pokrčil rameny a podíval se stranou.

„Asi tak před měsícem jeden z Dartovejch pokusnejch tvorů zdrhnul a zamířil nahoru tak jako vy," řekl Warren. „Dart, Hans, George a pár dalších ho s puškama a sítěma honilo. Já se schoval do křoví."

„Co se s ním stalo?"

„Hnal se rovnou sem, a tady se zastavil - protože dál už nikam nemohl. Byl to kříženec člověka a opice. Pronásledovatelé ho obklopili a víte, co udělal? Raději, než by se nechal chytit, skočil ze skály dolů do moře. Když dojdete až na ten výstupek vpředu, uvidíte, že útes je tak strmej, že by se odtud dalo bezpečně doskočit až do vody. Chtělo by to jen trošku štěstí. Ale koukněte se sám."

Opatrně jsem došel na úzký výstupek a měl znovu pocit obav i okouzlení z výšek, jehož jsem se nikdy nezbavil, dokonce ani potom, co jsem začal létat do vesmíru. Skála tu trčela do vzduchu, a jak Warren řekl, bylo by možné odrazit se a dopadnout daleko od útesu do hluboké vody. Ale byl by to pád dlouhý sto metrů a já bych ho nerad zkoušel.

„Co se stalo s tím tvorem, který skočil?"

„Utopil se. Abych řekl pravdu, neměl ruce."

Přihrbeně se ke mně blížil. Byl připravený udeřit. Když se naše oči střetly, na okamžik se zarazil.

„Warrene..." řekl jsem zády k propasti.

Skočil po mně.

To, že se zarazil, ho připravilo o skvělou příležitost zbavit se mě. Instinktivně jsem našel nejstabilnější postoj a byl jsem těžší než on.

Úder železnou tyčí byl tvrdý, ale podařilo se mi ho zachytit levým ramenem. Současně jsem napřáhl pravou ruku a chytil ho pod krkem. Pokusil se podrazit mi levou nohu. Přitáhl jsem si ho blíž k sobě a pevně sevřel. Pustil tyč a začal mě pěstí bušit do žaludku. Pravou rukou jsem mu stiskl hlavu a vrazil prsty levačky do očního důlku pravého oka. Zařval, kopal kolem sebe, až se mi náhodně strefil pod koleno. Noha mi podklesla a oba jsme padli na zem.

„Ležel jsem na skalisku, hlavu nad mořem. Warren na mě padl celou vahou, ale držel jsem ho oběma rukama za krk a pravou nohu jsem měl obtočenou kolem jeho.

„Slez ze mě, hajzle, dřív než oba sletíme dolů!“

Stiskl jsem mu ještě jednou pro jistotu krk a odstrčil ho ze sebe. Lapal po dechu, kecl si do trávy a střídavě si ohmatával oko a třel krk. Když jsem se postavil, zahlédl jsem za sebou železnou tyč, kterou na mě zaútočil. Zapadla mezi kameny. Sebral jsem ji a mrštil daleko do moře. Ještě. než v přemetech dopadla do vody, obrátil jsem se k Warrenovi.

„Vstaňte!“ řekl jsem.

„Neházejte mě tam, pane! Já vám nechtěl ublížit, fakt!

Musel jsem se nějak pomátnout…“ Krčil se u mých nohou a napůl v ochranném gestu napřahoval jednu ruku před sebe.

Náhle jsem si uvědomil, že se celý třesu.

„Vstaňte,“ řekl jsem. „Nic vám neudělám.“

Pomalu se. postavil a celou dobu ze mě nespouštěl oči. Pozorovali jsme se jako pár nepřátelských koček. Všiml jsem si, že i on se třese. Obličej měl mrtvolně bledý. Zpátky jsme šli beze slova.

Před domem se zastavil a položil ruku na zárubeň dveří. Podíval se mi do obličeje a ústa se mu konečně pohnula.

„Doopravdy jste se mě nerozhodl oddělat po tom, co jsem vám provedl?“

„Chci jen jedno: zůstat tady. To už jsem vám řekl. Nebudu si vás všímat a vy si nebudete všímat mě. Počkám, než dorazí ponorka, a nalodím se.“

Sklopil oči.

„Tohle je totální válka, pane Robertsi. Nikdo z posádky nebude zřejmě věnovat pozornost vašim řečem. Při veškerý úctě k vaší velkodušnosti vám musím říct, že jste stejně šílenej jako všichni ostatní.“

9.
Noční radovánky

Noc byla klidná. Vítr ustal a nad ostrovem doktora Moreaua zářil měsíc téměř v úplňku. Spal jsem na pryčně v jednom z přístavků k Warrenově domku a mučily mě zlé sny.

Prodíral jsem se bambusovým houštím a v šeru jsem narazil na tvora, jenž byl křížencem člověka a medvěda i hyeny. Chvíli mi trvalo, než jsem ho poznal. Byl to George. Z rány na hlavě mu stékala po obličeji krev. Vyrvaná kůže mu v hustých kudrnatých vlasech zanechala ošklivou díru. Potůčky krve lemovaly zapadlé oči a stékaly v rýhách kolem nosu a úst dolů.

Nedokázal jsem se ani hnout. V tu chvíli George vyskočil a vrhl se na mě. Probudil mě vlastní výkřik děsu. Srdce mi bušilo tak. že jsem raději slezl z nepohodlné pryčny a začal se procházet po místnůstce.

Potom jsem sundal závoru na dveřích a opatrně vykoukl ven. V domku bylo příliš horko - klimatizace přestala už dávno fungovat. Opřel jsem se o cihlovou zeď a zhluboka se nadechl.

Nalevo ode mě se mezi stromy třpytil oceán. Nocí se jasně nesl jeho ospalý hřmot. Nad hlavou se mi pohybovala rozhodně víc než jedna družice. Některé z nich nesly jaderné zbraně, které bylo možno navést na jakýkoli cíl. Ostrov - jehož izolovanost se mohla proměnit v ubohý sen - byl součástí světové tragédie.

Kdesi zaskřehotal noční pták. Ostrov však spal. Taky celý svět čekal. Tohle časné stadium války bylo pro všechny zúčastněné jen předehrou, důležitou pro sebrání společných sil a vůle. Zvenčí se mohlo zdát. že mír trvá, avšak za scénou nepřátelské vlády získávaly strategické pozice a spojence, mobilizovaly a hledaly diplomatická opodstatnění svých činů, která z nich měla sundat břímě odpovědnosti, až bouře propukne. Docházelo jen k potyčkám místního významu a ani mrtvých nebylo tolik, ke slovu přišly jen taktické jaderné zbraně. Ale nikdo nepochyboval, že se do pohybu dala až dosud nepředstavitelná mašinérie. Zatím ptáci ještě zpívali. Ale hodiny, odbíjející konec světa, už byly nataženy.

Stál jsem a zhluboka vdechoval noční vzduch. Náhle se dveře Warrenova domku otevřely. I když ani nevrzly, koutkem oka jsem zachytil rozšiřující se stín. Hlaveň se zaleskla dřív, než se objevil Warren osobně.

„Jo, to jste vy?“ řekl. „Proč tu ksakru pochodujete kolem dokola takhle pozdě v noci? Myslil jsem, že jsme dostali návštěvu.“

„Potřeboval jsem na vzduch. Jděte zpátky.“

„Dal jste do pohybu dost háklivou záležitost, pane Robertsi. Jak už jsem vám říkal, vydají se vás hledat a já z toho budu.mít malér.“

„Čím líp vás znám, pane Warrene, tím horší mínění o vás mám. Jak sám přiznáváte, dostal jste se do téhle šlamastyky, protože se vám hnusili vaši bližní. Takže od nich těžko můžete očekávat nějaké milosrdenství.“

Vybral si právě to poslední. „Pak ale musíte bejt větší cvok než já, protože jste mě neshodil ze skály, i když jste mohl.“

„Jsem věřící a to mi občas zabraňuje páchat vraždy.“

„To vysvětluje, proč mě svými řečmi s takovou chutí ponižujete. Co jste zač, mormon, katolík nebo co? Tam, co jsem bydlel, byly s váma podobnejma pořád nějaký maléry.“ Opřel pušku o zeď, jako kdyby měl chuť si povídat. Proč ne, pomyslel jsem si, stejně to máme všichni už sečtené.

„Moji rodiče byli protestanti, ale do kostela jsme chodili jen zřídka. Ještě tak o vánocích jsme zpívali koledy. Od minulého století je křesťanský Bůh čím dál víc zdiskreditovaný, stal se pro většinu lidí synonymem hmotného prospěchu. Nemám důvod se k němu modlit.“

„Na tom, co říkáte, něco je. Naši byli pámbíčkáři a vždycky se jim to vyplatilo. Tak jaký je vaše oblíbený náboženství?“

„Nemám nějak dost trpělivosti na všechny ty východní podfuky, co měly nahradit Boha - na ty všechny guru, maharišije a swamije a jak se celá ta parta s kadidlem a kytkama jmenovala. To samé platí i o nových náboženstvích založených na vědě. Scientologii i ufolarismus považuju jen za neúčinnou náhražku. A naštěstí nevěřím, ani na Dartova Velkého pána tam nahoře.“

„Moc vám toho už nezbejvá,“ uchechtnul se.

„To ne. Pokud jde o víru, tohle století se zrovna nevyznamenalo a leckdo by kvůli tomu mohl volat hurá. Věřím v jakéhosi abstraktního Boha, který je někde hodně daleko, ne v Boha-utěšitele. Zajišťuje spíš kontinuitu života, ne pomoc. Souvisí s celým vesmírem - chci tím říct, že mi větší smysl dává myslet si, že za stvořením vesmíru stojí nějaké vědomí, než si představovat, že vyrostl do své úplnosti jen tak z ničeho, jako houba na betonu. Ale teď, když jde v mém vesmíru o všechno, dává od něj můj Bůh ruce pryč, jako by byl bezmocný a nemohl zasáhnout. Snad je víc stvořitelem než správcem.“

Warren si odfrkl. „Žvaníte, jako kdybyste byl ještě odpornější odpadlík než já. Udělal byste líp, kdybyste uctíval malýho mosaznýho Buddhu než takovýho boha.“

„To souhlasím. Až na to, že na malého mosazného Buddhu nevěřím. Ach Bože, já nevěřím - kdybys mi k tomu mohl dát sílu! Jediný kontakt, který můj Bůh s lidmi má, je jeho přítomnost ve stopových prvcích našich nejlepších úmyslů. Vždycky, když konáte dobro, vzdalujete se nejvíc sám

sobě a přibližujete se k němu. Na vás je, zda tenhle kontakt udržujete. Ne na něm.“

Warren mě poslouchal s napjatou pozorností. Chudák, pomyslel jsem si, asi ho všechno, co jsem říkal, sebralo, určitě byl někde v koutku srdce citlivka. Jenže já si s každým dalším slovem uvědomoval, jak je má víra v Boha prázdná a že už v nic nevěřím.

Jen před rokem nebo dvěma, v době, kdy ideologické bloky směřovaly ke konfliktu, dokazoval jsem, že Bůh je největším objevem lidské představivosti a jediným kladným cílem, k němuž všichni směřujeme, generaci za generací. Jako bychom se postupně vyvíjeli směrem k. božství. Dokonce někdy, když jsem svůj názor vysvětloval, byl jsem vlastní vírou a upřímnou poctivosti sám pohnutý. Navíc to vždycky vypadá dobře, když se důležitý státní hodnostář vyjadřuje k takovým hlubokomyslným záležitostem. Lidé to rádi poslouchají.

Většina z nich teď byla v uniformách nebo podzemních bunkrech.

Po chvíli těžkého ticha Warren řekl: „Do toho, jaký si kecáte nesmysly, mi vůbec nic není. Protože za prvý vím, že jste vzdělanější než já. Už z toho, jak umíte nakládat se slovíčkama. Ale pokud jde o mě, já si myslím, že lidstvo někde šláplo vedle a nakonec si to všecko moc zašmodrchalo. Souhlasím s Biblí, když tvrdí, že velký města jsou plný hříchu - s tím teda souhlasím. Jasně, v Bibli je plno věcí, který maj smysl, třeba Oko za oko, zub za zub. Ale jediný chvíle, kdy se kolem mě ten váš mizernej Bůh mihne, jsou, když se koukám na tu krásnou přírodu.“

Ukázal na tichou scenérii kolem, koupající se v.měsíčním světle a majestátním klidu.

Už když jsme mluvili, jsem si všiml tichých zvuků v křoví, neznatelného pohybu. Teď, když se Warrenoya ruka v neurčitém gestu rozmáchla dopředu, připoutala mou pozornost k temné a nezřetelné skupině keřů, vyrůstající pod palmami. Cosi se tam hýbalo.

Zdálo se, že Warren něco zachytil. Napřáhl ke mně varovně ruku a vyhlížel do tmy. Potom sáhl po pušce.

V tropech žijí určité druhy nočních ptáků, kteří se shánějí po potravě v podrostu pod stromy. Jejich pohyby mohou vyvolat všechny formy nervózního strachu, zvlášť jestliže k němu má člověk i jiný důvod. Stáli jsme těsně vedle sebe, a každý sám, a naslouchali tichým zvukům. Blížilo se to ze všech stran.

Warren se ke mně otočil a potichu řekl: „Taky myslíte, že tam někdo je?“

„Dart se těžko pohybuje. Ten by přišel ve dne.

„Třeba to není Dart...“

Přes měsíc přeplouval mrak. V tom okamžiku v křoví napravo od nás zapraskalo, jako by se někdo nebo něco rozhodlo využít výhod tmy.

„Už jsou tady," řekl Warren. „Přišli si pro vás. Za to všecko můžete vy, vy jste to způsobil. Přišel jste sem nahoru kecat o Bohu a já teď kvůli vám přijdu o kejhák."

„Bude lepší, když půjdem dovnitř. Možná že.vypadnou, až se rozedni."

Neposlouchal, co říkám. Místo toho se rozběhl doprostřed paseky, zdvihl pušku a dvakrát vystřelil. Byl to ohlušující zvuk. Dávno po tom, co vlastní výstřely dozněly, hřměla nad nekonečnou plochou Tjchého oceánu jejich ozvěna. A zatímco se vzdalovala směrem k věčnosti, mnohem určitější zvuky prozrazovaly, že nějaký velký tvor se bezhlavě žene křovím.

Warren stál na místě. Hlaveň pušky sklonil k zemi.

„Bůhví, kdo to byl," zavolal jsem. „Každopádně je pryč."

„Ale rozhodně nebyl sám," odpověděl Warren nepříjemně.

Ještě nedomluvil, když z džungle přiletěl jiný výstřel. Poznal jsem hluchý zvuk Maastrichtovy pušky. Že by Lišák? Vzápětí vyrazily z křoví na planinu těžko rozeznatelné siluety a ze všech stran se hnaly k Warrenovi. Křikl jsem na něj. Zvedl pušku a po jedné z přibíhajících postav vystřelil. Padla k zemi, avšak Warren zmizel pod hordou ostatních.

Kdysi jsem někde v Rakousku viděl obraz, symbolizující podstatu věrolomnosti, páchané na sobě samotném. Dva vrahouni v loveckých šatech lákali jakéhosi mladíka do temného pralesa. Dokonce i z mdlého mladíkova úsměvu bylo zřejmé, že ví, že se nikdy nevrátí. Ale ti dva vrazi ho zmátli tak dokonale, že s nimi hodlal jít dobrovolně; jako by nedokázal přiznat sám sobě blížící se smrt. Zrazoval sám sebe, jako oni zrazovali jeho.

Když jsem se hnal do domku, měl jsem stejný pocit. Zrazoval jsem sebe sama a věděl, že by bylo vznešenější vrhnout se doprostřed mýtiny a zemřít při pokusu o Warrenovo osvobození. Avšak pud sebezáchovy mě hnal dovnitř a zabouchl za mnou dveře.

Oknem jsem pozoroval, co se děje s Warrenem. Zaútočilo jich na něj nejméně deset. Měl jsem dojem, že jsem mezi nimi poznal oba hbité Opolidi Alfu a Betu a groteskní figuru šedého Koňhrocha. Trochu stranou od rvoucí se skupiny stál Lišák. Choval se jako člověk a tuhle podobnost ještě podtrhovala samozřejmost, s níž už držel pušku.

Warrenovi se nějakým zázrakem podařilo vyrvat se jim a rozběhl se ke křoví. Potom zakličkoval, jako by si náhle uvědomil, co dělá, a zamířil zpátky k domkům, přímo ke mně.

Jeden z nestvůrně obřích ostrovanů, který zatím nerozhodně postával stranou ve stínu, takže jsem na něj neviděl, se mi vřítil do. zorného pole a skočil po prchající postavě. Warren ho zahlédl, zdvihl ruce, pokusil se uhnout a pak se srazili.

Útočící tvor měl hlavu skloněnou a napřaženou dopředu. Narazil jí do Warrena v okamžiku, kdy ten doběhl k vedlejšímu domku. Tvor se vůbec nepokusil se zastavit nebo dokonce Warrena chytit, ale vrazil do něj jako

rozjetá lokomotiva a mrštil jím o zeď. Warren ze sebe yydal těžký vzdech přecházející ve smrtelný výkřik, a padl na zem. Omráčený netvor padl vedle něj. Okamžitě přiběhli další a divoce se na Warrena vrhli.

Trhali jeho tělo na kusy a rozervané šaty, údy rozhazovali kolem dokola. Lišák stál povzneseně stranou a masakru se nezúčastnil. Jen dohlížel, jak skončilo Warrenovo tělo.

Celá ta scéna z předpeklí se odehrávala v jasném svitu měsíce a já na ni strnule zíral skrz okenní sklo. Vědomí, že se té zábavy brzy nasytí a vyrazí po mně - pravděpodobně jsem byl zamýšlenou kořistí - mě přimrazilo na místo a nedovolovalo mi odtrhnout se od.hrůzné podívané. Teprve když něco, co odlétlo od trhaného těla, cinklo o okno, sotva deset centimetrů od mého obličeje, ucukl jsem a pomyslel na útěk.

V domku bylo zařízení napojené na sluneční kolektory nahoře. U jedné ze stěn bylo kovové schodiště, vedoucí na střechu a dál k velké konstrukci kolektorů. Uvnitř nebylo kde se ukrýt, zbývala jen cesta ven.

Zabarikádoval jsem dveře starými bednami a vyběhl po schodech nahoru. Moc jsem toho ve tmě pod stropem neviděl. Chvíli jsem se trápil se závorami padacích dveří, které nešly odsunout. Nakonec se mi to podařilo. Zvedl jsem dveře a rozhlédl se. Vyhlídka na střechy, temné stromy, měsíc, hvězdy a energetické konstrukce nade mnou byla o trochu povzbudivější. Viděl jsem, že noc už má namále a den se blíží - nad východní oblohou se rýsovala hradba mraků a za ní se sinavě proklubával den. Slunce už brzy udeří svými paprsky do Tichého oceánu. Vzbuzovalo to naději. Lišky dávají přednost lovu v noci.

Dveře za mnou se nedaly zamknout. Sklonil jsem se a podezíravě se kolem sebe rozhlédl. Stál jsem na malé plošince. Na střeše vedle se tyčily sluneční panely a z plošinky vedl nahoru k nosníkům konstrukce žebřík. Dokud si mě nevšimnou, byl jsem tu v bezpečí. Jediné, co jsem mohl dělat; bylo přikrčit se a doufat, že ostrované odejdou sami.

Ovšem nezdálo se, že by se k tomu chystali, přestože krvavý večírek s Warrenem byl téměř u konce. Zatímco několik menších z nich pořád ještě drásalo jeho trup, slyšel jsem ostatní, jak pobíhají kolem domků. Dolehl ke mně Lišákův hlas: „Hledejte ještě další čtyři oudy dlouhý, hrdinové!“ Doufal jsem jen, že strach z lidského obydlí je bude držet dál od budov a případně i zažene zpátky do křoví. Taky mě napadlo, že by se mohli všichni nacpat do Warrenova domku a já bych zatím utekl. Přicházející rozbřesk už mi poskytne dost světla, abych se dostal do Dartovy pevnosti.

Místo toho začali prohlížet domky jeden po druhém. Jejich nezřetelné hlasy a mručení se nesly až ke mně. Skrčil jsem se, vyděšený, že jsem sotva dýchal a před očima se mi stále zjevoval Warrenův osud.

Začali bušit do dveří - nepoznal jsem, zda do Warrenových nebo mých, a ve výhledu mi bránila střecha. Zazvonilo rozbité sklo a zazněl bolestný výkřik. Idiotské pleskání prchajících nohou. Štěkání, křik, nezřetelné, háda-

vé hlasy. Ještě něco se rozbilo - tentokrát bezpečně uvnitř. Ječení, útržky bláznivé písničky. Další pád a šílený chechtot. *Svoje tělo dostals první den, ztratíš je, až budeš pod zemí…* Vzteklý řev, rána, vzlykot.

Zahlédl jsem jednu ze Sviňuch, jak kluše po zdupané trávě, v ruce plechovku, v druhé roztržené kalhoty. Pronásledovalo ji chlupaté stvoření, připomínající medvěda. Utíkala a vřískala přitom - nebylo možné poznat, zda strachy nebo radostí. Potom ji medvěd chytil a jak padali, plechovka odletěla pryč. Obsah vycákl ven.

Překonali strach z Warrenova domku a teď se dostali k jeho zásobě piva. Znovu to ve mně vzbudilo naději. Když se opijou, mohli by se začít rvát mezi sebou a zapomenout na mě.

Trochu jsem si oddechl a napřímil se abych si protáhl údy. Obrátil jsem, se, abych se nadechl jitřního vánku, a náhle jsem zíral do dvojice očí vzdálených ode mne necelý metr.

Nejbližší stožár elektrického vedení vyrůstal hned vedle domku. K jednomu z úhlopříčných žeber se tiskl Opočlověk, buď Alfa nebo Beta. Nebylo o tom pochyb, byla to jeho nepovedená hlava s dětskou lebkou a tapířím čumákem.

Oběma rukama objímal stožár a v zubech držet za okraj plechovku s pivem.

Ani jeden z nás se nehýbal. Neměl jsem čím se bránit.

Zdola vytryskl čerstvý výbuch řevu. Zaječel jsem a rozhodil ruce. Protivník otevřel ústa a plechovka mu z nich vypadla, ale šetrně ji chytil do jedné ruky. Neupadl, jak jsem doufal. Místo toho mi odpověděl ochromujícím zavřískáním, přeručkoval po konstrukci stožáru a skočil po mně, jako to udělal George v mém snu.

Tenké zábradlí kolem plošinky mezi ním a mnou pro něj bylo jen chatrnou překážkou. Když přistál a chytil se ho, švihl jsem pravačkou a trefil ho mohutným úderem hrany otevřené ruky pod bradu. Potom jsem kopnul do pracky, která svírala zábradlí. S řevem se zřítil zády na střechu. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se Sviňucha a Medvěďák zdvíhají, ukazují na mě a zuřivě řvou. Byl nejvyšší čas utíkat. V žádném případě jsem se nehodlal pustit do rvačky s tvorem, který se už zase sbíral na nohy, ať už to byl Alfa nebo Beta. Trhnutím jsem otevřel padací dveře a zjistil, že šerá místnost pode mnou už je obsazena. Pochodoval po ní jeden z domorodců, u úst plechovku s pivem a volnou rukou opisoval vzdušné kruhy, jimiž své potácení po místnosti vyrovnával. Zabouchl jsem poklop; nezbývalo než skočit ze střechy.

Udělal jsem krok do rohu a podíval se pod sebe. Všude kolem byli smějící se, pobíhající šílenci, ale neměl jsem na vybranou. Opočlověk už po mně sahal. Skočil jsem, zavrávoral a upadl.

Když jsem se zvedl na nohy, přistál Opočlověk vedle mě. Zvládl skok lé-

pe než já, ale tím, že začal divokým rykem svůj objev oznamovat, ztratil spoustu času. Zatímco mu ostatní odpovídali a přibíhali k němu, klidně jsem vystartoval pryč. Zakličkoval jsem kolem domků pryč od moře. Ale cesta tímhle směrem byla zablokovaná.

Stálo tam divé, krvavě vyhlížející stvoření, trochu se kymácelo a mávalo jakousi zbraní v pravé ruce. Ujídalo z ní. V předjitřním šeru mi chvíli trvalo, než jsem rozpoznal jedno z předloktí Jeda Warrena. A z polotmy se nořily ještě další figury pekelného panoptika. Moje srdce se chvělo stejně jako já. Opočlověk po mně zezadu drapnul a chytil mě za rameno.

Otočil jsem se, abych se stačil vyhnout jeho druhé ruce. Nosorožák, který srazil Warrena se vyřítil zezadu a v zuřivé snaze dostat i mě do Opočlověka vrazil, a ten odletěl z cesty. To byla šance pro mě. Proletěl jsem mezi nimi a pádil k nejbližšímu křoví.

Octl jsem se na volném prostranství. Bál jsem se, abych neupadl, snažil jsem se nedívat se nalevo ani napravo, ale na samém okraji mého zorného pole náhle vyrostla vychrtlá figura a s rozvahou lovce na mě zamířila pušku. Padl jsem do křoví v okamžiku, kdy se ozval výstřel. Kulka neškodně hvízdla kolem.

Když jsem se zvedl, hon už začal. Byl špatně organizovaný, někteří z pronásledovatelů už byli opilí Warrenovým pivem, každopádně mě však mohli dohnat a zabít. Byl jsem pro ně kořistí, a už mé vzezření ze mě dělalo nepřítele. Trhali by mě do doby, dokud by mé nenáviděné tělo existovalo. Rvali by mé tkáně a spolykali by všecko, co na mně bylo k jídlu.

Dral jsem se křovím a myslel na svou jedinou naději - že zastihnu Lišáka nepřipraveného a seberu mu pušku. Když odzbrojím vůdce, zbytek davu se podělá. Mohl bych se taky vyšplhat na nějaký strom a skrýt se v jeho koruně. Jenomže kolem nebyly žádné příhodné stromy. Rostly tam buď vysoké palmy nebo malé trnovníky a bambusy. A v křoví se ukrýt nebylo možné – domorodci by mě okamžitě vyčmuchali.

Nalevo ode mne se křovím valila nějaká těžká nestvůra, necitelná a žíznící po mé krvi. Na chvíli jsem se zastavil, můj pronásledovatel také. Chtěl se mnou držet krok, protože mu to dělalo potěšení?

Náhle ve mně zahořela naděje. „Bernie!“ Žádná odpověď. „George?“ Žádná odpověď. Dal jsem se znovu do běhu, a ten druhý také. Byla to pro něj hra na kočku a na myš: já byl ta myš. Jako v transu jsem se dral bezbarvou předjitřní džunglí a nevšímal si šrámů a zranění.

Náhle jsem si zřetelně a jasně vybavil vysoký útes i se skalním výstupkem, z něhož se mě jen před pár hodinami pokoušel Warren shodit.

Mohl bych skočit!

Kdybych ten strašný pád nepřežil, přinejmenším bych se vyhnul mnohem horší smrti. Z výkřiků a štěkotu kolem mi bylo jasné, že jinou možnost úniku nemám. Kruh se uzavíral.

Hnal jsem se křovisky směrem k útesu. Netvor vlevo se mnou pořád držel krok. Občas .jsem zahlédl mezi třepetajícím se listím jeho monstrózní obrysy.

Pak jsem před sebou zaslechl křik a praskot. Znovu jsem zakličkoval a vzápětí se octl na trochu volnějším prostranství. Pod útesem se třpytil oceán. Jediným pohledem jsem zachytil vzdálený záblesk slunce. Byl ho jen teninký srpeček, ten nejmenší dílek, seříznutý obzorem, z něhož sem přes oceán doletěl první paprsek zrozený v prvním okamžiku nového dne. Nahoře nad ním stál temný mrak, avšak ten první paprsek zasvítil na mě a na ostrovany, kteří se ke mně ze strany hnali.

Od skály, na níž jsme se rvali s Warrenem, mě dělilo jen pár metrů. Věděl jsem, že jedinou naději; že se mi skok povede, mám, když tu vzdálenost proběhnu bez jediné zastávky nebo zaváhání, jinak mě má odvaha opustí. Měl jsem za sebou výstupy z kosmických lodí do propastí vesmíru, ale tohle bylo něco docela jiného.

Poslední pobídkou ke skoku byl zvířecký obličej Svinichlapa, který se náhle objevil vlevo ode mne. On to byl, kdo mě krok za krokem sledoval, a teď se ke mně blížil s vyceněnými žlutými zuby, připravený zabíjet. Vypadal jako kanec, ale stejně tak se z jeho tesáků a tvaru čelisti pod prasečím rypákem dal vyčíst vlčí rodokmen. Natáhl po mně pazoury a já se rozběhl jako ztělesněné šílenství ke skále...

Svinichlap zuřivě zaskučel. Pod nohama mi zatřepetali křídly mořští ptáci. Vesmír se se mnou zatočil, spatřil jsem útes, nehybné moře, výstupek skály, viděl jsem sám sebe mrtvého na skalách dole a rozběhl se ještě rychleji.

Odvaha mě opustila. Ale bylo už příliš pozdě. Letěl jsem ke skále nad mořem jako ke skákacímu prknu nad bazénem, ze všech sil křičel a potom skočil. Svinichlap se pokusil zastavit. Příliš pozdě, zakolísal a s děsivým výkřikem se propadl dolů jako ďábel, který se vrací beze slávy do pekel.

Padal jsem a všechen můj strach byl ten tam. Letěl jsem s rukama a nohama rozpřaženýma a pomalu se ve vzduchu otáčel. Viděl jsem místo, které jsem právě opustil, stěnu útesu, plachtu oblohy, moře, tvora, padajícího vedle mě. Letěl jsem, v hlavě změť myšlenek. Dokonce jsem si vzpomněl na staré tvrzení, že v takových chvílích si člověk vybavuje celý svůj život, vše,.co až do své smrti prožil. Já si teď nedokázal vybavit víc než hrůzu dní své trosečnické plavby a tajemný svět Moreauových experimentů. Ani v tak výjimečné chvíli jsem se ostrova nezbavil.

Napjal jsem tělo a začal znovu ovládat své končetiny. Povedlo se mi zastavit otáčení a padat nohama napřed. Zdálo se, že pád trvá celou věčnost, avšak přesto oceán spěchal neuvěřitelnou rychlostí, aby se se mnou setkal. Smířil jsem se s tím, zvlášť když jsem viděl, že na skaliska nedopadnu. Můj pronásledovatel zřejmě takové štěstí neměl.

V okamžiku, kdy jsem dopadl do vln zapadlo do nich i slunce. Jako bych

cestoval proti proudu času, dole na úrovni hladiny měl východ slunce teprve přijít. Voda byla temná. Tvrdě mě udeřila a polkla.

Všechno ztratilo tvar i polohu. Nedopadl jsem zpříma a vyrazil jsem si dech. Kolem mě se pod vodou rýsovaly temné obrysy skal.

Pokusil jsem se objevit cestu k povrchu a zase ji ztratil. Před očima mi explodovaly červené a zelené pruhy a já se propadl do bezvědomí. I když ne zcela, člověk málokdy ztratí veškerou schopnost vnímat. Měl jsem pocit, že se mi moje smysly vzdalují, a nemohl jsem proti tomu nic udělat. Mohl jsem jen jednu věc, mohl jsem se utopit.

Avšak přesto jsem se neutopil. Zmatení i bolest, které prosakovaly celou mou bytostí, konečně zmizely, jako s odlivem odchází moře. Uvědomoval jsem si lidi kolem sebe, střechu skal nad hlavou. Vzpružovala mě jakási blaženost. Zavřel jsem oči a znovu upadl do mdlob. Podruhé se mi je podařilo otevřít jen s největším úsilím.

Ležel jsem v neupravené chatrči. Vedle mě klečeli dva Tuleňáci, a když jsem pohnul víčky, usmáli se a kývli hlavou. Nade mnou se skláněla Tuleňačka a její dlouhé vlasy se plazily po mém těle. Dávala mi cosi jako polibek života, přestože se její rty zrovna nedotýkaly mých. Když jsem si uvědomil, kde jsem a co se děje, ze všech sil jsem vykřikl a celý se roztřásl záchvěvem nadšení. Potom jsem se propadl zpět do ještě hlubšího zapomnění.

10.
Po pádu

O dvou dnech, které jsem strávil na Tulení skále, bych raději mluvil co nejméně. Některé věci, které se zdají krásné, přirozené a smysluplné ve chvíli, kdy je člověk dělá, mu za jiných okolností připadají odporné. Co jednoho člověka potěší, může jiného znechutit. Platí to zejména o národech ze západní kulturní sféry, které dodnes mají k sexualitě komplikovanější vztah než národy na východě.

City, které nás zasáhnou nejhlouběji, se po čase mohou změnit.

Tuleňačka se jmenovala Lorta. Žili s ní čtyři přibližně stejně staří Tuleňáci, které zcela ovládala. Byli do ní naprosto zbláznění a člověk snadno pochopil proč: oddávala se jim s nevyčerpatelnou oduševnělostí a s takovou radostí, že ani já se v tu chvíli nestyděl se s ní milovat. Ovládala je, protože oni ovládali ji, a nemohla jim odolat, protože byla neodolatelná. A byla tak štědrá, že Tuleňáci nežárlili na sebe a dokonce ani na mě, i když jsem byl cizí. Měli v tom ohromné štěstí, a byli tak moudří, že si to uvědomovali.

Tuleňáci se jmenovali Saito, Harioši, Halo a Juri. Když jsme se nasytili milostných her, plavali jsme a dováděli ve vodách oceánu.

A taky jsme si povídali - i to pro ně byla hra. Buď jsem stále rychleji chápal, co říkali, nebo si přede mnou dávali zvlášť záležet. Dověděl jsem se, že Svinichlap, který se zřítil i útesu se mnou, se roztloukl o skály a sežrali ho krabi a žraloci. Když jsem jim řekl, že krabi tvoří podstatnou část stravy tuleňů, byla to pro ně obzvlášť zajímavá zpráva.

Také jsem se dověděl, že to byli oni, kdo se potopil do laguny a vylovil Maastrichtovu pušku. Vyměnili ji s Lišákem za ovoce a ukradené konzervy se sirupem.

O ponorce věděli. Jejich vnímání času však nebylo dost přesné, aby dokázali odhadnout, kdy ponorka znovu ostrov doktora Moreaua navštíví nebo jak dlouhá doba uplynula od její poslední návštěvy. V mnoha ohledech byli jako děti a jejich kouzelně dětsky vyhlížející obličeje se vždycky zprohýbaly smíchem, když se ke své nevědomosti přiznávali.

Ne, tím, že to říkám právě takhle, je vlastně zrazuji. Když jsem byl mezi nimi, bylo všechno jinak - a teď už se znovu vracím ke své staré zkostnatělosti. Samozřejmě že o pravidelných návštěvách ponorky věděli. Příjezd téhle neživé nestvůry z hlubin oceánu, kam oni sami nemohli, pro ně byl příjemným povyražením. Byli zvyklí doprovázet ji do laguny a hrát si kolem,

dělat neslušná gesta a důvěrně si pohrávat jeden s druhým - což jim přinášelo mezi posádkou značnou popularitu.

Nevěděli, kdy tu byla naposledy, ani kdy se znovu objeví - a proč by taky měli? Nemělo to pro ně žádný význam. Mému tvrzení, že bych se do ní chtěl vyšplhat a nechat se uvnitř zavřít, se srdečně zasmáli a odmítli věřit, že mluvím vážně. Nestyděli se za své nedostatky ani neznalosti, nebyli zatíženi tak jako lidé.

Říkám, že byli jako děti. Myslím tím, že nikdy nepřijali pravidla, kterými se řídí většina z nás. Svět je pořád ještě dokázal překvapovat, a být jeho součástí pro ně zůstávalo štěstím.

I když neměli paže, hezky tvarované nohy nebo šikovné ruce, měli dost silné charaktery, zejména pokud šlo o Lortu, aby si byli jisti, že jejich bublina štěstí nepraskne. Teplý oceán jim pomáhal; byl jejich plodovou vodou a ničím neubližoval.

Měli svou vlastní víru. Možná, že byla hluboká a bez trhlin, ale já s nimi nežil tak dlouho, abych ji dokázal pochopit. Pedant jako já se jim samozřejmě pokusil vysvětlit své stanovisko jako předtím Warrenovi, ale bylo to stejně marné jako chtít po nich, aby žili na suchu. Věřili v Ducha hlubin, který měl podobu žraloka (a nejspíš.vypadal jako jaderná ponorka) a budil v nich příjemný strach.

Ještě něco v sobě tajím, ale musím s pravdou ven. Byla tam taky Satsu.

Když Tuleňáci utekli z Dartových laboratoří, žili na mnohem pohostinnějším severním pobřeží ostrova, dokud na ně Dart neuspořádal štvanici a nezastřelil jednu mladou ženu. Teprve potom se uchýlili na Tulení skálu. Narodily se jim tu další děti, avšak žádné z nich nepřežilo, jen Satsu a té se dařilo dobře. Bylo to normální japonské dítě, se všemi údy nedotčenými a plné života.

Satsu bylo čtyři nebo pět let - to jen odhaduji, protože to nikdo nevěděl a ani se o to nestaral. Slovo „rok“ pro ně nemělo žádný význam, uvažovali spíše v pojmech přílivu a odlivu. Chovali se k Satsu jako k malé bohyni, královničce, zlobivé sestřičce, domácímu mazlíčkovi. Zpívala si hrála a poskakovala, dokázala lézt po stromech rychleji než opice, plavala líp než její rodiče, vesele se účastnila milostných her dospělých. Byla krásná jako obrázek.

A je to venku. Právě ona byla příkladem jejich zvrácenosti. Byl jsem šokován její milostnou aktivitou, zvlášť proto, že byla středem pozornosti celé skupiny. Tuleňáci byli tak přirození, že jsem si rychle zyykl na vše, co se kolem mě dělo, a moje počáteční předsevzetí věnovat svou energii navrácení Satsu normálnímu prostředí se vytratilo do nicoty.

Taky jsem s potěšením a dychtivě začal přijímat pozornosti tohoto milovaného dítěte. Její matka i muži jí se smíchem dodávali odvahy, aby se přidávala k našim vášnivým hrám.

Přišel jsem s vlastními nápady a převzal jsem iniciativu. Byli jsme součástí slunce a moře.

Začali mi říkat „Kavalír“. Nikam jsem z té šťastné skály nepospíchal, nechával se krmit a milovat tak různými způsoby, jaké jsem si dříve nedokázal představit. V tom údobí bez času jsem jen líně pozoroval, jak slunce stoupá nahoru a vydává se na svou velkou trasu po obloze. Když sestupovalo k západu, padal z ostrova doktora Moreaua do vody obrovitý stín a snažil se dostat i nás, i když se mu to nikdy nepodařilo úplně. Když dosáhl sotva pár metrů od našeho nicotného břehu, slunce se vždy jako zázrakem vysvobodilo ze zajetí nejzápadnějších skal ostrova, dramaticky se znovu vynořilo a dlouhý studený stín se zřítil zpět na své pobřeží. Náš západ slunce byl zlatý a nic ho nerušilo.

V jazyce, jemuž jsem začínal rozumět, se slunci, které nám každodenně panovalo, říkalo „Lob-Čy“. Nevěděl jsem, zda je to japonské slovo přejaté z jazyka předků mých přátel, nebo zkomolenina anglického „love child“, milované dítě. Doufal jsem, že to druhé.

Většinou jsme všichni plavali kolem skaliska, a ačkoli jsem se nikdy zcela nevzpamatoval z hrůz propasti pod námi, cítil jsem se v jejich společnosti bezpečný.

Obklopen úplnou nahotou svých nových přátel, omámen jejich naprostým nedostatkem zdrženlivosti jsem propadl nesmírné radosti. Lákalo mě to tolik, že jsem uvažoval, zda bych neměl na tomhle kousku země zůstat navždy; pronásledovaly mě vidiny v nichž byl zbytek zeměkoule zničen a já plaval se svými přáteli a milenci a zalidňoval planetu novým druhem lidských bytostí, jejichž agresivita sublimovala v absolutní rozkošnictví.

Naneštěstí jsem zůstával součástí bojujícího světa, a svět, který jim byl cizí, nepřestával být součástí mne samotného. Musel jsem zpět; musel jsem se vypořádat s Dartem a záhadou ponorky. Musel jsem se vrátit na ostrov a ke svým záležitostem ve Washingtonu.

Měl jsem nejvyšší čas vypadnout. Pro Tuleňáky by to se mnou stejně nebyl žádný rajský život, narušil jsem křehkou rovnováhu jejich existence, byl jsem dalšími velkými ústy, která bylo třeba krmit a já sám nedokázal lovit jako oni.

Než jsem odešel, napadlo mě, že bych jim přece jen mohl něco darovat. Jedli své ryby, korýše a řasy syrové a často, zvlášť po bouřích, se zimou choulili a tiskli se jeden k druhému. Chtěl jsem je naučit rozdělávat oheň, aby se mohli ohřát a uvařit si potravu.

Měli spousty starých lahví od kokakoly a plechovek, v nichž skladovali nachytanou dešťovou vodu. Odnesl jsem jednu láhev na plochou skalní desku na severní straně jejich nevelkého útočiště, rozbil ji a použil jako základ pro hrubou čočku. Zaostřil jsem ji na drť naplaveného dřeva a suchých trsů řas, které vyhodila poslední bouře. Opatrně jsem hýčkal několik jiskřiček, než se ujaly. Když se objevil kouř, začala Satsu nádherně cvrlikat

radostí. Opatrně jsem foukal a modlil se, aby plamen vydržel. Brzy vyskočil malý ohýnek.

Napíchl jsem na proutek rybu a na ohni ji upekl. Jednu polovinu jsem dal Lortě a druhou Satsu. „Chytrý Kavalír“ řekly.

Vzápětí rybu se znechucenými obličeji vyplivly. Vysvětlil jsem jim, že si na tuhle úpravu brzy zvyknou a budou jí dávat přednost před syrovou potravou. Srdečně mi děkovaly - když nic jiného, tak samotná novost ohně je potěšila.

Bylo po poledni, když jsem skočil do vody a začal plavat k ostrovu, který znamenal pro Tulení skálu totéž co planeta pro svou oběžnici. Přátelé mě vyprovázeli, všichni včetně malé Satsu plavali se mnou. V ústí laguny jsem se vyšplhal na břeh, posadil se tak, aby mě nikdo z ostrova nezahlédl, a ještě jim zamával na rozloučenou. Slíbili, že se ještě uvidíme, a s přátelskými a smyslnými posunky odplavali zpátky.

Otočil jsem se a obezřetně vyrazil na pobřeží.

Ostrov doktora Moreaua vypadal stejně, jako když jsem ho viděl naposledy.

Práce na hrázi se nepohnula. V laguně panovalo nerušené ticho. Jeřáb ještě trčel z mělčiny, kam padl. Když jsem přišel blíž, zvedl se z jeho žebroví mořský pták a pomalu odletěl zpět nad moře. Žádný jiný pohyb jsem nepozoroval. Vesnice na druhé straně laguny vypadala opuštěná.

Napadlo, mě, že za téhle situace by mohl Dart být rád, kdybych se objevil. Mohl bych předstírat; že jsem se rozhodl podřídit se jeho vůli a vyčkat příjezdu ponorky. Až by se ji potom vypravil uvítat, mohl bych ho sledovat, přemoct a přemluvit velitele ponorky, aby mě dopravil zpátky do Států. Pro velitele by nemělo být nic těžkého spojit se vysílačkou se základnou a ověřit.si mou totožnost. Já bych zároveň mohl ohlásit vyšším místům, co se děje na ostrově doktora Moreaua a postarat se, aby se ti, kdo chtějí, mohli vrátit k civilizaci.

Vykročil jsem směrem k hradbě. obklopující Dartovu usedlost. Byl jsem ve střehu a snažil se být připraven na možné nepříjemnosti.

Mezi stromy, jen pár metrů od vchodu, stála nehybná postava. Zarazil jsem se a pozoroval ji. Vypadala jako George, člověk stvořený k obrazu kance a hyeny, ale skrz větve plné listí jsem na ni dobře neviděl.

Velikým obloukem jsem postavu obešel a přiblížil se k ní podél hradby z druhé strany, tak abych si ji mohl lépe prohlédnout.

Byl to George. Zaslechl jsem bzukot much, poletujících kolem. Ze země trčel velký kůl, George na něj byl naražený tak důkladně, že stál skoro tak zpříma jako za živa. Jeho tvář byla mnohem hrůznější, než jsem ji viděl ve snu. Vypadal, jako kdyby skrz mrak masařek, sajících z jeho masa, upřeně pozoroval protější břeh laguny.

Udělalo se mi zle a já se odvrátil. Tenhle způsob popravy byl mnohem

úskočnější a sadističtější než všechna brutalita, na jakou přišly Bestie. Ale kdo jiný to mohl udělat? Nejspíš to vymyslel Lišák. Zůstávalo jen tajemstvím, jak mohl Dart dovolit, aby to provedli tak blízko jeho pevnosti.

Možná, že během mé krátké nepřítomnosti došlo na ostrově ke změně v rovnováze sil. Naprosté ticho všude kolem tomu dokonce nasvědčovalo a nedalo se pochybovat, že George na to doplatil. Jako Hansův dráb se dostal do neudržitelné pozice mezi dvěma silami a nepřátelství s Lišákem (soudil jsem) jeho osud jen zpečetilo. Ale kolik dalších ještě muselo zemřít?

Plný obav z možné léčky jsem se vracel po stopách zpátky podél hradby a potom pokračoval dál, aniž jsem se pokusil na někoho uvnitř zavolat.

Terén byl s každým krokem neschůdnější a můj postup se zpomaloval, ale přesto jsem se propracovával směrem k zadní části usedlosti, kde byly laboratoře. Tady jsem se zastavil. Na druhé straně plotu se něco hýbalo.

Dodnes nevím, proč jsem nezavolal. Snad proto, že v tom zvuku znělo něco znepokojivého, něco kradmého a zároveň popudlivého. Stál jsem s vyprahlým hrdlem a naslouchal, jak se sotva metr ode mne prochází cosi neznámého, cosi, co nemohu vidět.

Zatímco jsem jako zařezaný trčel na místě, padl mi zrak na dlouhé břevno ležící přede mnou. Mělo průměr kolem patnácti centimetrů a nejspíš bylo v době, kdy se budovy stavěly, součástí lešení. Když zvuky na druhé straně palisády umlkly, došel jsem k břevnu a pokusil se je zvednout.

Nechtělo se pohnout, a teprve když jsem jím zapáčil ze strany na stranu, nepatrně se posunulo. Bylo zaklíněno mezi uvolněnými balvany. Ještě nějakou chvíli jsem jím lomcoval a nakonec se mi je podařilo vytáhnout ven. Měřilo tři metry.

Dalo dost práce odtáhnout ho dopředu před ohradu, ale až k Georgeovi jsem si netroufl. Byl nepřirozeně tichý – to na něm děsilo nejvíc. Potom jsem nechal břevno padnout nahoru na plot, tak aby přečnívalo dovnitř. Vznikla tak rampa, po níž se dalo vyšplhat.

Pád břevna na ohradu spustil někde uvnitř budovy poplašné zařízení. Bzučelo znovu a znova, aniž kdokoliv v domě zareagoval. Rozhlédl jsem se na všechny strany, zda mě nikdo nepozoruje. Vyškrábal jsem se nahoru, seskočil a přikrčil se na zem. Chvíli jsem jen naslouchal. Neozývalo se nic než nekonečné bzučení.

Když jsem se zvedal, objevila se v jednom z oken Heather a zamávala na mě. Ulevilo se mi, když jsem ji uviděl. Už jsem téměř začínal věřit, že jsou na ostrově všichni po smrti.

Heather zuřivě zagestikulovala a zmizela. Takhle živě ještě nikdy nevypadala. Vzápětí už odemykala domovní dveře, aby mě pustila dovnitř.

Tmavé vlasy, padající jí na ramena, měla poněkud rozcuchané, ale jinak se od našeho posledního setkání příliš nezměnila. Měla na sobě své obvyklé kalhoty s tunikou a sandály. Zachytila můj pohled, rychle a svůdně se

na mě usmála a zavlnila se přitom celým tělem.

Calverte, ani nevíte, jak jsem ráda, že jste zpátky!“ Přitiskla se ke mně. Automaticky jsem ji objal a uvažoval o tom, jak je zvláštní poslouchat obyčejnou angličtinu, být mezi čtyřmi stěnami, cítit štiplavost klimatizace a slyšet - ano, celý dům byl prostoupen tichou symfonií Josepha Haydna. Všechno bylo tak *suché*. Vynořil se přede mnou obrázek vlhkého, živého, nenasytného malého těla Lorty. Popíral vše, co tu bylo, stejně jako vše tady popíralo ji – snad kromě dívky, která se ke mně tiskla. Teprve teď jsem pochopil, jaká Heather vlastně je: byla rovněž smyslná, ale její smyslnost byla příliš uhlazena civilizací. Ovládala svou smyslnost intelektem. Už nikdy se s nikým takovým, jako je Lorta, nesetkám. Ani se ji nebudu nikomu pokoušet popisovat: viděli by v ní jen děvku nebo v lepším případě nymfomanku - i když ve skutečnosti to byla svobodná, nevypočítavá bytost, pravý opak téhle kultivované mrchy.

„Kde je Dart?“ zeptal jsem se a spustil ruku.

Heather si mě zvědavě prohlížela. Položila si prst přes ústa v gestu, které jsem už jednou viděl.

„Mysleli jsme si, že jste na beton mrtvý. To je báječné, že jste tady - a že vypadáte docela svěží. A vy – copak nejste ani trochu rád, že mě vidíte?“

Automaticky jsem odpověděl. „Jo, moc mě to těší.“

„Vy jste ale zdvořilý parchant,“ zachrčela. „Typický politik. Proč se nikdy neuvolníte a nestanete sám sebou?“

Rozesmál jsem se. „Nepleťte páté přes deváté. Kde je Dart?“

„Je nemocný.“ Sešpulila rty.

„Co mu je?“

„Jestli tolik dáváte přednost mužské společnosti, bude lepší, když se na něj zajdete podívat.“

Beze slova mě vedla chodbou, kterou jsem znal, kolem své cely, skrz červené dveře a potom další, zřetelně bohatší chodbou s abstraktními obrazy na zdech. Na koberci byly vydřené rovnoběžné koleje po pneumatikách. Když jsme došli na konec chodby, pokynula mi Heather, abych počkal, a vešla do místnosti. Otevřenými dveřmi jsem zaslechl tlumený hovor, potom na mě kývla, abych šel dovnitř.

Dart spočíval na posteli v místnosti, která byla ložnicí a chirurgickou ordinací zároveň. Neměla okna. Na jedné ze stěn se třepetal obraz přenášený komunikačním satelitem.

Mortimer Dart seděl opřený o horu polštářů a hýčkal krátkou pušku. Použít by ji nemohl: jeho kolečková židle s kyborgovskými pažemi groteskně postávala po jedné straně lůžka a zakrnělé výrůstky na jeho ramenou zakrývala látka.

Na hlavě měl něco jako turban z obvazů. Zakrýval mu také levé oko a

část tváře. Přes obličej, krk a hrudník se mu táhly hluboké škrábance. Jeho pravé oko se na mě dívalo s nevyslovitelnou zlobou.

Trochu otřesený jsem přistoupil k posteli a zeptal se, co se přihodilo.

Hlas měl tak zastřený, že mu bylo sotya rozumět.

„Za pár dní budu v pořádku. Mám dobré ošetření. Je to nějaká chřipajzna - chytil jsem ji u toho mizernýho hrobu. Když už jste tady, musíte dohlídnout, aby se sem nikdo nedostal, dokud mi nebude líp. Bestie útočí v noci. Dneska přijdou zas. Jak jste se ale tady octnul vy?“

Řekl jsem mu to a on stočil pohled na Heather. „Mělas dávat pozor. Jestli se sem dostanou, tak nás pozabíjej, krev a trošku moci už ochutnali. To není sranda... Jak tu ležím, pořád se mi hlavou převaluje jedna věta. Pochází ze starého dobrého Nietzscheho, takže bych neměl být překvapený. Moc korumpuje, ale troška moci korumpuje dokonale. Což je právě to, co okusili oni. Měl jsem je už dávno zmáčknout, včetpě Belly a všech ostatních. Teď to musíte udělat vy s Heather a Da Silvou.“

„Co se vám stalo?“ zeptal jsem se znovu.

„Už jsem vám říkal. Chytil jsem tam na Místě smrti chřipku. A ta jízda mi jen dodala. Stačilo jen na chvíli povolit a je to. Nesmíte nikomu věřit, Robertsi. Když si uvědomím, že se proti mně spiknul celý svět dokonce už v děloze mé matky, nechápu, jak jsem mohl přežít takhle dlouho. Jednoho dne, až mi bude líp, vyhodím tenhle ostrov do povětří...“ Rozkašlal se.

Tázavě jsem se podíval na Heather. Pohledem mi cosi naznačila a řekla Dartovi: Půjdem teď sundat z plotu tu kládu, hned to bude v pořádku. Potom se vrátím a podívám se na vás. Jen si klidně lehněte, Pane.“

Venku na chodbě se mě znovu chytila.

„Má horečku, Calverte. Celý se třese. Dala jsem mu léky, ale mám doopravdy strach. Dostali jsme se do hrozné situace.

„Co se stalo? To Bella na něj zaútočila? Kde vlastně je?“

„Na mou duši nevím, co se stalo. Ale musela to být Bella, to ano - snad si nemyslíte, že bych ho takhle zřídila já. Řekla bych, že upadl nebo něco podobného, a ona na něj zaútočila, když byl na zemi. Neodvážila jsem se dovnitř. Vystřelil, a Bella zmizela.“

„Utekla do vesnice?“

„Víte, jak bych si přála, aby tam byla? Ne, je tady v domě! Utekla do laboratoří a zamkla se. Cale, musíte tam a musíte ji zabít - a všecko ostatní, co tam najdete živé.“

Samozřejmost, s níž oba předpokládali, že jsem na jejich straně, se mi zamlouvala.

Otevřeli jsme domovní dveře a vešli na dvorek, kde se pořád povalovaly plechovky s Maastrichtovou barvou. Přes ohradu byl cítit George.

„Otevřete mi a já to břevno dotáhnu dovnitř, aby je už nikdo nemohl použít.“ Bez dalšího vyptávání jsem se přizpůsobil stavu obležení.

„Dokázal byste taky odstranit tu hrůzu, co vztyčili venku?“

„Snad někdy jindy:“

„Zvedá se mi z toho žaludek. Kdyby zvracení nebylo tak neslušné, už bych se z toho zápachu pozvracela...“

S ohledem na okolnosti, v nichž jsme se octli, byla Heather chladná a výkonná. Když jsem táhl břevno dovnitř, pokusil jsem se být k ní méně nepřátelský. Stála vedle vrat a dávala pozor. Vzpomněl jsem si, že má výcvik v karate a že je připravena své umění použít proti domorodcům, kdykoli to bude situace vyžadovat.

Během chvilky jsme břevno opřeli o ohradu a zamkli hlavní vrata.

Když jsme byli zpátky v budově, kam naštěstí odporně sladký pach rozkladu nepronikal, řekl jsem: „Dart mě na hřbitově nechal chcípnout. Musel jsem projít peklem, než jsem se sem dostal. Nedonesla byste teď chlápkovi, co to všecko podstoupil, kus obloženého chleba?“

„Asi se vám zdá,“ řekla, „že se bojím jen o Mortyho. Ale pokud nebude mít štěstí, ztratí levé oko… Jistě, seženu vám něco k jídlu – musíte mít hrozný hlad, potom byste se mohl osprchovat a převléct se. Jste cítit skoro jako ten George venku.“

Ano, je to civilizovaná dívka, pomyslel jsem si. Byl jsem pryč tři noci a přežít tři noci na ostrově doktora Moreaua je jako přežít jinde století; a přece se zmohla jen na pouhé konstatování, že mi sežene něco k jídlu. Byla dost moudrá, aby netoužila po detailech.

Nechtělo se mi o ní dál uvažovat. Jakmile jsem uslyšel,že je v kuchyni, proběhl jsem do vedlejší chodby a mačkal kliky u všech dveří, na které jsem narazil. Hned u druhých jsem měl štěstí, byla to místnost s vysílačkou. Vešel jsem a zamkl zevnitř.

Hleděl jsem na impozantní kolekci přístrojů. Většinu z nich jsem: důvěrně znal, patřila do standardního vybavení radiostanice amerického letectva - byl to typ Mk IV MVFG 12. Zapnuté aparáty si spokojeně broukaly samy pro sebe, pásky záznamu byly připraveny k natáčení, kdykoli je přijímaný signál spustí. Byl to báječný pohled.

Naladil jsem vlnovou délku San Diega, stiskl knoflík a odvysílal heslo. Odpověď přišla téměř okamžitě. Ozval se jasný americký hlas a o pár sekund později jsem hovořil s kapitánem Jimmy Hobartsem ze záchranných sborů amerického loďstva. Tak přesně, jak jen jsem byl schopný, jsem mu popsal svou zeměpisnou polohu a nastínil situaci.

„Zní to, jako byste volal od vedle,“ řekl. „Zůstaňte na příjmu.“ Deset sekund bylo ticho. „Posílám pro vás helikoptéru ze základny na Fidži. Bude tam u vás - okamžik, jen co dostanu zprávu o počasí…“ Slyšel jsem, jak se ve své kanceláři v San Diegu s někým dohaduje. Pak ke mně znovu pro-

mluvil. „Počasí ve vaší oblasti by v příštích čtyřiadvaceti hodinách mělo být pěkné, takže je očekávána nepřátelská letecká aktivita. Ale nařídím helikoptéře, aby se držela dole. Bude u vás, řekněme, za takových sedm hodin, možná za sedm a půl. Ne, později. Ale maximálně za osm hodin.“

Podíval jsem se na hodinky. Bylo 16.19. Než se sem helikoptéra dostane, bude půlnoc.

„Budu čekat,“ řekl jsem Hobartsovi.

„Na palubě bude místo pro pět lidí a nosítka, stačí?“

„Dokonce víc než stačí.“ Dal jsem mu ještě číslo do Washingtonu, aby zburcoval mé oddělení zprávou, že pořád ještě existuju. Znovu mi všechno zopakoval.

„Na shledanou.“

Doufejme že ano, pomyslel jsem si a vypnul vysílačku. Do půlnoci bylo pořádně daleko.

11.
Další zákazník pro Velkého Pána

Opět jsem se stal pánem svého osudu, pokud to bylo v téhle složité situaci vůbec možné. Válka měnila všechno, staré pořádky a státy mohly zmizet z povrchu země a být nahrazeny novými. Ale u radiostanic byl stále ještě personál a helikoptéry létaly. Tyhle věci jsem chápal a přikládal jim váhu, třebaže moje zkušenost z Tulení skály byla ještě příliš živá, než abych je mohl doopravdy ocenit.

Nevadí, i to se dá zařídit, až pořádek zvítězí nad chaosem. Nevstal jsem ještě od vysílačky a už jsem uvažoval co dál. Až přiletí vrtulník, budou muset Dart, Heather a Satsu nastoupit se mnou. Dart potřebuje do nemocmce.

Jen co se vrátím do Washingtonu, vypracuju podrobnou zprávu o podmínkách na ostrově. Po ní přijde oficiální vyšetřování a úřad, který financoval tyhle pokusy, se bude otřásat v základech. Pokud do toho budu mít co mluvit, tak nechám všechny pokusy přešetřit a skoncovat s nimi i s finanční podporou. Ustaví se lékařská komise z nejlepších odborníků a dohlédne, aby se ostrovanům dostalo pro zbývající léta jejich života humánního zacházení. Bylo by možné navrhnout sterilizaci. Alespoň by nemohli zplodit další generaci nešťastníků.

Když se.teď Dart ocitl mimo provoz, zbývalo vyšetřit do půlnoci už jen dva problémy. Točily se kolem Belly a Lišáka.

Bellu musím najít a ujistit se, že už se jí nic nestane. Pokud jde o Lišáka, soudil jsem, že by mohl domorodce zvládnout. Musím si s ním rozumně pohovořit, možná se stát i jejich skutečným vůdcem. Alespoň by se skoncovalo s dalším porušováním zákonů a pořádku.

Už žádné další krveprolití. Až budu mluvit s Lišákem, musím se dozvědět, co se stalo s ubohým Berniem.

Jestli je ještě naživu, stálo by možná za to vzít ho s sebou někam, kde bude šťastnější. Snad bych mu mohl najít nějakou jednoduchou práci, třeba na otcově farmě.

Rozhodl jsem tolik věcí, že mě to samého příjemně překvapilo. Potom jsem místnost s vysílačkou opustil.

Přede dveřmi stála Heather.

Veškerá její poddajná hebkost byla ta tam. Z rysů tváře, z napětí jejího

těla jsem četl smrtelné odhodlání. Držela v ruce zbraň, kterou jsem tu už jednou viděl. Jejím dvojčetem na mě před několika dny mířil Da Silva. Můj čas se měl naplnit. Pravda se postavila mezi nás a cenila tesáky.

Ani ona ani já jsme nemuseli nic říkat. Našla mě u vysílačky a teď měla v úmyslu zabít mě. Já jí v tom hodlal zabránit, odzbrojit ji nebo taky zabít.

Skočil jsem po ní.

Byla příliš daleko. Vzduch sršel napětím a já zahlédl, jak jí pravá ruka letí nahoru. Aniž se jinak pohnula, vystřelila. Bzzz, zabzučelo to slabě. Nic víc.

To je přece nějaká vzduchovka, pomyslel jsem si zbytečně. Nohy mi podklesly a já padal dopředu na zem. Pokusil jsem. se zpod levého ramena vytrhnout žihadlo, jehož palčivost mi vyzařovala do celého těla. Heather stála stranou a pozorovala, co udělám.

Všechny svaly mi zhadrovatěly. Už nic mě nemohlo zachránit. Cítil jsem se jako strom odsouzený k smrti, převaloval jsem se po zemi, až jsem nakonec zůstal ležet jako skrčenec tváří vzhůru. Heather se postavila nade mě a s profesionálním chladem shlížela dolů. Byla osudovější než sám osud.

Tělem se mi přelévaly vlny horka a já byl přesvědčen, že umírám. Můj mozek však zůstával jasný. Usoudil jsem, že mě zasáhla šipkou se smrtelným a téměř okamžitě účinkujícím jedem.

Z chodby se doneslo slabé Dartovo volání. Heather se nade mnou sehnula a řekla: „Pán vždycky myslel, že jste nepřátelský agent. Já ne, ale zdá se, že jsem se mýlila. Teď si to ověřím.“ Vešla k vysílačce. Slyšel jsem, že něco říká, ale bylo obtížné dát si slova dohromady a pochopit je.

Ležel jsem na zemi a objevoval v sobě celé kontinenty času a bolestí. Konečně se Heather zase objevila: Obešla mě a zmizela směrem k pokoji toho - jak jen se ten chlap jmenuje? - k Dartově pokoji.

Další kontinenty a další věčnost. Snažil jsem se upamatovat se na Lortu.

Heather se vrátila a sklonila se nade mnou. Zvedla mi hlavu.

„Cale, vím, že mě slyšíte. Poslouchejte, je to v pořádku. Každé spojení je automaticky zaznamenáno, takže jsem si je přehrála. Je to v pořádku, jste opravdu jen mizerný ukecaný politik, co tu jen ztroskotal, jak vždycky tvrdil. Dám vám teď něco, co zabere proti anestetiku, které máte v krvi. Za chvilku budete zase jak rybička.“

Bojovnost se z ní vytratila. Se zručností profesionální ošetřovatelky mě opřela o stěnu, přinesla injekční stříkačku a píchla mi do žíly průzračnou tekutinu. Potom mi přinesla hrnek kávy. Pravé, ne syntetické. Můj čas se znovu rozběhl.

Zvedla mě na nohy a zpola dovlekla do mé staré postele. Tam mě pohodlně uložila.

„Jste mizera, Cale. Zmátl jste mě, když jste si řekl o sendvič. Já hlupák

jsem na to nalítla! Dopadlo to dobře, jste z toho venku. Pán byl přesvědčený, že nejste, zač se vydáváte. Předpokládám, že víte proč.“

Nevěděl jsem to, ale ještě jsem nedokázal promluvit. Cítil jsem, že protijed už účinkuje. Začínal jsem ožívat.

„Teď si musím zvyknout na to, že jste člověk, který má velký vliv ve Washingtonu,“ řekla. „Je to ale legrace mít v jedné posteli Morta a v druhé vás... Alespoň mám tedy příležitost se za něj přimluvit. Doopravdy potřebuje víc peněz a víc pomocníků, úřady jsou v tomhle ohledu skoupé a vy byste se za nás mohl přimluvit. Já vím, máte proti tomu, co se tady dělá, předsudky. Ale já vás provedu po laboratořích, tam jste ještě nebyl, a uvidíte, v jakém jsou pořádku, přese všecky potíže. My vaši pomoc doopravdy potřebujeme…“

Posadila se na postel, přitulila. se ke mně a sladce se mi zadívala do očí.

„Mě sem poslal Úřad. Umím zacházet se zvířaty. Úřad se domníval, že tu budu něco jako Mortyho osobní strážce a zároveň asistent...“

I přes svou slabost jsem měl co dělat, abych dokázal vzdorovat teplu jejího těla a příjemnému parfému. Pokusil jsem se zaskřehotat, že s tím, co říká, nesouhlasím, ale nejspíš mi nebylo vůbec rozumět.

„Vy jste o tom nic nevěděl, Cale, co?“ Hloubavě se podívala vzhůru. „Možná že už dneska Mortyho chápou líp. Přiletěla jsem na ostrov doktora Moreaua soukromým letadlem za pomoci Úřadu a všem jsem tvrdila, že utíkám ze Samoy. Morty mě i mou historku spolkl. A proč ne? Ví dobře, že celý ten mizerný svět kolem se rozpadá na kusy...“ Vzdychla.

V místnosti se rozložilo těžké ticho. Hučení, které jsem slyšel, nepocházelo z oceánu ani odjinud zvenčí, ale z mých vlastních uší, kam dorážel příliv života. Potom Heather znovu promluvila, rty těsně u mých.

„Snažím se vám pořád vysvětlit, Cale; že Mort má velký význam pro válečné úsilí. Jsem hrdá, že tu sloužím, že něco dělám, ať je to cokoliv. Že dokonce i já můžu - sakra, špatně se o tom mluví. Prostě chci říct, že se snažím ze všech sil. Jasně, čas od času se tu nudím, cítím se osamělá, ale ne každé ženě se dostane příležitosti jako mně tady. Mám na mysli, že konám mužskou práci - a možná víc než to…“

Zavrtěla se a přisunula se blíž. „Za takových osm, deset let se možná dočkáte, že se prezidentem Spojených států anebo aspoň toho, co z nich zbude - stane žena. Šéf mého oddělení na to má stejný názor jako já.“

Pohladila mě po obličeji.

„To je jedna z vymožeností, za niž vděčíme válce. Já vím, je to ohavné, po celé zeměkouli se lidi zabíjejí jak dobytek, ale aspoň je jasné, kdo je s kým, nikdo se nemůže přetvařovat. Lidi jsou buď přátelé nebo nepřátelé, chápete, co myslím? Buď zvítězíme my nebo oni, a to zjednodušuju spoustu problémů. Stejně mi všechno připadá, jako by se člověk díval na nějakou

starou gangsterku.“

Ležela teď proti mně.

„Až se vrátíte do Washingtonu, Cale, musí to být dobrá zpráva, kterou o nás podáte. Jinak se dostanete do maléru vy sám. Je přece válka a takové tajemství se nesmí prozradit.

Vyhrožoval jste Pánovi smrtí a to se mu nelíbilo... Pamatujte, že jsme vaši přátelé. Budiž, vám se zrovna nelíbí, co se tu dělá, ale co naši nepřátelé, ti dělají daleko horší věci a v daleko, daleko větším měřítku. Tenhle ostrov je jen kapka v moři. Lidi prostě musejí trpět...“

Podařilo se mi zaskučet.

„Začínáte něco pociťovat, Cale?“

„Který úřad vás zaměstnává, Heather?“ dokázal jsem konečně vyslovit.

Usmála se. „Mám dojem, že právě tohle bylo pro Pána největší záhadou. Víte, nás financuje váš úřad, státní department. Předpokládali jsme, že kdybyste byl ten, za koho se vydáváte, musel byste celou dobu o ostrově doktora Moreaua vědět.“

Život i sebeovládání se mi vrátily. Pomohl mi snad šok, který mi Heather uštědřila. Přesvědčil jsem ji, aby mi došla pro jídlo a pití, a posadil se na posteli. Bylo deset minut po páté.

Její odhalení vůbec neovlivní to, co udělám, až se vrátím do Washingtonu. Podám svou zprávu a zároveň rezignuju. Někde v budově, kde pracuju, možná v sejfu některé kanceláře na mé chodbě, je fascikl. Asi bude mít nějaké parádní kódové označení. Uvnitř existuje druhý ostrov doktora Moreaua, dvojník toho skutečného. Malá, spořádaná utopie vtěsnaná do bodů a paragrafů. Bude psán věcným právnickým stylem. Bude to stručný výtah. A budou v něm řádně zaznamenané všechny finanční položky, které účetní koncem každého roku pečlivě kontrolují.

Ten druhý ostrov musím zničit. Bez stínového ostrova v kartotéce státního departmentu ve Washingtonu by totiž skutečný ostrov nikdy nemohl v téhle podobě existovat.

Opatrně jsem vstal z postele a začal přecházet sem a tam. Když se Heather vrátila a přinesla podnos s občerstvením, už jsem se zase cítil ve své kůži.

Zrovna jsem dojídal, když jsme z dálky zaslechli ránu.

„To je Morty,“ řekla Heather a vypadala poplašeně. „Snaží se vstát z postele. Musím se na něho podívat, nebo si ublíží.“

Chvíli jsem seděl, potom jsem vstal a vyšel ven do hlavní chodby, Heather zahnula do Dartova pokoje. Došel jsem až k dveřím proti místnosti s ovládacími pulty. Byl to jeden ze vchodů do laboratoří.

Heather mi nabízela, že mě po laboratořích provede, ale chtěl jsem se tam raději podívat sám. Především jsem potřeboval zjistit, co se stalo Belle.

Heather sice tvrdila, že Bella tam někde je, ale čím víc z toho, co Heather tvrdí, si zkonfrontuju se skutečností, tím lépe.

Chvíli jsem za dveřmi naslouchal a pak jsem zkusil kliku. Jak jsem očekával, bylo zamčeno. V hlavní místnosti jsou obrazovky monitoru, některá z nich mi jistě ukáže, co se v laboratořích děje. Ale dřív než jsem se o to pokusil, zavolal jsem tiše Bellino jméno.

Za dveřmi se okamžitě cosi pohnulo. Někdo tam stál a naslouchal. Ozval se zvuk, jako když se po holých prknech plazí had, a v zámku klapl klíč. Byl jsem si jistý, že za dveřmi nebude Bella.

To, co jsem uviděl, bylo tak hrozné, tak nepravděpodobné, že to mohlo vystoupit rovnou ze strašidelné historky. Pak to promluvilo, a já o krok ustoupil.

„Nevím, kdo jsi," řeklo to, „ale sloužíš Pánovi, a tak tě musím přivítat."

Perfektní výslovnost, zřetelná, bezvadná formulace. Avšak oč přijatelnější byl nedokonalý slovník ostrovanů, odrážející v každé zdeformované slabice jejich zdeformovaný život!

Stvoření, které stálo proti mně, bylo ještě míň lidské než oni. Neměřilo ani metr a půl, na mimořádně krátkých nohách neslo nevyvážené bachraté tělo, takže ruce skoro couralo po zemi. Hlava s pokřivenou lebkou byla naprosto neskutečně protažená dozadu. Její abnormální tvar ještě zdůrazňovalo to, že stvoření bylo holohlavé.

Zkřivená kostra měla na svědomí i nemožně ošklivý, nepřiměřeně masitý obličej. Čelo toho stvoření se klenulo a obočí ustupovalo, brada trčela dopředu a vzhůru a zakrývala ústa. Nos nestál za zmínku. Připomínalo obrázky plodu v sedmém měsíci. Celkem vzato vypadala ta bytost nejspíš jako znetvořený trpaslík.

Přirozený odpor k tomuhle tvorovi ještě zvyšovala jeho zvláštní kůže, která měla mrtvolnou, šedavou barvu a připomínala svou vločkovitostí šupiny. Trpaslík jako by vězel v hadí kůži.

Díval se ha mě nahoru a já si připadal, jako bych stál nad utopencem. Vždyť i jeho oči byly vodnaté a bez života.

Přitom se pohyboval přirozeně a lehce. Ustoupil stranou, abych mohl vejít, a dokonce mi i podal ruku. Špičky prstů mu chránily zahnuté nehty.

„Kde je Bella?" řekl jsem. „Přišel jsem za ní."

„Opravdu? Bella, obávám se, natropila spoustu škody. Museli jsme se o ni postarat. Zrovna umírá vedle v místnosti. Přesvědčili jsme ji, že její život za nic nestojí, a poskytli jí prostředky nezbytné k sebevraždě. Nemusíte si s ní už dělat starosti."

„Musím ji vidět. Zaveďte mě k ní."

Rychle jsem vyrazil ke dveřím, na něž trpaslík ukázal. „Máte v sobě příliš otcovského citu," řekl. Znělo to naprosto bezbarvě, takže jsem nedokázal

posoudit, jestli z něho mluví závist nebo pohrdání.

Octl jsem se v první z mnoha místností laboratorního komplexu, který se skládal z celé řady prostor a oddělení. Tohle byl spíše předpokoj nebo kancelář. Byl tu zástup registratur, a jak jsem si všiml, terminál počítače. Mé pozornosti neušla ani krev, která byla všude, jako kdyby se tu odehrála nějaká bitka. V rohu u protějších dveří ležela čtyři děsivě znetvořená trpasličí těla.

Další místnost, dokonalá laboratoř s drahými přístroji podél stěn a policemi s kulturami pod sklem byla zpustošená ještě víc. Zauvažoval jsem, kolik trpaslíků tu asi muselo sídlit. Po zemi se jich válelo mrtvých aspoň tucet. Jejich zranění napovídala, že je zabila Bella. Těžký pach krve, v níž leželi, nasycoval vzduch.

Bella sama byla v jednom z koutů na druhém konci laboratoře. Paruka jí spadla. Myslel jsem, že je mrtvá. Čtyři trpaslíci stáli ve střehu vedle ní, ruce jim visely podél těla.

Dva z nich byli oblečeni jako ženy, ale ani ony neměly vlasy. Otočily se, aby si mě prohlédly, a já si všiml, že pod blůzami mají trochu vyvinutou prsní tkáň.

Čtveřice se mě zeptala, jak se jmenuju, ale nevšímal jsem si jich a šel k Belle. Když jsem k ní klekl, zlostně zvedla hlavu ze země. Ucukl jsem, aby mě nekousla. Ale poznala mě a řekla: „Ty čtyři oudy dlouhý, ty ne rád já dostat bití.“ Zavřela šikmé oči.

Vedle ní ležela rozbitá injekční stříkačka z umělé hmoty. Halenu a znetvořené ruce měla pokryté krví.

„Proč jsi neutekla ke svým, Bello? Mohla jsi přece.“

„Moji lidi udělat smrt. Já moc dlouho s Pánem.“ Začala popadat dech. Bella být cítit jako Pán, to malér.“

Vzal jsem její hlavu do dlaní a ona mi to dovolila. Byla jen umírající zvíře, víc nic, a přesto byla v tu chvíli lidštější, než kdy předtím, snad pro tu společnou touhu dorozumět se. V jejím zvířecím mozku se jí stále rodila slova a myšlenky.

„Já udělat nejlíp tady - smrt Pánovi; smrt mnoho zlých malých lidí. Všecky zabít nejlíp. Už ne maléry, už ne bití.“

„Ano, Bello, ano. Tohle je zlé místo. Už brzo to tu nebude.“

Zdálo se, že neporozuměla. „Bella všecko nebýt, milý ty člověk.“ Při tom podivném milostném oslovení se zakuckala a na chvíli zvedla hlavu. „Bella teď hodně malérů od Pán na nebi.“

Odkud se ve mně bralo tolik rozhořčení?

„To není pravda, Bello! To je všecko lež! Na nebi není žádný Velký Pán. Po smrti není nic, vůbec nic. Jen ticho, Bello, ticho a mír. Žádný Velký Pán.“ Žádné přízračné kartotéky, kde jsi položkou v rozpočtu. Na všechno

se vykašli, je to humbuk, tomu věř, Bello. Neexistuje žádný ostrov, kam bys mohla jít.

„Všimněte si, prosím, že to zvíře již nefunguje," řekla jedna trpaslice a dotkla se mého ramene. Odstrčil jsem ji.

Položil jsem Bellinu hlavu na podlahu, vstal a přešel kolem trpasličí skupiny. Poznamenávali cosi hluboce odborného k situaci, ale já jsem jim nevěnoval pozornost.

Kde se ve mně vzal takový žal? Zařízl se do mě jako nůž. Bylo mi, jako bych ztratil vlastní život. Vybavil jsem si tvář své první ženy, tvář plnou opovržení, když jsem ji udeřil a ona se s odporem a beze slova odvrátila.

Prchal jsem z toho místa pryč, zpátky do svého pokoje, kde jsem chvíli stál s hlavou v dlaních a lokty opřenými o stěnu. Pořád jsem cítil Bellin teplý zvířecí pach.

Chtěl jsem plakat nad její poskvrněnou zvířecí nevinností. Místo toho jsem si se studem vybavoval zlo, všechny ty špatnosti, které se na tomhle kusu skály udály za mé přítomnosti.

Před očima mi vytanulo elektromagnetické spektrum lidského utrpení, v němž všechno, co se člověku mohlo přihodit, mělo své místo, řadilo se od nejlepší události na světlém konci až po nejhorší událost na konci tmavém. V takovém spektru nebylo místo pro pojmy, jako je dobro nebo zlo. Při pomyšlení na všechny fráze, které jsem na tohle téma pronesl, se mi chtělo smát. Nejsvětlejší barvu spektra tvořila naplněná a rozdávající se smyslnost, nejtemnější představovaly bezejmenné věci, s nimiž jsem právě přišel do styku.

Vždycky jsem žil jen v iluzích a bylo mi v nich dobře! To, k čemu tu došlo, jsem z velké části zavinil já. Dart odpovídal za své činy a svá pravidla, ale já také nebyl bez viny. Projel mnou záblesk hrůzy, když jsem si. představil sám sebe ve Washingtonu, jak listuju fasciklem Moreaua, jak rozdávám svá papírová odsouzení - jenom proto, abych nakonec objevil na schvalovacím výnosu razítko se svým vlastním podpisem...

I ten řetěz mrtvých začal mým příchodem na ostrov.

Hans Maastricht. Celá léta, než jsem přijel a vyvedl ho z jeho rovnováhy, se mu dařilo docela slušně pít a pracovat. Další mrtví byli důsledkem jeho smrti. Odmítl jsem vylovit pušku z laguny a té se zmocnil Lišák, který zranil a nakonec i zabil George. Události při Hansově pohřbu mě přiměly vyhledat za Bernieho pomoci Warrena. Ze všech obětí jsem byl nejvíc zodpovědný právě za Warrena. A bál jsem se, že v onu hroznou noc, když zemřel Warren, mohl přijít o život i věrný Bernie. Mohli ho zabít jen proto, že se se mnou přátelil... Pak tu byla Bella...

Tak bych mohl pokračovat do nekonečna. Ještě chvíli a začnu bušit hlavou o zeď kvůli svým bývalým manželkám. Nemá smysl utápět se teď v sebeobviňování. Vykoupit se můžu jedině činy. Musím se pokusit uskuteč-

nit zbytek svého plánu, týkající se Lišáka, dřív než přiletí helikoptéra. Taky se musím přesně a z první ruky dozvědět, co jsou zač ti tvorové v laboratoři. Tohle mi Dart musí říct hned teď.

Podíval jsem se na hodinky. Bylo 17.51. Spousta času. Ještě ani nezačalo zapadat slunce.

12.
Frankensteinova metoda

Pán seděl v posteli, hlavu a půl obličeje stále ještě v obvazech.

„Snad si vzpomenete, pane Robertsi, na naši rozmluvu o tom, kdo tuhle válku vede. Pokud se pamatuju, říkal jsem vám tenkrát, že to jste vy normální a ne my znetvoření. Celá věc od té doby přerostla do takových rozměrů, že se týká nás všech. Vy si neuvědomujete, jak hluboce se týká i mě a že to, co tu mám na krku, není zábavní park.

Protože jsem se konečně přesvědčil, že jste skutečně ouřada, za kterého se od počátku vydáváte, jeden z těch nadutých politiků, u nichž levá ruka neví, co dělá pravá, dovolte, abych vám něco oznámil. Už mockrát tu přistáli jak generálové tak lékaři spojeneckých armád. Když měli štěstí, vybrali si u mě nějaký senzační gen, když ne, jen se porozhlédli. Je to tak, Heather?“

Stála u postele a prohlížela si skvrnu na stěně. Přikývla.

„Vy si myslíte, že víte, oč frčí, pane Robertsi. Ale ve skutečnosti o tom, o co v téhle válce jde, nemáte ani potuchy.“

„Až se vypovídáte,“ řekl jsem, „tak nezapomeňte, že jsem po vás chtěl nějaké třeba stručné, avšak logické vysvětlení, co jsou zač ti trpasličí tvorové, kteří zabili Bellu.“

„Ti trpasličí tvorové, jak jim říkáte, jsou v záznamech zaneseni jako SPON, ano? Jsou to sponové, Robertsi, a ne trpaslíci, třebaže jimi váš dementní mozek pohrdá. Možná byste chtěl vědět, co zkratka SPON znamená. Znamená to ‚Subrasa připravená k okamžité náhradě‘. Nic jiného.

Už dřív jsem vám říkal, že můj program je komplexní. SPON jsou prostě vyvrcholením jedné etapy, Moreauovy hrubé vivisekční metody byly amatérským začátkem. Potom jsem se dal do prvních pokusů s genetickou chirurgií. Výsledkem byli bohužel jen dva opolidé, Alfa a Beta. Žijí dosud a představují zásadní cestu k cíli, k němuž jsem vždy směřoval.

Jen se koukněte, co dokázal náhodně použitý prenatální lék se mnou. Od dob thalidomidu byla vyvinuta celá řada látek aktivizujících buňky a žlázy. Obtížnější už bylo zajistit jejich testování v řízených podmínkách a na lidském materiálu. Morčata, myši, krysy, opice, žáby a tak dál mají své hranice. Problém je docela prostý. Potřebujete lidi.

Právě k tomu se hodili zdejší ostrované, Bestie. Hned po lidech byli ten

nejvhodnější materiál. Tady, v bezpečí svého malého ostrova, jsem mohl postoupit dál, když už mi v tom ve všech zemích bránily všechny ty pokoutní zákony proti vivisekci.

Jen já sám a nikdo jiný stvořil SPON. Navzdory všem vlezlým biologům a podobným šaškům, kteří sem čas od času strkali nos.“ Rty se mu chvěly, jako by ho jen ta vzpomínka rozčilila. „Nemám zdání, co si o mně myslíte, pane Robertsi, a je mi to celkem jedno. Dovolte jen, abych vám řekl, že já - bezruký a beznohý - jsem dokázal víc než Kolumbus nebo Čingischán. Nemá smysl vám vysvětlovat, čeho jsem dosáhl, protože byste tomu stejně nerozuměl. Ale v podstatě jsem vyvinul dva typy látek, které radikálně ovlivňují strukturu zárodku.

Jedna z nich pozměňuje základní vlastnosti pokožky, která pak, podobně jako hadí šupiny, chrání před některými druhy radioaktivity. Druhá látka zabraňuje stimulaci buněčné aktivity a ovlivňuje základní metabolismus, zejména vývoj tělesných znaků.

Kombinací těchto dvou látek a jejich aplikací na plody, poskytované Bestiemi, jsme vyvinuli - abych to zestručnil - SPON. Dokonalou subrasu, která v některých ohledech předčí lidi.“

„V kterých ohledech?“ zeptal jsem se.

„Jsou imunní vůči určitým, pro nás smrtelným druhům záření. Těhotenství u nich trvá jen sedm měsíců, brzy dospívají, jsou menší, méně jedí a spotřebují méně kyslíku.

V katastrofickém scénáři, pro který jsou předurčeni, to všechno znamená výhodu.“

Jako by chtěly jeho slovům odporovat, objevily se na telestěně idylické venkovské obrázky, doprovázející pomalou větu Haydnovy symfonie. Staré, vápnem obílené domky se šindelovými střechami, rozvážné ženy u studní s dlouhými vahadly, polozbořené ploty, obrovské louky, ztrácející se v mlze, starci v obnošených kloboucích, snopy obilí, hory, horské bystřiny, ozdobené vozy s volskými potahy, jeleni, citrónovníky a akáty obtěžkané květy, děti, běžící úzkou uličkou. Obrazy se objevovaly s hudbou a s ní se i ztrácely.

Dutě jsem .se Darta zeptal: „A teď, když je vaše dílo u konce - pociťujete z něj uspokojení?“

„Moje práce ještě zdaleka neskončila, nedejte se mýlit. Máme SPON - tři nejlepší exempláře jsou nyní zkoumány ve Spojených státech - ale dokonalí ještě nejsou. Musíme dokázat, aby byli schopni řádně se rozmnožovat, aby nerodili zrůdy. Zpočátku byli zcela neplodní, ale tohle jsme už zvládli. Teď je jedna ze samic těhotná a to vzbuzuje velké naděje. Ale ještě nás čeká spousta práce. Ani Řím nebyl vybudován za jediný den. Je to tak, pane Robertsi?“

„Ale proč to děláte? Proč by měly vlády, které vedou totální válku, pod-

porovat takhle nelidské experimenty?“ zeptal jsem se. „Jaký mají SPON smysl - budem snad šťastnější, až je budem mít?“

„Považoval jsem vás za inteligentnějšího. Myslel jsem, že vám to dojde, kamaráde. Dobrá, když už jste se zmínil o totální válce - jak dopadne? Nakonec zvítězí spojenci, ale za cenu příšerných ztrát na životech. Vy si myslíte, že mně jsou tyhle věci jedno, není to pravda. Jediným výsledkem války bude svět plný bídy. To bude cena vítězství, a právě o tu jde. Lidstvo bude zdecimováno, vzduch i půda budou radioaktivní.“

Zvedl se. na posteli trochu víc a napřímil hubený hrudníček.

„Když ale dokážeme vyšlechtit SPON, můžou za nás udělat spoustu práce při znovuoživení planety. Právě teď jim jsou vštěpovány spojenecké ideje. Budou méně citliví vůči radioaktivnímu záření než my ostatní, budou se rychleji rozmnožovat a spotřebují méně zásob. Vlastně budou naší záchranou, dokonce nás můžou i nahradit. A kdyby budoucnost náhodou nebyla tak ponurá, jak ji teď maluju, najdeme pro ně jiné použití. Do šrotu nepůjdou. Byli by například ideální posádkou pro vesmírné lety. Jen si je představte, jak za nás dobývají hvězdy, zatímco ubohé staré lidstvo – nebo to, co z něj zbude - sedí doma...“

Jestliže se té stvůře dá věřit, pak jsem právě svědkem vrcholící frankensteinovské éry. První opatrné kroky ke vzniku života, který stál mimo přirozený řád světa, podnikl Viktor Frankenstein a popsala je Mary Shelleyová. Tohle je důsledek: není daleko doba, kdy veškerý přirozený řád věcí nahradí řád nepřirozený. Stejně jako Frankenstein a později Moreau i Dart teď používá logických argumentů, ve jménu pokroku a potřeby přežít.

V tomhle představení plném zvrácených hodnot jsem byl ztracen. S člověkem, jako je Dart, nemohu nikdy najít společnou řeč.

„Nějak se nám to vymknulo z ruky,“ řekl Dart Heather a zasténal. Položila mu dlaň v soucitném gestu na hruď. Vyměnili si významné pohledy, jimž jsem neporozuměl. Nehýbal jsem se a rychle jsem uvažoval. Byl jsem zděšen tím, co jsem viděl a slyšel, a jen co se dostanu do Washingtonu, začnu jednat. Válečné úsilí může nebo také nemusí z Dartových pokusů těžit. Každopádně jsou velice špatně zajištěny. Kdyby tu vládla pevná organizace, nemuseli být žádní mrtví. Dart nedokázal ostrov zvládnout o nic lépe než Moreau.

Když jsem uvažoval o stavu rozkladu na ostrově, zejména o nedostatku personálu... proč u SPON neslouží žádní Američané? – vybavil jsem si starou zkušenost z podobných projektů: operace Moreau se blíží ke konci. Tahle skutečnost nejspíš Dartovi ještě nedošla, ale doma mu už zavřeli kohoutek, jímž přitékala finanční podpora. Někdo ho nahradil. Možná že se oprášily staré programy klonování z osmdesátých let. Ať to je, jak chce, najednou jsem cítil v kostech, že Dartovi, pokud jde o peníze, sklaplo.

Až se to dozví, asi se zblázní.

Pravděpodobně pozabíjí všechny SPON. Mě zabije taky, jestli tu ještě

budu. Vzbuzoval sice do jisté míry soucit, ale byl především smrtelně nebezpečný.

Dart s dívkou už svou němohru skončili. Začal se soukat do svých postrojů a nespouštěl mě při tom z očí.

„Pochopil jste, co jsem povídal? Dějou se tu velké věci, pane státní podtajemníku Robertsi! Závažnější, než si dokáže váš byrokratický mozek vůbec představit. My tu měníme budoucnost, já tu měním budoucnost! Tady, na ostrově doktora Moreaua. Nic nezůstane, jak bylo. Dojde k radikálním změnám. Starodávná lidská těla se taky změní. A když se změní forma, změní se i funkce, myšlení... Je to skutečně obrovská věc...“

S každým dalším slovem byl jeho obličej ohavnější, ústa sevřenější. Potil se a vyhýbal se mému pohledu.

Otočil jsem se. Heather na mě mířila revolverem. Když na vás někdo míří, musíte se mu nejdřív podívat do očí, jak to myslí - ona to myslela doopravdy – a pak na zbraň, abyste věděli, jakým typem vás oddělá, když se to už musí stát. Byl to model s velkou ráží, zjevně schopný vyřídit jednou ranou takové obry, jako byl George.

„Je mi to líto, Robertsi!“ řekla, ale máme spoustu starostí i bez vás. Myslíte to upřímně, to vám přiznáváme, ale zrovna teď nepotřebujeme, abyste tady čmuchal.“

„Jen vás na pár hodin zavřeme, pane Robertsi,“ řekl Dart.

Stál jsem vedle postele a přejížděl očima z jednoho na druhého. Heather by neměla nic proti tomu napálit to do mě, ale byla nervózní, že se nestrefí. Přiblížila se ke mně.

„Svaž ho,“ přikázal Dart a předklonil se. Zaslechl jsem, jak mu v postroji zavrzalo.

Byl to pro ni trochu problém, když nechtěla odložit revolver. Podívala se na dlouhý tkaný pásek, trochu podobný čínským, který visel za dveřmI. V tu chvíli jsem po ní skočil.

Měla bleskové reakce. Jedním pohybem upustila revolver na postel, otočila se a hranou ruky mě sekla po dýchací trubici. Ale já se mezitím taky pohnul. Její úder mě neškodně zasáhl pod paží a já se jí efektně strefil pěstí do spánku.

Téměř současně jsem se vrhl po revolveru.

Dart už si připevnil své ruční protézy, rukou z kovu a plastů mě uchopil za zápěstí a stiskl. Zkroutil jsem se bolestí. Protézy byly poháněny motorem. Když tlak povolil, držela Heather opět revolver a odborně mi poutala ruce. Dokázala mému úderu uhnout.

„Šikovná, řekl Dart, „nestalo se ti nic moc, viď? Musíš mi pomoct do židle. Půjdem se podívat, co je třeba udělat v laboratoři. Doufejme, že si Da Silva poradil.“

„Necháme Robertse tady?“ Její hlas zněl naprosto klidně.

„V žádném případě. Půjde s námi, abychom ho mohli pohlídat. Robertsi, je mi to doopravdy lito, ale jste jako bolavý zub. Nemůžeme vás pustit do Washingtonu, abyste nám tam dělal potíže.“

„Ty mizernej mrňavej kriple! Bud mě rozvážeš, nebo to pro tebe bude ještě o moc horší! Víš, že helikoptéra už je na cestě a rozhodně neodletí beze mě, i kdyby tebe měli nejdřív strčit k ledu!“

Když ho Heather opatrně přesunovala z postele do kolečkového křesla, nedíval se na mě, ale do vzdáleného koutu místnosti. Potom řekl: „K ledu šoupnem my vás, příteli. Připomenu vám něco, co už byste měl dávno vědět. Tak trochu se to týká vaší momentální situace. Nenávist mezi národy není nic ve srovnání s nenávistí mezi odděleními jednoho úřadu. Jenže my vás k ledu dáme natrvalo.“

Vedle postele měl digitální hodiny. „Raději si pospěšte,“ řekl jsem. „Vaše vláda tu potrvá ještě pět a tři čtvrti hodiny.“

Dělal mi však starosti. Pořád jsem nevěděl, co zamýšlí. A už vůbec se mi nelíbil způsob, jakým mě vedli z místnosti, za roh a jedním ze vchodů do té prokleté laboratoře.

Da Silva tu s výrazem tichého odporu elektrickou myčkou pomalu stíral krvavé skvrny na podlaze. Mrtvoly SPON - myslím, že jim tak musím říkat - a Belly už odstranil.

SPON, kteří přežili, muži i ženy, tiše stáli a pozorovali ho. Nepokusili se z laboratoře utéct ani nevydávali zpola lísavé a zpola výhrůžné projevy jako ostrované. Dívali se na něho spíš chladně. „Bella vám toho neprovedla tolik, jak nám tvrdili,“ poznamenala jedna z žen neutrálním hlasem s dokonalou výslovností.

„Napáchala dost škody,“ řekl Dart a pohladil si turban.

„Pán přišel o jedno oko,“ řekla Heather. „Bude teď potřebovat láskyplnou péči.“

„Bude si muset vystačit s vámi,“ odpověděla žena rázně.

„Éé - však my to nějak přežijeme,“ řekl Dart. „Je mi líto toho, co se stalo. Tohle není žádný zábavní park, jasný?“

Samice SPON řekla: „Jestli je tohle všechno, co k případu řeknete, máte snížený smysl pro zodpovědnost. Jedenáct z nás zahynulo, mezi nimi i čtyřistapatnáctka. Jak sám dobře víte, byla těhotná. Všechny nás to vyděsilo. A pokud víme, Bella sem vtrhla jen díky vaší nezodpovědnosti. Varovali jsme vás, že může být nebezpečná, a řekli jsme. vám, abyste se jí zbavil. Byla jen zvíře. Postrádala intelekt.“

Dartovi byl ženin stroze pánovitý tón nepříjemný, ale odpověděla za něj Heather: „Těch stížností už bylo trochu moc, čtyřistadvojko. Víš, jak málo je tady personálu. Proč něco neděláš? Proč třeba nepomůžeš Da Silvovi s ú-

klidem?“

„My jsme ten nepořádek neudělali.“

„Marš do vyšetřovny, všichni,“ řekl Dart. „Musím vás kompletně vyšetřit, nejen udělat běžný rozbor krve.“

Hlasitě protestovali, ale šli. Dart na křesle jel za nimi a Heather, která ze mě nespouštěla oči, kráčela vzadu. Když jsme vešli do vyšetřovny, připomínající spíše dokonale vybavený operační sál, zavřela za námi dveře.

Trpaslice, které Heather říkala čtyřistadvojko, se na mě podívala a řekla: „Co tu dělá ten člověk? Pracuje taky v programu? Jestliže ano, tak já ho neznám. Žádám, abych o něm byla informována.“

„Kdyby pracoval v programu, neměl by svázané ruce,“ řekl Dart. „Je to zajatec a my ho hlídáme, dokud nepřistane ponorka, aby ho odtud odvezla.“

Když to říkal, měl skloněnou hlavu a já mu neviděl do tváře.

„Když nepracuje v programu, tak se v místnosti, kde je i on, nenecháme vyšetřovat,“ řekla čtyřistadvojka a s chladným opovržením si mě prohlížela. „To jsme si ve své Chartě vyhradili. A na boj, který jsme o ni museli svést, jsme ještě nezapomněli.“

Hádka pokračovala, ale já ji dál nesledoval. Pán, vyprovokovaný ostrým tónem SPON; řekl něco, co nebylo zrovna určeno pro mé uši. Zásobovací ponorka!

V překotném vývoji událostí jsem zapomněl na bezprostřední nebezpečí, které pro mě ponorka představuje. Hodlali mě na ni posadit jako zajatce a to co nejdřív. Věděli, že vrtulník tu bude o půlnoci. Čekají tedy ponorku ještě dřív? Kdyby ne, posadili by mě přece do cely a věnovali se důležitějším věcem.

Uvědomoval jsem si, že kdyby mě přivedli ke kapitánovi ponorky jako zajatce, byl bych na určitou dobu vyřazen z provozu. Právě k tomu směřovala Dartova poznámka o nenávisti mezi národy, která je jen slabým odvarem nenávisti mezi jednotlivými úřady. Jakmile se mě jednou zmocní námořnictvo (což si Dart určitě nechá potvrdit, aby měl před velitelem záchranné helikoptéry čisté ruce), nebude určitě nijak pospíchat, aby mě postoupilo státnímu departmentu. Než se můj případ vyřeší, uběhne spousta času. Ty tahanice můžou trvat měsíce i roky. Rozhodně dost dlouhá doba, aby na mě Dart mohl podat stížnost a předem diskvalifikovat, cokoli proti němu podniknu.

Jakmile se octnu v ponorce, je má věc ztracená.

SPON se rozhodně postavili proti mé přítomnosti v místnosti.

„No prosím, když chcete pořád dělat potíže,“ řekl Dart.

„Heather, odveď našeho přítele Robertse do kotců pro zvířata vzadu. Tam ho zamkni a nerozvazuj!“

„Jak chcete," řekla. „I když si myslím, že byste těm umělým lidem neměl tak rychle ustupovat."

Téměř přátelsky mě vzala v podpaží a vedla hloub do laboratorního komplexu. I když nerozsvítila, viděl jsem, že se tu zrovna nešetřilo. Dart sice mluvil o experimentálních zvířatech, jako jsou myši a morčata, přezíravě, ale bylo jich tu požehnaně. Z jedné klece, kterou jsme míjeli, k nám natáhla prosebně ruku povykující opice.

„Tak vy jste doopravdy otrokem našeho mrzáckého kámoše," řekl jsem. „Pracujete pro něj, vaříte mu, svlíkáte se kvůli němu - co ještě pro něj děláte?"

„Všechno," řekla. „Mám pro tu práci výcvik a jsem hrdá na to, že ji dělám dobře. A jsem taky hrdá na to, že vás dokážu kopnout do koulí, jestli si ještě něco zkusíte." Vrhla na mě tvrdý, zamračený pohled.

„Trpaslíci vám ovšem jdou zatraceně na nervy. Teď, když je Bella po smrti, jim budete muset vařit. A uklízet a drhnout podlahu v klecích."

„Já je nenávidím, jestli vás to zajímá. Ale je to moje práce. A pokud jde o ponorku, všimla jsem si, jak jste zastříhal ušima. Přiveze taky další zaměstnance a stráže, o které jsme už dávno žádali. Starejte se spíš o sebe, ne o mě. Já to zvládnu sama."

„A přitom jste sexy," řekl jsem, když mě zamykala.

„Že zrovna vy se o to najednou zajímáte!"

Heather mi ukázala klíč, a když jsem se na něj vynadíval, strčila ho do kapsy své tuniky a odešla. Kroutila přitom zadkem.

Byl jsem v malé, prázdné cele, jedné ze šesti v řadě. Byly to skutečné klece vpředu se závorami, z pět centimetrů tlustých železných tyčí kolem dokola. Tyče byly upevněny masivními šrouby do betonové podlahy. Žalářník mohl chodit podél zadní stěny klecí a plnit misky na vodu a jídlo. Moje misky byly prázdné, i když na dně jedné z nich ulpělo staré, přischlé žrádlo.

Podle pachu, který nevyprchal, jsem poznal, že právě tady věznil Dart domorodce, když na nich pracoval. To vše jsem si stačil prohlédnout, ještě než Heather došla na druhý konec místnosti. Zavřela za sebou a nechala mě v příšeří. Okna byla pouze nahoře ve střeše. Viděl jsem jimi modrou oblohu a nějaké listy. Trochu světla vydával ještě přistroj, který si zářil a tikal pár metrů od místa, kde jsem stál.

Když člověku dojde, že je za mřížemi, padne na něho zoufalství. Nedokázal jsem pohnout žádným svalem: můj autonomní nervový systém jim jednoduše odmítal předat patřičné impulsy a já se nemohl ani ujistit, že se z klece nedá uprchnout.

Stál jsem, držel se tyčí, vdechoval zapařený, mdlý vzduch a vzdáleně vnímal nějaké zvuky. Byla to hudba, kterou jsem zpočátku nedokázal určit. Nebyla hlasitější než šepot, a teprve když jsem napjal sluch a začal po ní pátrat, má strnulost mě opustila. Jako by tichá přítomnost hudby napovída-

la, že někde, třebas jen teoreticky, jsou příjemnější věci než postupný pád do úplného poníženi, jaký jsem zažíval já.

Navzdory situaci, v níž jsem byl, mi ta hudba plná naděje přinášela i okouzlení. Pak jsem. poznal, co je to. Byl to Haydn, zase ten Haydn, a jeho prokletá symfonie Hodiny.

Nebyl to opravdový Haydn, ale magnetofonový pásek, automaticky vysílaný do laboratorního komplexu. Nikdo ho neposlouchal, ani Dart, ani Bella, ani Heather a ani žádná opice, která se tu po operaci učí ovládat lví nohy. Ten civilizovaný cvok Haydn přece nemá žádné právo chtít promlouvat k nám, trpícím lidem z konce tohoto stále temnějšího století.

Hlasitě jsem se rozkřičel, abych se pokusil tu nesmyslnou hudbu přehlušit. Vídeňský dům byl mrtev a stejně tak i všechny pevné a do sebe zapadající vazby jeho harmonií.

Tenhle ostrov byl nestydatě anachronický. Začal jsem zuřit, nesmyslně, bláznivě. Když jsem se vzpamatoval, symfonie ještě zněla, i když skoro neslyšně.

Začal jsem hledat něco ostrého, nějaký výstupek, kterým bych mohl přeřezat pouta. Ale stavitelé těchhle.klecí se postarali, aby podobné nápady neměly smysl.

Tiše jsem stál a myslel na modlení. Jenže s touhle složitou záležitostí se budu muset vypořádat později. Teď se mnou cloumal vztek a potřeba uprchnout. Pokusil jsem se řadu klecí zvrhnout. O několik milimetrů se pohnuly. Avšak i kdyby se o totéž pokoušeli spojenými silami všichni ti, které tu mučili, bylo to.stejně beznadějné. Cloumal jsem dveřmi; řinčely, ale z pantů se nevyvrátily. Stoupl jsem si na dřevěné sedátko, odkud jsem mohl tlouct hlavou do mříží nad sebou. Ničeho jsem nedosáhl, prostě to nešlo.

Mohl jsem jen stát a nechat plynout čas. Když jsem pořádně zaostřil, viděl jsem na ciferník hodinek. Bylo 18.35. Přibližně za pět hodin tu bude vrtulník. Brzy se setmí.

Ničím nepoznamenaný čas plynul. Vzduch houstl a světlo se vytrácelo. Blížila se noc a s ní ponorka.

Zuřil jsem a upíral zrak na každý předmět v dohledu, který ve mně vzbuzoval planou naději. Kdybych jen dosáhl na ten žebřík, kdybych jen byl blíž tomu stroji... Potom však mou pozornost upoutal jakýsi šramot. Nepocházel od zvířat v klecích na druhém konci místnosti, znělo to jinak a bylo to blíž.

Laboratorní komplex byl sestaven z prefabrikovaných kovových panelů, sešroubovaných k sobě. Část, v níž mě zavřeli, byla obrácena k jihovýchodnímu konci ostrova. Střecha se tu za mými zády svažovala k vnější stěně ani ne dva metry nad podlahou. Uprostřed byl vikýř, jímž jsem viděl konec větve nějakého stromu a tmavnoucí oblohu. Na střeše někdo byl.

Za sklem se objevil obličej.

Poznal jsem jen nejasný obrys hlavy a ostrý čenich. Ačkoliv se ke mně domorodci nikdy nechovali zrovna přátelsky, v téhle situaci jsem potřeboval každého spojence. Ať měli v úmyslu cokoliv, stáli proti Dartovi a tudíž na mé straně. Měl jsem jen strach, že mě v přítmí laboratoře nezahlédnou.

Sehnul jsem se, sundal si jednu botu a začal s ní bušit do železných mříží, abych nadělal co nejvíc rámusu.

Hlava za oknem zmizela. Za chvíli se místo ní objevily dvě. Nechal jsem rámusu a začal na ně mezi tyčemi kývat nohou. Spoléhal jsem na jejich ostré oči, zřejmě se rozhlíželi; jestli tu není někdo z nich uvězněn. Klece určitě znali už dřív.

Konečně mě zahlédli. Jeden z nich - byl jsem si teď skoro jistý, že to je Bernie - zvedl hůl a udeřil s ní do skla. Sklo se s řinčením začalo sypat na podlahu. Bylo vyztužené drátem, ale ti dva bili do sítě tak zuřivě, až ji protrhli. Neodvažoval jsem se je povzbuzovat voláním, bál jsem se, že kdyby zjistili, kdo je v kleci, mohli by všeho nechat.

Potom drátěná síť vypadla. Jedna postava se protáhla otvorem a lehce dopadla na všechny čtyři, těsně vedle mé klece.

„Berniel“ zvolal jsem. „To jsem já, Roberts, tvůj přítel, pamatuješ? Dobrej kluk, udělals to skvěle!“

„Dobrej kluk. Dobrej chlap, hrdino, jo. Velká věc. Žádný blbosti.“

Přistoupil ke kleci. Zahlédl jsem v houstnoucí tmě, jak mu v očích žhnou rudé jiskřičky.

„Vysvoboď mě odtud, Bernie. Otevři klec, vylom dveře. Pokus se najít silnou tyč.“

Zalomcoval mřížemi. „Bernie nemá klíč. Pán má. Ty v kleci jako smutná Bestie.“

„Musíš mě odsud dostat. Hledej tyč. Honem, dobrej kluk!“

Odběhl stranou a začal čenichat kolem dokola. Opice se rozvřeštěly a poskakovaly v klecích tak divoce, až jsem dostal strach, že přijde Heather nebo Dart. Konečně se Bernie vrátil s dlouhým, po jedné straně ozubeným ocelovým hranolem.

Zasunuli jsme ho kousek nad zámkem mezi dveře a mříž a vší silou se do něj opřeli. Zuby skřípaly a lámaly se, ale kalená ocel se nechtěla poddat. Znovu a znovu jsme se do ní opírali a zámek pod naším spojeným náporem postupně povoloval. Poslední zapáčení a potom se s klapnutím otevřel. Vyklopýtal jsem ven.

Berniemu chvíli trvalo, než znetvořenýma rukama rozvázal pásek, jímž jsem byl spoutaný. Konečně pásek spadl na podlahu. Poplácal jsem Bernieho po rameni.

„Jseš moc dobrej kluk, kamaráde,“ řekl jsem.

„Tady špatný místo, můj kamarád, hrdino. Brzo Lišák vezme oheň ty, Li-

šák přinese oheň, Pán celý oheň. Špatný místo, brzo pryč. Laborka na Velký nebe.“

„Výborně, vypadnem odsud,“ řekl jsem. Čím dřív, tím líp.“ Vklouzl jsem do bot a běžel pro žebřík, na který jsem před chvílí tak závistivě hleděl. Postavil jsem ho pod okno. Lezl jsem první, vyšplhal se na střechu a potom pomohl Berniemu.

Když jsem venku na střeše uviděl jeho společníka, zůstal jsem jako zkoprnělý. Byl to jeden z opolidí - nedokázal jsem rozeznat, zda Alfa nebo Beta, zda je to ten, s nímž jsem se serval na Warrenově střeše. Napadlo mě jen, že pro příště bych se měl střechám vyhýbat. Přišel ke mně, ale pár slov na přivítanou ho zřejmě upokojilo.

Venku ještě nebyla, taková tma, jak jsem se domníval. Muselo být něco málo po sedmé. Teď jsem pochopil, jak se domorodci dostali na střechu. Vysoko na stromě po jedné straně budovy uvázali dlouhý provaz, jehož druhý konec byl ve stejné výšce obtočený kolem stromu na druhé straně. Pak už nebylo těžké přeručkovat po provaze přes plot a seskočit. Kdyby ovšem Dart a jeho společníci neměli právě jiné starosti, bylo by to podstatně obtížnější.

Každopádně to bylo odvážné. Věděl jsem, kdo za tím stojí, ještě dřív, než jsem ho spatřil. Z křoví za námi se ozvalo netrpělivé houknutí, Bernie odpověděl stejně a za chvíli se k nám podél druhé strany plotu plížil Lišák. Viděl jsem i další postavy a spoustu očí. Domorodci se houfovali. Lišák držel v rukou nějaké světlo.

Zavolal na mě: „Hej, hrdino, co děláš? Ty nejseš Bestie. Já pořád mám střílecí pušku. Já tě klidně zastřelit.“

„Zrovna jdu dolů. Utíkám před Pánem. Není to můj přítel.“

„Tak jdi rychle.“

S chutí jsem střechu opustil. Bylo to docela jednoduché, chytil jsem se lana a potom sklouzl po stromě na zem. Lišák čekal dole. Ve staré vojenské misce mu hořel malý ohýnek.

„Oheň!“

Zvědavě jsem si tvora, který se mě nedávno pokusil zabít, prohlížel. Vypadal jako skutečný loupežník. Stále měl tentýž potrhaný plášť, jen na hlavu si narazil symbol autority, Georgeův starý kožený klobouk.

Poklepal si na hrudník ve tvaru lodi. „Já Lišák se už nebát ohně jako Bestie. Já střílet z pušky, zabít George, zabít každý člověk. Jasný, hrdino? Já člověk jako ty. Mít oheň, jasný?“

„Je mi to jasný až moc dobře.“

„To je dobře, že jasný moc dobře. Vy my Bestie zapálit Pánovi laboratoř, smrt. Pána zabít puškou, jasný. My potom Pán. Celý tohle místo je Pán.“

„S tímhle ohýnkem nic nezapálíš. Musíš si opatřit pořádnou velkou vě-

tev, která bude dobře hořet Až ji budeš mít, musíš na protější konec pevnosti, kde je dvorek, jasný? Je tam spousta plechovek s barvami, co patřily mrtvému Hansovi. Barvy hoří rychle a dobře. To bude nejlepší. Hoď hořící větev na plechovky s barvami."

Zavrtal se do mě červenýma očima.

Potom kývl hlavou. Když se odvracel, aby ostatní popohnal, řekl poťouchle: „Ty jasný, já dostat tenhle oheň od tvých přátel z Tulení skály. Lorta mi dát oheň v plechovce. Já jí za něj dát rum a senza maso taky v plechovce. Ty mít rád Lorta, jasný." Vážně si poklepal na hlavu a na genitálie.

Otočil se, aby své lidi znovu popohnal a mohl rozjet svůj plán. Tlačili se kolem jako spiklenci. Má přítomnost je už neznervózňovala a oni sami se mi nezdáli přes grotesknost svých tvarů i obličejů tak cizí jako dřív, přiblížili se člověku a já se přiblížil jim.

Ustoupil jsem stranou do tmy a díval se, jak se k sobě tisknou. Vzpomněl jsem si na příběh H. G. Wellse. Tvorové na jeho ostrově pomalu degenerovali z lidí zpět ke zvířatům. Byl to melancholický závěr. Tahle opravdová zvířata dělala pomalé pokroky směrem k lidství. Tenhle proces ve mně ani v nejmenším nevyvolával melancholické pocity.

Mezitím nastala úplná tma. Klopýtal jsem mezi stromy. Lišák se vyhoupl k Opočlověku a Berniemu na střechu. Slyšel jsem, jak Bernje kňučí radostí nad Lišákovým příchodem. Ubohý Bernie. Našel si nového pána, kterého může poslouchat. Ostatní postupovali podél ohrady a snažili se držet krok s trojicí na střeše. Konečně jsem mohl zmizet. Už jsem se jim do toho pletl až dost. Co se stane teď, musí se odehrát už bez mé účasti.

Bylo skoro půl osmé. Za čtyři, pět hodin by tu měla být helikoptéra z Fidži. A ponorka?!

Nejbezpečnější ze všeho bylo uklidit se z cesty včas, aby se mi nic nestalo. Ve tmě jsem moc daleko neviděl. Litoval jsem, že s sebou nemám ani baterku ani revolver. Přemýšlel jsem o Heather a divil se jí. Dart nebo morousovitý Da Silva musí přijmout osud, jaký je potká. Avšak pokud šlo o Heather, nemohl jsem se zbavit ani proti své vůli určitých sympatií.

Počkám u ústí laguny. Tudy sice připluje ponorka, ale já se schovám na východním břehu, kde se útes začíná zvedat. Odtud taky dobře uvidím na Dartovo sídlo.

Ubývající měsíc už sice zářil, ale poskytoval příliš málo světla. Postupoval jsem pomalu k vodě, tak trochu se mi od pevnosti nechtělo. Potom se za mnou zablýskaly plameny.

Lišákova jednoduchá strategie účinkovala. Barvy byly víc těkavé než olovnaté a byly velmi hořlavé. Plameny vyletěly mezi starými Maastrichtovými plechovkami, stoupaly a zapalovaly větve stromů na dvorku. Zář ohně byla jasnější a stále sílila. Byl to omračující pohled. Otočil jsem se, abych

ho mohl pozorovat, ale pochyboval jsem, že žár bude dostatečný, aby zapálil i dům.

V záři plamenů jsem zahlédl, že po střeše budovy tančí Lišák. V tu chvíli se k mým uším donesl divošský řev a skupina domorodců zaútočila na dvorek. Nesli beranidlo a udeřili jím vší silou do vrat. Couvli a udeřili podruhé.

Dřív než mohli udeřit potřetí, ozářilo scénu jiné světlo.

Bylo chladnější a silnější, pronikavější než oheň. Vycházelo z nějakého kulatého zdroje poněkud zprava, ze stromů nad vesnicí a rychle klouzalo po zemi, dokud se nezastavilo na útočnících u vrat. Zaraženě strnuli a nehnutě zírali do oslepující záře.

V opožděné reakci jsem padl k zemi. Ponorka právě dorazila. Proud světla tryskal z její věže. Bylo 19.35.

Byl jsem sotva šedesát metrů od břehu laguny.Zašilhal jsem směrem k ponorce a odhadoval, že je od břehu asi stejně daleko. Hlasy posádky se nesly až ke mně. Byla to angličtina. Takže Dart má své spojence tady a pravděpodobně se s nimi už domlouvá rádiem.

Domorodci se chvíli nehýbali, jako by je světlo přibilo k zemi. Pak se náhle všemi směry rozprchli do tmy.

Na ponorce se rozštěkal kulomet. Taky jim trvalo o něco déle, než se rozhodli, ale jednoho mrzoutského Býkouna palba zasáhla. Udělal ve vzduchu kotrmelec a bezmocně padl na zem. Ještě chvíli sebou škubal.

Ocitnout se tak blízko palebné čáry nebylo nic příjemného. Rychle jsem zalezl do křoví. Sotva jsem to udělal, začal reflektor přejíždět ze strany na stranu a kulomet ho jen tak bez určitého cíle doprovázel. Kolem mě překlopýtal tvor připomínající kozu. Zapadl do houštiny, prodíral se jí a hrůzou skřehotal. Pod novou hrozbou byli domorodci stejně nebezpeční jako předtím.

Nejlepší bylo držet se původního úmyslu a dostat se k útesu u ústí laguny. Pohyboval jsem se co nejníž při zemi. Za okamžik přestali střílet, snad proto, že pohyblivé cíle, na které mohli zamířit, jim zmizely. Měl jsem dost starostí sám se sebou, než abych si moc všímal, co se děje kolem. Jen tu a tam jsem zaslechl, jak se Bestie zuřivě prodírají hustým podrostem.

Když jsem se vyškrábal posledních pár metrů ke skalní plošině, sotva. jsem popadal dech. Konečně jsem se mohl natáhnout za keři, které mě kryly před děním uprostřed ostrova. Chvíli jsem ležel jako pes a zoufale se snažil popadnout dech.

Vystrčil jsem hlavu a podíval se dolů. Požár byl mnohem rozsáhlejší. Stromy planuly jako louče. Dost možná, že hořela už i Dartova budova.

Zář ohně dopadala až k laguně a odrážela se ve vodě. Zřetelně se v ní rýsovala ponorka. Z boku, obráceného k přístavní hrázi, spouštěli člun. Nalodilo se do něj dvanáct námořníků a důstojník a odrazili ke břehu. Re-

flektor zatím pomalu propátrával ostrov. Když se jeho paprsek přiblížil ke mně, splynul jsem doslova se zemí. Tu a tam se ozval kulomet. Několik ubožáků naříkalo v křoví.

Napadlo, mě, že když se přesunu za nějaký skalní výstupek, budu ve větším bezpečí. Počkal jsem, až mě světlo znovu mine, a pak se rychle vyšplhal na vrchol skály, co nejvíc se natáhl a snažil se hmatem zjistit, jestli tam dole není římsa. Mezi mnou a oceánem byla jen strmá stěna. Vlny do ní narážely sotva půldruhého metru pode mnou a na ruce a na obličej mi dopadala slaná sprška.

Nahmatal jsem jen skalní výstupek, na jehož šikmém vrcholku se budu moci na chvíli přikrčit, připadat si v bezpečí a přitom sledovat, co se děje na ostrově.

Opatrně jsem se spustil přes okraj skály a spatřil na moři další světlo. Příliš jsem se bál, že spadnu ze skály a utopím se, než abych mu věnoval pozornost dřív, než se mi podaří usadit se na svém ubohém kousku bezpečí.

Pak jsem poznal, že hoří i přívěsek ostrova doktora Moreaua. Chatrč na Tulení skále byla v jednom ohni a skrz clonu dýmu, visící nízko nad vodou, bylo vidět, že vzplály i palmy.

Vzpomněl jsem si na Lortu, usměvavé Tuleňáky, malou Satsu a zabolelo mě u srdce. Snadno jsem si představil, co asi bylo příčinou katastrofy. Seznámil jsem je s ohněm. Zapalovali si potom své vlastní ohýnky a můj dar. vyměnili s Lišákem - jak mi sám řekl - za rum a senza maso v plechovce. S jakou dychtivostí se ty hravé povahy daly do pití! V opilství svůj přístřešek zapálili a zmizeli ve žhnoucích plamenech. Ochromený výčitkami svědomí jsem zíral přes temnou vodní hladinu.

Další příklad toho, jak osudovou jsem tady hrál roli... Krčil jsem se, zmítán pocity zmaru, a sotva vnímal výkřiky nesoucí se od laguny. Mé informační vstupy byly zablokovány, už jsem nepotřeboval žádné údaje o světě. Nicméně jsem nepotlačil svou lidskou zvědavost a zvedl hlavu nad skálu, za níž jsem se krčil, abych se ještě jednou podíval na ostrov násilí.

Na břeh mezitím dorazili další námořníci. Část z nich už odpochodovala prohledat vesnici, snad na rozkaz či z vlastní iniciativy, nevím, ale stačili ji už zapálit a noc osvětloval ještě jeden ničivý požár.

Oheň, který vzplanul nejdřív, byl největší a konečně přeskočil i na Dartovu budovu. V tropickém vzduchu vyletovaly jiskry vysoko a ve vějířích protančily svůj krátký let ke hvězdám. Oddíl námořníků se zastavil před palisádou, a jak jsem si všiml, drželi se co nejdál od George, který po celou dobu nehybně trčel na svém kůlu.

Námořníci měli tvořit eskortu a důvod jejich přítomnosti se právě objevil. Mortimer Dart se svými společníky spořádaně opouštěl osudovou budovu. Požáry zářily tak jasně, že jsem zřetelně rozlišoval jednotlivé postavy.

První vyšla Heather se SPONy. Ona ani trpaslíci nejevili známky vzrušení, i když to bylo patrně poprvé, co subrasa vyšla z laboratoře. Heather nesla v rukou nějaké pytle či bedýnky.

Za ní a jejím stádem šel Da Silva. Tlačil velký vozík s kovovými krabicemi. Bezpochyby byly plné Dartových drahocenných záznamů a pracovních postupů. Poslední šel sám Dart.

Nechápal jsem, proč jim tak dlouho trvalo, než budovu opustili. Určitě to nebylo proto, že by vypouštěli na svobodu všechna ubohá pokusná zvířata. Dart musel mít daleko praktičtější důvod - nebo možná odmítal uvěřit, že se jeho pevnost propadne do moře plamenů.

Každopádně si při svém odchodu zahrál na hrdinu. Nasoukal se do svého kyborgovského postroje a v něm dusal k ponorce. Tak jsem ho uviděl poprvé: víc masivní robot než člověk.

Skupinka už měla kus cesty za sebou, když se jeden z námořníků rozběhl a začal na něco ukazovat. Muži z doprovodu zvedli krátké hlavně pušek od země.

Na střeše hořící budovy se objevila ozbrojená postava. Věděl jsem, kdo to je, i když jsem se divil, že neutekl nebo se někam neskryl před žárem. Ale možná ho před ním chránila právě střecha.

Opatrně zamířil, zjevně omámený kouřem. Námořníci spustili palbu.

Ostatní se rozběhli. Pak konečně Lišák vystřelil.

Obrovský robot se nachýlil a chvíli ještě stál. Pak se stočil do strany a zhroutil k zemi.

Rychle jsem se podíval na střechu. Po Lišákovi už nebylo ani památky. Všechno skryl oblak kouře. Bylo za pět minut čtvrt na devět.

Důstojník námořní pěchoty křičel do megafonu a jeho hlas se nesl nad hučením a praskotem požáru.

„Popadněte ho, chlapi! Madam, pokračujte se svou skupinkou tudy. Rovnou do člunu, než dojde k dalšímu maléru. O doktora Darta se postaráme sami.“

Námořníci opatrně vyňali Darta z brnění. Z obra zbylo jen dětské tělíčko. Nedokázal jsem odhadnout, jestli je ještě naživu. Přenesli ho do člunu a dopravili k ponorce, v níž už zmizela Heather a všichni ostatní včetně patentovaného vynálezu trpasličí subrasy.

Venku zbývalo už jen několik posledních mužů. Vystřelili pár ran do temných stínů na ostrově a pak i je pohltilo černé monstrum uprostřed laguny.

Nikde nezbyla jediná postava, která by se hýbala a alespoň vzdáleně připomínala člověka. Na opuštěném dějišti dramatu planuly ohně. Oheň a tma, tma a oheň – dva základní prvky lidské duše...

Nějaký hlas kousek ode mne řekl: „Kavalíre, jseš to ty, jseš, ano?“

Jako ve snách jsem se otočil k moři, odkud se ke mně škrabaly z vln příboje nějaké postavy.

„Jsi to ty, Lorto?“

„Legrační Kavalíre, ano! Kdo jsem já? Plavali jsem sem my všichni. Vidět tě.“

„Satsu!“

„Tady jsem, Kavalíre! Tvoje malá myška Satsu.“

Naklonil jsem se, natáhl ruku a podal ji dívence, aby se vyškrábala ke mně. Zdálo se, že už se dá bezpečně vylézt nahoru na skálu, a jednomu po druhém jsem jim tam pomohl. I v tuhle chvíli se smáli a chichotali, když jsem lechtal tam, kde jsem to neměl právo dělat před ostatními.

Za chvíli jsme se společně krčili na skalní plošince.

„Brzo vás s sebou všechny vezmu někam jinam.“ řekl jsem.

„To je moc dobře,“ řekl jeden z mužů. „Je to lepší místo?“

„Je to jiné místo. Není zrovna lepší... ale je tam aspoň víc jídla...“ nedokázal jsem říci víc.

Ponorka se pohnula. Její motory byly tak tiché, že jsme neslyšeli nic než šplouchání vln. Proklouzla kolem okraje laguny do hlubiny a rázem byla pryč se svým nebezpečným obsahem. Zamířila ke světu, který se domníval, že ten obsah potřebuje.

Zdálo se, že ohně už hoří slaběji. Požár ve vesnici uhasínali a dohořívaly i ostatní.

Z křoví se vypotácela postava a vydala se ke břehu. Procházela kolem místa, kde se před mnoha a mnoha dny utopil Maastricht. Zoufale při tom vyla jako ztracený pes.

Držel jsem se pevně Satsu a díval se na hodinky.

Bylo za pět minut devět.

Jako obvykle, zbývalo jen počkat. Pevně se držet a čekat.

Světlo skomíralo, až se nakonec tma dala téměř krájet. Noc byla jako tělo, v němž žhnoucí pozůstatky Pánovy pevnosti představovaly ránu. Když nadešel čas, ozářila rána svým pochmurným karmínem břicho vrtulníku.

Stroj klesal a zkoumal infračervenými paprsky terén. Vzdušný vítr jeho rotoru kreslil na okraji moře vzorky a v půlkruzích je hnal na břeh, kde vyvržená voda připomínala narychlo odhozený šál.Jakmile vrtulník přistál a vypnul motory, byl přelud ten tam. Vlny opět narážely na skály v odvěkém rytmu.

Vrtulník naložil na břehu ostrova několik nezřetelných postav a rotor se znovu roztočil. Stroj.se vznesl, jeho břicho se ještě jednou letmo zalesklo v záři vyhasínajících ohňů, a zmizel do noci.

Na zapomenutém ostrově se z úkrytu vynořila osamělá postava a rozběhla se k mořskému břehu. Znovu a znovu vbíhala do vln a vyla, aby se zase s vytím vracela zpět.

Nakonec vyčerpaně zůstala stát na skále a zklamaně hleděla na noční oceán, jako by se pokoušela vyřešit záhadu, kterou si stěží dovede představit.

Pod hladinou oceánu nebyl mezi nocí a dnem takový rozdíl jako na zbytku planety. Tvory na souši ovládala přítomnost nebo nepřítomnost přímého slunečního světla, pod hladinou dominovaly jiné vlivy. Na dně oceánu vládl věčný soumrak a dokonce i ve vyšších vrstvách dovolovala voda svým obyvatelům, aby si dělali, co chtějí, lhostejno k tomu, jaká je denní doba.

Pozorovatel filozof by v tom mohl spatřovat analogii a s lidským mozkem, s jeho částmi nazývanými zjednodušeně, i když nepřesně, vědomí a podvědomí. Vědomí je přivyklé na pravidelná období bdění a spánku, na střídání světla a tmy, v podvědomí jsou věci méně zřetelné: tikají tu jiné hodiny. Podvědomí je hluboko ponořeno a nedoprovází je žádné slunce. Na rozdíl od rozumu, který vynalezl čtyřiadvacetihodinový den, tu platí instinkt, řídící se svým vlastním časem - věčností. Dokud v sobě lidstvo nesmíří instinkt s rozumem, nebude mír na Zemi. Bomby budou padat dál.

Bomby padaly. K velkému oceánu patři mnoho pobřežních moří. Guatemalský bazén, Tasmánské moře, Korálové moře, Jihočínské moře, Žluté moře, Japonské moře, Ochotské moře, Beringovo moře. Ve všech těchto vodách planuly konflikty, střetávaly se ideologie, národ bojoval s národem.

Trosky z těchto bitev padaly do oceánu, klesaly a mizely v slizu hluboko pod hladinou. Déšť smýval vražedné chemické bojové látky a voda oceánu je všechny pohlcovala. Pokrýval celou třetinu planety. V jistém smyslu byl lůnem všeho živého na zemi a mohl přežít většinu toho, co jeho potomci prováděli. Ale přijde den, kdy ani on nedokáže snést víc. Pak zemře a s ním i celá planeta.

Zbývá otázka, zda instinkt přežít pobídne lidstvo k tomu, aby našlo cestu k trvalému míru. Jinak bude všechno ztraceno. Protože oceán nesnese víc,

než instinkt, který se octne sám, nebo rozum, jemuž nikdo nepomůže.

eso

EDICE STATEČNOSTI A ODVAHY
Svazek 71

DRUHÝ OSTROV doktora Moreua

Brian Aldiss

Z anglického originálu
Moreau's Other Island,
vydaného nakladatelstvím Jonathan
Cape Ltd. v Londýně roku 1980,
přeložil Jaroslav Veis.
Obálku podle osnovy Pavla Broma
navrhl Jiří Petráček.
Vydání 1., Praha 1984.
Vydalo Naše vojsko, nakladatelství
a distribuce knih, n.p. v Praze,
jako svou 5357. publikaci, stran 160.
Redakci beletrie řídí Antonín Hendrych.
Odpovědná redaktorka Zuzana Staňková.
Výtvarná redaktorka Larisa Dašková.
Technický redaktor Petr Husák.
K tisku schváleno 18. 5. 1984
Vytiskla tiskárna Naše vojsko, n.p. v Praze.
AA 9,10. VA 9,49.
Náklad 90 000 výtisků.
28-080-84. 13/34. Brož. 14 Kčs.
605/22/825.